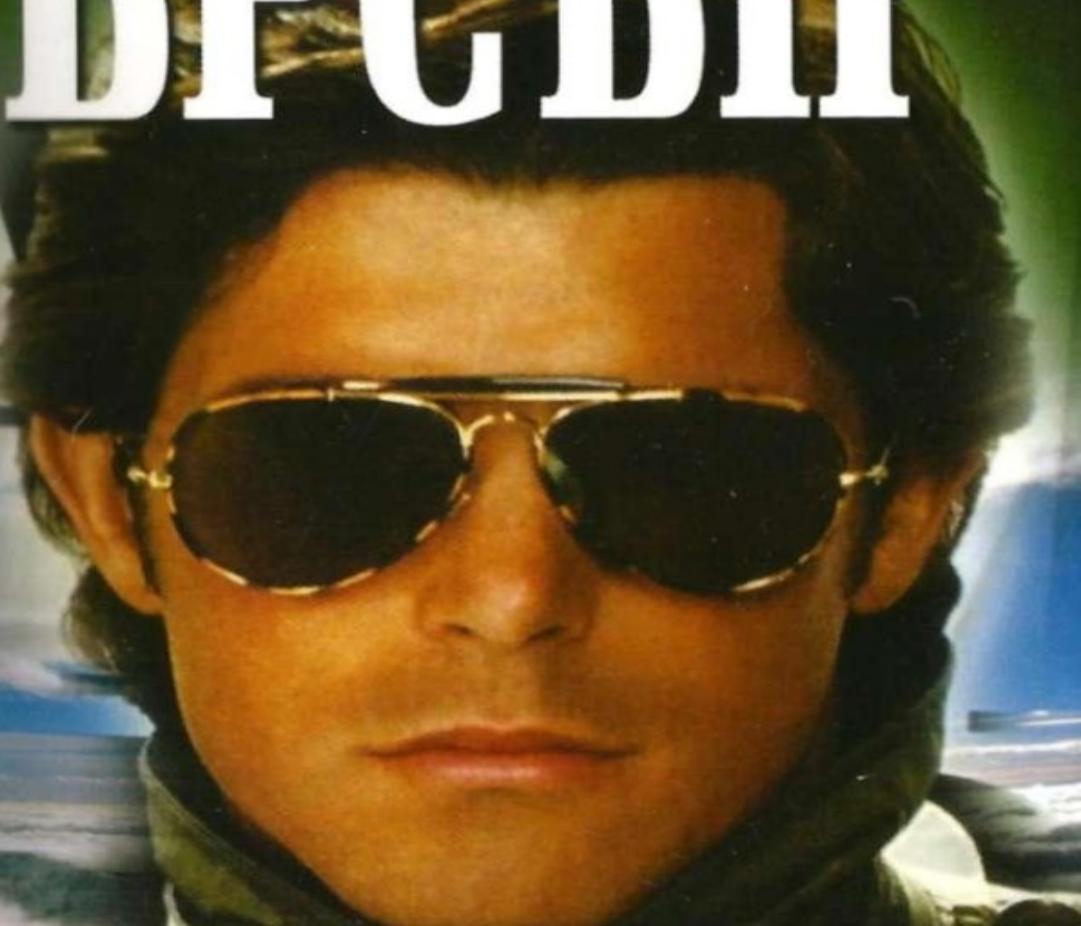

РИДЛИ ШИРСОН

Стара цена
~~19,95~~ лв.

Нова цена
6,95 лв.

СМЪРТОНОСНА
ГЛЕДКА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

РИДЛИ ПИЪРСЪН

СМЪРТОНОСНА ГЛЕДКА

Превод: Калина Иванова Кирякова

[chitanka.info](#)

В спасителната служба на Сън Вали се получава сигнал за изчезнал в планините скиор. Въпреки късния час и бушуващата снежна буря, шериф Уолт Флеминг бързо събира местния отряд доброволци. Спасителната операция взема трагичен обрат. Един от членовете на отряда — Ранди Ейкър, е намерен застрелян, а на следващия ден брат му изчезва безследно. Уолт се заема да открие извършителя на убийството, но преди това трябва да разбере кой и защо е отвлякъл близкия му приятел Марк Ейкър.

В хода на разследването става ясно, че в областта вилнее смъртоносна болест по овцете, а населението на Сън Вали е застрашено от отравяне с радиоактивна вода. Каква е връзката между екологичната заплаха и странните събития около братята ветеринари Ейкър? Шерифът трябва да намери отговора на този въпрос, за да спаси Марк от ръцете на похитителите и да предотврати надвисналата екологична катастрофа.

На Марсел, Пейдж и Стори

БЛАГОДАРНОСТИ

Специални благодарности на областния шериф на Блейн Уолт Флеминг, на Хоуп Стивънс, Р. Н., д-р Фил Тар, д-р Пол Хруз, Брад Пиърсън и Роджър Макгуин за експертните им познания в редица области — от болнична грижа до портативни детектори за гама-лъчи. Всички възможни грешки са изцяло по моя вина. Благодаря и на Нанси Лицингер — за умелата организация в офиса; на Кристин Пепе от „Пътнъм“ — за търпението и старанието в редакторската ѝ работа; както и на Ейми Бъркхауър от „Райтърс Хаус“ и Матю Снайдър от „Криейтив Артистс“ — за популяризирането на книгата.

Пояснение: „Смъртоносна гледка“ бе написана с помощта на StoryMill — подобрена версия на софтуера за текстообработка Avenir — споменат тук единствено заради революционния начин, по който дава възможност на потребителя да систематизира и твори с лекота.

НЕДЕЛЯ

1.

Виждаше себе си като през обектив на видеокамера и често мислеше за собствената си персона в трето лице, сякаш някакво всевиждащо око следеше отвисоко засниманията му. Така бе и през онази нощ в навечерието на Вси светии, докато приготвяше спринцовките. Говореше си сам — на глас — описвайки внимателно всяко свое действие, все едно четеше реплики от сценарий. Представяше си се като някой от онези телевизионни водещи по канал „Дискавъри“ или „А & Е“.

— Той извършва приготвленията си с изключително внимателни движения — като ловец, владеещ до съвършенство тънкостите на преследването...

Навън се сипеше гъста пелена от сняг и тази гледка разкривяща неприветливото му лице в подобие на усмивка. Девствен сняг — схващащ иронията, въпреки че имаше само основно образование и иронията като понятие му беше непозната. Пресният сняг заличаваше следите. Никой не знаеше това по-добре от един следотърсач, а според гласа зад кадър той бе един от най-добрите следотърсачи в цял Айдахо, във всички западни щати дори, без Монтана, защото някои от момчетата там можеха да преследват вълци в продължение на петстотин километра — пеша и без кучета. Не и той. Той използваше кучетата си и техните радионашийници всеки път, когато някой имаше нужда от услугите му.

— Заключителните приготвления са към края си. Той очаква предстоящите в близките часове събития и изпипва всеки детайл с почти военна прецизност...

Тази нощ планираше да гръмне с един куршум два заека — трудна работа, особено в тази буря. Именно поради това възнамеряваше да започне по-рано от предвиденото; гласът в главата му отново му припомни важността на прецизното планиране и педантичното изпълнение.

Подготви петте стрели и двете спринцовки, като методично провери дозировката им, и ги прибра в две метални кутии за обяд —

някога и той бе носил такава в училище, а преди него и баща му бе носил подобна в мината. Само че тези тук бяха подплатени с порест каучук, а не с бяла платнена кърпа или хартиена салфетка. Увери се, че тейзърът^[1] е зареден, и се изкуши да го изпробва на някое от кучетата, както правеше понякога. Ала сега, когато Пепър тъкмо се бе окучила, не му се рискуваше да вади от строя още едно от тях.

Бе ред на огнестрелното оръжие: пушката 22-ри калибръ с упойващи стрели; компактният картечен пистолет МАК-10 и рязаната надцевка, която щеше да стои под седалката на пикапа. Постара се да сложи светлинно-звуковите патрони далеч от 12-калибровото оръжие. Те действаха като шокови гранати, но можеха да се изстрелят от ловджийската пушка. Държеше дясната ѝ цев заредена с един такъв, в случай на внезапна среща с полицай; щеше да зашемети копелето, после да му инжектира малко кетамин и да го остави край пътя. Нямаше да помни дори кой ден е, камо ли модела и номера на пикапа, който е отбил за проверка.

Прикрепи магнитните регистрационни номера върху оригиналните — рутинно действие за него, като миенето на зъби — необходима предпазна мярка, когато работеше за частните си клиенти. Регистрацията се водеше на подобен пикап от окръг Банок.

Натъпка малко пресен тютюн за дъвчене зад кътниците си и се изхрачи върху мръсния под на гаража. Въпреки че от шест месеца не беше докосвал кристален метамфетамин, в моменти като този трудно устояваше на изкушението да го направи.

Провери кашите на телените клетки за кучетата. Снегът нямаше да им навреди, но искаше час по-скоро да ги замени с пластмасови, които бяха много по-подходящи при лошо време. Сложи само една от водоустойчивите клетки в открития багажник отзад, най-голямата, с която разполагаше. Три пъти провери електрическата ѝ подложка от пълтна гума, свързана с кабел към 12-волтов извод, инсталиран в страничния панел на каросерията; беше топла на пипане — добър знак.

Специално оборудваната клетка бе достатъчно голяма да побере мастиф, бернско планинско куче или овца.

Под наболата четина на брадичката си имаше продълговат розов белег, последица от изплъзването на кука за месо, докато прехвърляше една дива котка от пикапа в бараката. Почеса го — упорит навик,

останал му от дългите часове скука. Прекарваше твърде голяма част от живота си в чакане на другите — неприятната страна на това да си нечий наемен работник.

Но сега имаше цел, призвание свише.

Време беше да сложи нещата в ред. Във Вашингтон имаше достатъчно задници да напълнят цяла помийна яма. Дошъл бе моментът да им припомни за себе си и за всички, които вярваха в своята родина.

[1] Пистолет с лазерен мерник за временно обезвреждане на противника чрез електрошоков импулс. — Б.пр. ↑

2.

24-годишен бял мъж, скиор, бе в неизвестност от три часа. Разтревожен мъжки глас бе позвъnil на 911:

— Един приятел... Просто изчезна... Смятахме, че сме преброили всички. Изобщо нямам представа как сме го пропуснали, но... си мисля, че все още е някъде там.

— Успокойте се, господине. — Операторът от окръжния Център за спешни повиквания.

— Да се успокоя? Та ние го зарязахме там горе! Спускахме се по Улея на прохода Галена. Той така и не слезе от планината. Все още е там някъде. Трябва да направите нещо.

Щрак.

— Господине?

Областният шериф на Блейн Уолт Флеминг прослуша записа от Центъра за спешни повиквания няколко пъти, опитвайки се да прецени дали ставаше въпрос за шега или не. И друг път се бе случвало някой идиот да подаде сигнал за фалшива тревога в Службата за издирване и спасяване. Това обаждане звучеше автентично. Колкото и тъжно да бе, често се случваше да затварят. От мъчително чувство за вина може би. Човек не изгаряше от желание да споделя подобни неща с шерифа.

Живот на ръба.

Снежна буря. Отвратителна нощ.

Уолт бе задействал екипа на Службата за издирване и спасяване.

В този момент, застанал на сред бушуващата снежна виелица, загърнат в анорака си, от който се подаваше единствено бледото му лице, Уолт мярна отражението си в прозореца на паркиран наблизо пикап. Там, където другите съзираха опитен планински, Уолт виждаше наченки на размекване — заседяването зад бюрото започваше да му влияе. Там, където другите виждаха лице на победител, Уолт забелязваше умора. Никой никога не му беше казвал, че е хубав; най-близо до това бе „привлекателен“, и то от жена, с която вече не делеше постелята си. Обвиняваше я за безсънните си нощи: представяше си я възседнала собствения му подчинен Томи Брандън и тази гледка не му

даваше мира. Виждаше ги как се смеят. На него. След дванадесетгодишен брак го бе оставила да се грижи сам за близнаките. В никакъв случай не се оплакваше, но просто не се получаваше. Не го биваше за самотен баща. Едва смогваше със задълженията си на областен шериф. Имаше само осем подчинени на пълен работен ден и с тяхна помощ се грижеше за реда в район от щата Айдахо, горе-долу с размерите на Роуд Айънд. В момента стоеше под билото на Галена, на сред ледената виелица, а всъщност копнееше да поиграе на карти с децата си след вечеря и после да се наспи спокойно.

Чакаше кучетата. Взираше се напрегнато през гъстия снеговалеж, отвъд синкавите отблъсъци от халогенните фарове на няколкото паркирали в отбивката пикапи и микробуси, в очакване да се появят братята Ейкър. Бушуваше яростна октомврийска буря. Прогнозите предвиждаха 45-сантиметрова снежна покривка на височина над 2700 метра надморско равнище. Намираха се на 3000 метра надморска височина, на широка отбивка от пътя след един от многото остри завои в този участък на щатска магистрала 75.

Снежната покривка вече надхвърляше 30 сантиметра и нямаше никакви изгледи да спре да вали.

Условията за организирано издирване бяха ужасни, но според статистиката шансовете на младия мъж да оцелее на открито ставаха нищожни след първите четири часа. Човекът се водеше в неизвестност вече цели шест часа, затова бе изключено да чакат да съмне.

Уолт забеляза примигването на фарове и проследи с поглед пикапа, който забуксува нагоре по острия завой, влезе в отбивката и паркира до другите автомобили. Кучетата се надпреварваха да лаят от кафезите в каросерията на новопристигналото возило. Невъобразимиятвой пречеше на Уолт да чуе собствените си мисли. Минута по-късно, след като се облекчиха порядъчно, животните утихнаха. Местният ветеринар Марк Ейкър и по-малкият му брат Ранди излязоха от колата, спорейки шумно.

— Това яке вони! — оплака се Ранди, докато закопчаваше ципа на анерака си. — Мирише ужасно, братле, на амоксицилин, смесен с изветряла бира.

— Трябва да си идиот, за да излезеш без яке в нощ като тази! — каза Марк, достатъчно високо, за да го чуют всички.

Останалите вече чакаха извън автомобилите си.

— Не, трябва да си идиот, за да излезеш изобщо в нощ като тази!
— отвърна Ранди.

Уолт и братята Ейкър се знаеха от години. Марк прекарваше летата и коледните ваканции с баба си и дядо си в Сън Вали и още от ученици двамата с Уолт ходеха на летни лагери заедно и вършеха младежки лудории по ски пистите. Днес, когато Уолт се грижеше за три кучета вкъщи, той едва ли не живееше във ветеринарната лечебница. Имаше чувството, че спокойно може да изпраща чека със заплатата си направо на братята Ейкър. Ранди се занимаваше с по-големи животни — коне и едър рогат добитък, Марк — основно с котки и кучета. В гъмжащия от знаменитости скъпарски курорт Сън Вали процъфтяваше именно практиката на Марк. През последните десет години скотовъдните ферми лека-полека изчезваха, а на тяхно място се появяваха претенциозни имения и модерни къщи във фермерски стил. В района почти не останаха големи животни и практиката на Ранди замря, което породи лека завист и търкания между братята. Уолт и Марк се сближиха още повече, когато Марк предложи доброволните си услуги към Службата за издиране и спасяване и подготви група от добре обучени полицейски кучета. Уолт се чувстваше по-скоро като третия им брат, отколкото като приятел. Фактът, че Ранди — по-буйният от двамата — е забравил да вземе якето си, изобщо не го изненада. Нищо чудно да го бе направил нарочно, за да подразни по-отговорния си брат. Ранди приемаше почти като професионално задължение да бъде трън в задника на Марк. Нищо необично в братските отношения.

Уолт и Марк разделиха полицейските кучета на четири двойки. Ранди — нечетната бройка в триото и с най-голям скиорски опит в екстремни условия — щеше да се придвижва сам. По план той трябваше да се добере до горната част на прохода и да се спусне по улея, в опит да открие изчезналия скиор. Брат му и Уолт щяха да го пресрещнат в подножието.

След проверка на лавинните предаватели, радиостанциите и портативните GPS системи екипите поеха по начертания маршрут без излишни приказки. Щяха да тестват радиостанциите на всеки петнайсет минути. Ако сигналът пропаднеше, както често се случваше в планината, имаха резервен вариант за общуване — сигнални ракети, ако открият младежа; оранжеви — ако някой от екипа изгуби пътя.

Шест часът и двайсет и пет минути.

Уолт усещаше стомаха си свит на топка и това нямаше нищо общо с вързаното през гърдите му въже, с което теглеше спасителната шейна.

Сега всичко зависеше от кучетата. Макс освободи Танго, женската немска овчарка — най-доброто куче следотърсач, което някога бе обучавал. Щеше да се движи пред тях и да търси каквите и да било следи от човек — жив или мъртъв.

Петнайсетте минути станаха двайсет. Радиостанциите изпратиха контролни съобщения от всички, с изключение на Ранди Ейкър, който вече бе вън от обхват.

Теренът се оказа труден и се придвижваха бавно. Уолт бе мокър от пот, въпреки разкопчаното яке. Навън бе минус два градуса по Целзий. Снегът падаше на парцали, големи колкото монета от пет цента. От врата му се вдигаше пара, която сияеше като ореол около лампата на челото му.

— Исках да поговоря с теб за нещо — задъхано се обади Марк Ейкър.

Снеговалежът заглушаваше всички звуци.

— Моментът си е много подходящ — каза Уолт. Знаеше какво цели Марк: опитваше се да разсее тревогата му до поносима степен.

— Никога не говорим за... политика — рече Ейкър и успя да изостри вниманието на събеседника си.

— Кандидатирам се за мястото си на всеки четири години. Толкова политика ми е достатъчна.

— Не този тип политика.

— Не следя особено внимателно нещата в Бойси или Вашингтон, ако това имаш предвид — каза Уолт. — Чувал ли си за онзи случай — съвсем истински между другото — когато по време на изслушване в някаква бюджетна комисия един конгресмен от източните щати коментирал точка от доклада, в която се споменавали 3500 ограничителя за говеда, и умникът предложил да ги съкратят от държавна служба. Някой трябвало да му обясни, че става въпрос за метални тръби, заварени заедно като решетка, с цел да спират добитъка, за да не излиза на пътя, а не за хора на държавна заплата.

— Нещо подобно имам предвид.

— Че конгресмените са идиоти, това ли? — попита Уолт.

Марк не отговори.

При тази температура, след такъв период от време, батериите в предавателя на изчезналия скиор — електронно устройство, което помага на спасителите да установят местоположението на затрупани от снега хора в планината — щяха да се изтощят съвсем скоро.

Един човешки живот бе в опасност и спасяването му зависеше от всяка крачка под тежките снегоходки на Уолт.

— Скоро ще загубим сигнала от предавателя му — каза Уолт. — Ако вече не сме го изгубили.

— Хипотермията е проблемът, не зайчето от рекламата на „Дюрасел“.

— Така е. — Пребориха се с още няколко трудни метра. — Ще ми кажеш ли какво имаш предвид под „политика“?

Ала преди Ейкър да успее да отговори, двамата мъже заковаха на място едновременно.

— Чу ли това? — попита Марк.

— Някой клон се е счупил от тежестта на снега. — Уолт освети района около себе си с лампата си за глава. От близкия бор се отрони малко сняг и натежалите му клони се раздвишиха. Околните дървета като че ли се навеждаха все по-ниско с всяка паднала върху тях снежинка.

Двамата мъже продължиха да вървят; Марк — доста по-тромаво от Уолт. Прекарваше твърде много време в лечебницата. Клатеше се напред-назад, докато ходеше, и хабеше енергия. Но Уолт предпочтете да не му казва нищо. Марк беше лекар все пак.

— Прозвуча като изстрел от пушка, не мислиш ли? — каза Уолт.
— Малък калибр: 22-ри или AP-15.

— И на мен ми се струва, че не беше клон. Дойде по-отдалеч — задъхано се обади Ейкър, измъчен от стръмното изкачване. — Но ти си специалистът.

Няколко клона наблизо се счупиха, неспособни да издържат тежкия товар на снега.

При този звук и двамата мъже вдигнаха погледи нагоре. Ейкър се обърна към Уолт и лампата му заслепи шерифа.

— Прав си — каза Уолт и засенчи очите си с длан. — Беше изстрел.

После включи радиостанцията си.

3.

Танго се хвърли към него и вдигна облак сняг във въздуха.

Марк Ейкър похвали кучето и даде знак на Уолт да спре и да не мърда. На трепкащата светлина от лампите Танго обиколи Ейкър, препътайки се в задните върхове на снегоходките му, и развлнувано се настани от лявата му страна. Мокра от пот и задъхана, тя потъна до кръста в снежната пряспа, приковала цялото си внимание върху Марк.

Беше се върнала само веднъж, четирийсет минути по-рано. Тогава обиколи Ейкър два пъти и хукна обратно в мрака, душейки старите следи на преминали оттам скиори и собствените си пресни дири. По този начин съобщаваше на треньора си, че не е открила нищо.

Тогава Ейкър бе посъветвал Уолт да въведе местоположението им в GPS системата си; смяташе, че по-късно това може да се окаже полезно.

Но сега, след второто завръщане на Танго, Марк остана абсолютно неподвижен, в очакване да види какво си е наумило кучето. Танго забучи влажния си нос в лявата му ръкавица. Седна отново, после се изправи и пак зарови муцуна в ръкавицата му.

— Открила е някого — каза Ейкър, награди животното с лакомство от джоба си и го похвали с ентузиазъм.

Танго незабавно хукна пред тях по собствените си дири. Обърна се, зелените ѝ очи просветнаха в тъмнината, и изчезна.

Двамата мъже тромаво закрачиха с тежките снегоходки, изтощени от умора. Уолт съобщи новината и местоположението им на останалите, но не ги извика обратно. Всяка минута бе ценна за живота на скиора и докато не попаднеше на нещо по-сериозно от кучешка радост, не възнамеряваше да прекратява търсенето.

— Нито дума от Ранди — извика Уолт.

— Шибаните радиостанции — процеди през зъби Ейкър.

Уолт изпревари Марк и тръгна по дирите на Танго. Следата ѝ криволично премина през горичка от трепетлики с голи клони и сиво-бели стволове, които хвърляха необичайно красиви сенки под непрекъснато

движещата се светлина от лампата му. Дъхът му се превръща в сива пара. Бедрата го боляха от влаченето на шейната, от тромавото усилие да вдига и спуска снегоходките на всяка крачка.

Времето между двете завръщания на Танго подсказваше, че преходът ще е дълъг. Кучето щеше да ходи до целта и да се връща при тях толкова пъти, колкото бе необходимо. Нямаше да спре, докато не стигнеше до находката си; после нетърпеливо щеше да се връща при господаря си, за да му даде знак отново, и пак да хукне обратно. Този процес, известен като йо-йо ефект, щеше да се повтаря дотогава, докато треньорът ѝ стигнеше до мястото. Уолт пресметна, че изчезналият скиор би трябвало да се намира на разстояние между трийсет и четирийсет минути за нея. За човек в снегоходки щеше да отнеме двойно или тройно по-дълго — около час, че и повече. Насили се да ускори темпото. Издръжливостта бе най-важното нещо в този момент. Уолт се стремеше да пести енергия, за да успее да измъкне скиора от лапите на снега.

Бе натрупал уменията си за оцеляване в пустошта постепенно, съвсем сам, без помощта на учебници или семинари. Израсна в тази планина. С баща, който работеше за ФБР и местеше семейството си със себе си на всеки две до четири години. Истинският му дом бе Ууд Ривър Вали. Бе свидетел на промяната на това място — от малък, спокойен ски курорт до модерна дестинация за куп знаменитости. Израсна заедно с него, откривайки спонтанно планинарски умения и тактики за оцеляване, които му вършеха чудесна работа вече цели двайсет години.

Изяде едно енергийно блокче и пийна няколко гълтка ледена вода. Пропусна малкия термос с кафе — кофеинът щеше да му дойде добре, но не и дехидратиращото му действие. Преговори наум онова, което предстоеше да свършат: медицински преглед и първа помощ, ако извадеха късмет; измъкване на човека от снега с шейната; подаване на сигнал до екипа за прекратяване на издирването; пътуване към болницата по заснежената магистрала. Чакаше ги още доста работа.

Обърна се да потърси с поглед Марк, но той не се виждаше, затова спря да го изчака. Снежните парцали ставаха все по-големи, което предполагаше затопляне. Само това му липсваше. Ако снегът се превърнеше в киша, планината щеше да стане ледена пързалка. Изключи лампата си и се взря в тъмнината; в далечината проблесна

бледосиня светлина: Марк. Придвижваше се значително по-бавно. Уолт усещаше, че освен тежката раница и физическото изтощение, имаше и още нещо, което го измъчва. Сети се за прекъснатия им разговор относно политиката.

Танго се стрелна покрай Уолт и хукна надолу по склона към Ейкър. Мокра и задъхана, тя подмина шерифа няколко минути покъсно и отново пое нагоре към целта си. Уолт погледна часовника си и координатите в GPS-а и прецени, че момчето вече е на по-малко от десет минути разстояние.

Щом Ейкър го настигна, Уолт отново пое нагоре по склона, следвайки зигзаговидната кучешка диря. Избра по-стръмна, но много по- пряка пътека, свързваща кучешките следи. Сърцето му болезнено се съпротивляваше на неотслабващото темпо.

Измъкна от раницата си тежък джобен фенер с шест батерии. Халогенната му крушка произведе ярък, стерилен сноп светлина, обхващащ дърветата от двете страни на заснежения склон, който постепенно се стесняваше и стотина метра по-нататък свършваше до скално възвишение.

Улеят.

— Тук... нещо... не се връзва — изпъшка Ейкър зад него. — Досега трябваше да сме срещнали Ранди.

От вълнение покрай следата на кучето Уолт бе забравил за Ранди.

— Може да е попаднал на пресни скиорски следи, водещи към гората, или нещо подобно — каза Уолт. — Трудно ще го забележим между дърветата.

Ала мисълта за онзи необясним звук, подобен на изстрел, не му даваше мира. Беше сигурен, че и Марк мисли за същото.

Продължиха нагоре заедно. Светлината от фенера на Уолт изведнъж улови зловещия проблясък на чифт животински очи в основата на издигащите се скали. Танго. Позата й загатваше, че там е имало пропадане.

— По дяволите — каза Марк.

— Loша работа.

Въпреки тежестта на шейната, Уолт изревари Ейкър. Хора оцеляваха и при пропадания в снега, припомни си той, чудейки се дали именно Ранди не бе произвел изстрела, който чуха по-рано.

Танго изскочи от дупката, която бе издълбала дълбоко в снега. Профуча покрай Уолт в посока към следващия го Марк Ейкър; после отново се върна и яростно взе да рови на същото място.

Уолт приближи и насочи фенера към хълтнатината.

Извърна глава към Марк и вдигна ръка.

— Спри там! — извика той.

Ейкър не му обърна внимание и се изправи до Уолт точно когато шерифът побърза да изгаси фенера си.

Ала лампата на главата на Ейкър освети очертанията на сгърчено човешко тяло в снега. Главата на Ранди бе усукана ужасяващо неестествено към гърба му, като на бухал, а изцъклените му, заледени очи не даваха никакви признания на живот.

Уолт пръв събу снегоходките си. Скочи в изровената от кучето яма и бързо претърси тялото за огнестрелна рана. Не откри нито рана, нито кръв. Но все пак бяха чули изстрел; сигурен беше.

Марк плачеше, коленичил. Снегът се сипеше около него като завеса.

Уолт се измъкна от дупката и приклекна пред него, за да блокира видимостта към трупа. Разтвори ръце и придърпа приятеля си към себе си. Марк се разхълца неудържимо.

Танго обикаляше около тях и виеше в посока към дупката. Вродената й съпричастност я теглеше все по-близо до господаря ѝ, докато накрая колебливо се притисна към него и взе да търка муцуна в тялото му, сякаш за да го стопли.

4.

Уолт остана загледан след отдалечаващия се пикап със свито от мъка сърце. Марк Ейкър не бе проронил и дума от момента, в който откриха потрошеното тяло на брат му. Уолт не беше толкова близък с Ранди, но обичаше Марк като брат и преживяваше загубата му като своя.

Уолт бе загубил собствения си брат Боби само преди няколко години. Трагедията предизвика отчуждение в семейството им. Уолт и баща му вече си говореха, ала отношенията им си оставаха все така деликатни. Сега той и Марк бяха белязани от една и съща трагедия. Ранди — женкарят и всезнайкото, който обожаваше солените шегички. Мрачният, потаен брат, чието име до неотдавна се търкаляше по бюрото на Уолт, написано на някаква бележка, която впоследствие потъна някъде между купищата бумаги. Дали тази бележка и обвиненията, които съдържаше, имаха нещо общо с въпроса за политиката, който Марк бе повдигнал само преди час? В гърдите му се надигна вълна от мъка и съчувствие; отмести поглед и избърса очите си с ръкавицата. Все още го болеше от загубата на Боби. На Марк тепърва му предстояха няколко мъчителни години.

Срещна погледа му, докато товареха тялото. Лицето му бе окъпано в червения отблъсък от стоповете на колата; привикналият към смъртта ветеринар бе видимо разтърсен от вида на вкочанените ръце на Ранди, извити неестествено над главата му. Наместиха трупа в каросерията на пикапа. Загърнаха го с брезентовото покривало и го пристегнаха с въжета. Последната процедура, в добавка към всичко останало, накара Марк да се разплаче отново — сякаш опаковаха дърва за разпалки. Смъртта бе в дребните детайли и тези детайли изпълваха сърцето на Марк с мъчителна скръб, гняв и безсилие.

— Шерифе? — Заместникът му, Томи Брандън.

Уолт се почувства така, сякаш бе изпил бутилка сода на екс.

Фактът, че помощник-шерифът Томи Брандън живееше незаконно с бъдещата бивша съпруга на Уолт, държеше двамата мъже на разстояние.

Що се отнасяше до Уолт, редно бе помощник-шериф Томи Брандън да се прехвърли в друго подразделение на местната полиция. Уолт със сигурност не възнамеряваше да подава оставка единствено заради връзката на заместника си с жената, с която в момента се развеждаше. А за Брандън едва ли имаше значение. Уолт не можеше да го уволни, защото щяха да го подведат под съдебна отговорност. Сякаш Брандън нарочно се мотаеше в краката му с едничката цел да го тормози. Онова, което правеше ситуацията още по-заплетена и деликатна, бе фактът, че Брандън бе най-kadърният му помощник — *проклет да бъде!* Липсата му щеше да се отрази на работата. Ала с всяко дребно пререкание, с всеки случаен допир, с всеки поглед, който си разменяха, ставаше все по-ясно, че подобна стъпка е неизбежна. Дори одеколонът му за след бръснене дразнеше Уолт. Струваше му се, че на няколко пъти бе долавял този аромат по кожата на Гейл още по времето, когато бяха семейство.

Мина полунощ. Снегът натрупа още няколко сантиметра по покривите на автомобилите край пътя. Нито едно от кучетата не бе успяло да улови следа. Хората от екипа по издирането стояха на топло зад запотените стъкла в колите си и чакаха нови нареддания.

— Нека спрем издирането за днес, Томи. Ще започнем наново утре сутрин, но преди това искам потвърждение на първоначалното обаждане. Искам да разбера кой е подал този сигнал и лично да разговарям с него.

— Разбрано.

— Тази нощ разменихме един живот за друг и това е ужасно нелепо. — Нищо чудно да се окажеше, че изчезналият скиор се е приbral жив и здрав вкъщи.

Брандън се запъти към паркинга и даде инструкции на шофьорите. Няколко минути по-късно автомобилите взеха да се оттеглят един след друг.

Уолт стоеше облегнат на задната броня на служебния „Хамър“, който използваше за спасителни операции. Пристягаше ремъците на снегоходките върху ботушите си, когато и последният от автомобилите напусна паркинга, с изключение на големия червен „Додж“ на Брандън. Всичко покрай Томи Брандън бе с огромни размери и това провокираше въображението на Уолт, наливайки допълнително масло в огъня.

— Шерифе?

— Връщам се обратно горе, Томи.

— О, не. Не и сам.

— Няма да търся изчезналото хлапе, Томи. Искам да направя малко снимки, преди снегът да е заличил всичко.

— Ранди се е спуснал по Улея, шерифе. Случаят е приключен.

Уолт нямаше спомен Томи някога да е използвал друго обръщение към него, освен „шерифе“. Как да го мрази човек!

Уолт му разказа за звука, наподобяващ счупване на клон, и за подозренията си, че всъщност е чул изстрел.

Двигателят на хамъра работеше на празен ход, за да поддържа топлината в купето, а чистачките равномерно свистяха по предното стъкло.

— Но Ранди не беше престрелян.

— Нямаме никаква представа какво точно е причинило пропадането му от онази скала. Двамата с Марк бързахме да измъкнем тялото оттам. Не остана време да огледаме наоколо.

Уолт взе да рови в багажника на хамъра и измъкна оттам счупено парче от ска и огъната метална обшивка. Беше парче от средната част на ска със закрепен за нея сложен автомат за ходене, позволяващ петата да се откачва и обувката да остава закрепена само за предния автомат, отварящ се като панта. Механизмът се отличаваше от масово използвания за пистово каране в ски курортите. Тази хибридна система позволяваща на ски алпиниста да използва един комплект ски и за ходене нагоре, и за спускане. Брандън го пое от ръката му, изтръска водата от разтопения сняг и го огледа.

— Е, и? — попита Брандън.

— Виж стикера — каза Уолт и посегна към счупеното парче. Посочи му буквата R, точно под пантата за пристягане на предната част от обувката.

— Това значи патент или нещо подобно. Какво толкова?

— Не, Томи, това не е знакът за регистрирана търговска марка. Това е дясната^[1] ска за дясна обувка. Те са чифт, точно като ските за пистово каране. А тази беше на левия му крак.

Брандън отново взе парчето от ръката на Уолт и го разгледа на светлината от купето.

— Просто ги е разменил. Беше тъмно и валеше силно. Голяма работа.

— Явно никога не си изкачвал стръмна местност със ски. Щеше да усети, че ги е разменил, още в първите пет секунди. Ако са обърнати, не се плъзгат добре. Дърпат навън. Изнервяющо е и се хаби много енергия. Човек като Ранди не би ги разменил — това първо, но дори и да беше, щеше да спре и да ги оправи незабавно. Без значение дали има виелица или не.

— Може пък на него да му е било все едно, шерифе. — Томи се загледа в Уолт, който тъкмо стягаше и втората си снегоходка. — Или пък ги е свалил за малко по някаква причина. Например да се облекчи или нещо подобно. После ги е разменил, без да иска, и се спуснал. Няма как да знаем.

— Напротив. Точно това смятам да разбера.

— И аз идвам тогава.

— Няма нужда, Томи. Ще се оправя и сам. Късно е. По-добре се връщай и започвай да подготвяш документацията по случая с Ранди. Ако искаш, ще ти звънна след час, за да си спокоен.

Томи се запъти към колата си и след малко се върна със собствените си снегоходки.

В следващите двайсет минути двамата мъже не обелиха и дума. Уолт избра по-прям маршрут към Улея, следвайки координатите от GPS-а. Стигнаха до скалното възвишение потни и задъхани. Бурята почти бе облизала дирите, оставени в снега през деня от десетина различни скиори.

Уолт се оказа прав — следите на Ранди почти не се виждаха. Шансовете да проследят последните му движения вече бяха нищожни.

Твърдо решен да провери теорията си, че Ранди се е отбил да се облекчи в храстите, Брандън тръгна по една от скиорските следи, която се отклоняваше от главния маршрут към дърветата.

Уолт се бе навел над скалите с насочен фенер към дупката на десетина метра под него, когато гласът на Брандън се разнесе от радиостанцията.

— Шерифе? Открих нещо интересно.

Уолт тръгна по пресните дили на Брандън през притихналата гора. Завиваха надясно, после тръгваха леко встрани по наклона в посока югозапад — към щатска магистрала 75. Брандън бе изминал

доста голямо разстояние. Уолт го откри до дънера на едно дърво. Вечнозелената корона действаше като чадър и снежната покривка наоколо бе дълбока едва няколко сантиметра.

Районът беше силно изпотъпкан.

— Ти ли направи това?

— Не, сър. Може би вълци. Сигурно са го подгонили и той е потърсил убежище на дървото.

Уолт приклекна.

— Не сме видели или чули никакви вълци, нито пък Танго. Може да са кучешки лапи. Отпечатъците са твърде малки за вълци.

— Всички кучета се прибраха с нас.

— Всички *наши* кучета — уточни Уолт.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам, Томи. Просто разсъждавам на глас, става ли? — тросна му се той, осъзнавайки със закъснение, че или умората, или неприязната му към Брандън започваха да му влияят.

Брандън отново огледа района.

— Едва ли ще открием гилза по-рано от пролетта, ако това имаш предвид. Все пак няма да елошо да маркираме дървото. — Той извади джобно ножче и издълба част от кората на дънера.

— В момента изобщо не схващам какво се е случило тук — каза Уолт.

Брандън насочи светлината от фенерчето си към животинските следи. Идвала в права линия откъм дърветата и покриваха дирите на Ранди. Беше ясно, че имаха връзка и бяха направени по едно и също време.

— Не знам... глутница вълци не звучи необично, шерифе. Ранди едва ли е бил изненадан. Това обяснява и обрнатите ски. Глутницата го подгонва и той се катери на дървото. Ските му остават долу. Вълците се оттеглят и се скриват. Той знае, че го дебнат, и те знаят къде е той. Това е надпревара. Той вероятно пробва радиото, ала безуспешно. Решава да рискува и тръгва. Слиза от дървото по най-бързия начин и нахлузвава ските разменени. Хуква към Улея с надеждата, че ще успее да изпревари вълците, ако се спусне по наклона. В суматохата скача от грешното място. Доста младежи скачат от тези скали със ски, но не от средната част, а от западния край.

Уолт остана доволен от обяснението и го похвали. Направи няколко снимки, но нито една не стана особено хубава. Предложи да се върнат назад и да открият точното място, където дирите на Ранди се застъпваха с тези на вълците.

— Искам да направя малко снимки и там.

— Аз ще мина от тази страна — каза Брандън и посочи към отъпкания сняг — и ще следим дирите успоредно.

Двамата се разделиха и застанаха от двете страни на широко отъпканата пътека. Извън чадъра на дърветата дирите потъваха под натрупания от бурята сняг. Проследяването им не беше трудно, но нататък моделът им ставаше все по-неясен.

Уолт потръпна при мисълта да бъде преследван от глутница гладни вълци по време на снежна буря в планината. Беше претърсил тялото на Ранди за оръжие и не откри нищо, но може и да го бе изпуснал при тичането. Това щеше да е добро обяснение за самотния изстрел, който Марк и Уолт бяха чули.

— Ако са били вълци — обади се най-после Уолт, — защо тогава не са разкъсали тялото?

— Аха — каза Брандън. — Надявах се, че няма да ти мине през ум.

Уолт включи мощния си фенер и районът се обля в ярка светлина. Плетеницата от дери, която следваха, се разделяше. Точно оттук, без съмнение, животинските стъпки тръгваха по скиорската следа.

— По дяволите! — възклика Брандън, загледан в краката си.

Уолт прекоси пътеката, за да види какво бе привлякло вниманието му. Самотен отпечатък, частично предпазен от паднал до него пън. Формата му беше непогрешима.

Снегоходка.

— Мамка му! — каза Брандън. — Кажи ми, че е твой или на Марк Ейкър.

Уолт запази мълчание и започна да прави снимки. Светковиците от фотоапарата му проблясваха като малки експлозии на фона на безкрайната белота. Провери екрана, ала и този път нито една от снимките не беше сполучлива.

— Може да е оставен по-рано през деня. С всичкия този сняг няма как да сме сигурни дали има връзка с животинските стъпки —

обади се отново Брандън.

Беше прав — по никакъв начин не можеха да установят кога точно са били оставени които и да било от дирите. Снегът се носеше от вятъра; падаше от дърветата; сипеше се от склона. Отпечатък като този, закътан под дънера, можеше да си стои непокътнат дни наред.

Уолт направи още снимки и сподели с Брандън убеждението си, че връзката между отпечатъка от снегоходка и животинските дри е от съществено значение.

— Казвам ти, за да знаеш — рече Брандън, — но смятам да следвам тези дри, ако ще да отнеме цяла нощ.

— Няма да отнеме цяла нощ, Томи. — Уолт посочи надолу по склона, където над върховете на дърветата равномерно се движеше светеща бяла точка. Фарове на кола или камион. Звукът от потракването на веригите по заледената настилка идваше от разстояние, по-малко от километър.

— Магистрала седем пет — каза той. — Залагам десет долара, че следите ще ни отведат точно там.

[1] Right (англ.) — десен. — Б.пр. ↑

5.

Неслучайно избра стол в края на бара; именно там сервитьорките пълнеха подносите си. Нужно беше търпение да изчака за мястото точно до служебния район. Празникът на Вси светии бе изкаран откачалките от домовете им и заведението се пукаше по шевовете от народ. На бара седяха два типа хора: едните чакаха за маса или бързаха; другите бяха като залепнали за тезгяха. За негов късмет двата стола от дясната му страна не бяха заплюти от редовни посетители и често сменяха притежателите си. Петнайсет минути след сядането си на третия стол той успя да се премести надясно и да заеме мястото до месинговата пръчка, разделяща пияните посетители от сервитьорките.

Наблюдаваше внимателно и вече знаеше, че момичето — непълнолетна по всяка вероятност — пиеше коктейл „Кир Роял“: шампанско, оцветено в червено с ликьор от вишни. Лесно се открояваше сред поръчките от бира и водка върху подноса на сервитьорката, предназначен за компанията на момичето. Лесно се разпознаваше, защото барманът правеше първо нейното питие, а после се заемаше с коктейлите с водка. Симпатичната сервитьорка им слагаше украса, преди да ги натовари на подноса си — резенчета лимон и лайм^[1]; три маслинки, набодени на жълта пластмасова пръчица.

Мъжът вече седеше на стола до нея и изчакваше подходящия момент. Барманът сложи на бара поръчката на момичето. Сервитьорката забучи парченце лайм върху ръба на чашата. Мъжът рязко протегна дясната си ръка между двамата и посочи към една от бутилките. Попита за цената и качеството на уискито. Сервитьорката и барманът насочиха вниманието си нататък, а мъжът развя лявата си ръка над чашата с „Кир Роял“ като същински магьосник. Ако някой наблюдаваше внимателно, щеше да му се стори, че шампанското се разпени за кратко малко повече от обичайното. Няколко едва забележими гранули потънаха на дъното на чашата и изчезнаха.

Отговориха му, че скочът е с отлично качество и струва колкото цистерна бензин. Мъжът поръча наливна бира и остана на стола достатъчно дълго, за да проследи пътя на подноса през навалицата, вдигнат високо върху сръчните пръсти на сервитьорката. Изчака половин бира време; знаеше, че момичето ще тръгне към тоалетната веднага щом усети замайването. Нямаше да каже на по-възрастните си приятели, че нещо не е наред, нито пък щеше да извика някой от тях да я придружи до тоалетната. На първо време щеше да пробва да се справи сама.

Точно тогава смяташе да атакува.

Довърши бирата си, оставил скромен бакшиш — нито твърде малък, нито твърде голям, за да не бие на очи — и освободи стола за някой от многото чакащи за мястото му. Придвижването през навалицата му отне известно време. Можеше да се възползва от размерите и силата си и да се справи по-бързо, но държеше да остане незабелязан. Провирали се внимателно в пролуките между претъпканите маси, най-после стигна до облицования с дървена ламперия коридор в дъното. На стената срещу двете тоалетни бе подредена галерия от дагеротипни фотографии на миньорски лагери отпреди столетие. В дъното на коридора имаше изход към задния паркинг. Обилният снеговалеж се явяваше като допълнително предимство, а пикапът му бе паркиран на не повече от пет-шест метра от вратата.

Виждаше ясно сценария в главата си, като във фильм, но с негово участие. Едно нещо умееше със сигурност — да преследва, да дебне и да убива. Опияняваше се от собствената си гениалност, а сладостта от очакването сгряваше кръвта във вените му. Усети трепетна възбуда.

... Има време за всяко нещо и срок за всяка работа под Небето.
[2]

Наслади се на дагеротипните фотографии — или поне така изглеждаше: кокалести мъже от 1800-та, перчещи се до огромни речни и дъгови пъстърви, окачени на въжета пред брезентови палатки. Алкохолът щеше да ѝ подейства като катализатор и скоро щеше да усети признанияте. Главозамайване. Внезапен прилив на топлина и еуфория. Изненадваща неспособност за задържане, причинена от рязко отпускане на мускулатурата.

Наблюдаваше я крадешком. Всеки път, когато се засмееше, шаферската ѝ рокля без презрамки се смъкваше още малко надолу и разкриваше разликата в тена ѝ. Само двайсет минути по-рано момичето обръщаше по-голямо внимание на това. Но сега, замаяна и весела, ѝ беше все едно и чувстваше единствено прилив на настроение. След по-малко от пет минути, точно преди лявата ѝ гърда да се покаже изцяло, ръката ѝ сграбчи роклята и придърпа плата до гладко избръснатите ѝ подмишници. Този момент на благоприлиchie отключи нещо в остатъците от будното ѝ съзнание и ѝ даде знак, че нещо не е наред. Едва ли е било нещо повече от мигновен пробляськ, имайки предвид дозата. Но точно тогава тя се извини и отново придърпа нагоре роклята си, преди да се е разголила напълно. След това — за негова огромна наслада — се запъти право към него.

Във всеки от двата джоба на сакото си имаше по една спринцовка, за по-голямо удобство. Тейзърът нямаше да му трябва — вече беше достатъчно замаяна. Момичето се протягаше за опора към облегалките на столовете, докато си проправяше път през претъпканото помещение. Оркестърът свиреше на живо песен на Джон Мельнкамп, достатъчно шумно, за да попречи на човек да чуе дори собствените си мисли. Девойката се заклати в ритъма и се ухили до ушите.

Беше красавица. Гладка кожа. Гъста червена коса, прибрана в сложна плитка. Зряло тяло, натежало от плод. Доведена до безпомощност и без никаква мисъл в главата си, тя премрежи поглед, а сочните ѝ устни започнаха да си тананикат песента.

Препъна се още ведньж, докато разчистваше масите и столовете по пътя си, и тръгна към коридора, където я чакаше той — проточил лиги като вълка от приказките. Очертаваше се страхотно забавление. Момичето се сгромоляса право в ръцете му.

— Ехей, полека! — каза той.

Тя се засмя, вдигна поглед и наклони глава назад, в опит да го фокусира. Повдигна вежди, но не го разпозна и се намръщи. Нямаше никакъв спомен как се е озовала там.

— Извинете — каза тя и от долната ѝ устна се проточи лига.

Той я хвана за лакътя, но тя едва ли почувства допира му. Под формата на кристали това чудо действаше доста бързо.

— Няма проблем — отвърна той и я дари с най-благата си усмивка.

— Просто искам да отида до стаята за малки момиченца — каза тя. Поне толкова си спомняше, друго — едва ли.

Мъжът хвърли бърз поглед към двата края на коридора. Идеално планиране на времето — бяха съвсем сами.

Лявата му ръка стисна спринцовката в джоба на сакото му и свали предпазителя от иглата.

— Малко свеж въздух ще ти дойде добре — каза той и внимателно я насочи към изхода.

— Мислиш ли? — Тя спря. Впери поглед в лицето му, опитвайки се да се концентрира. — Познаваме ли се?

— Навън е студено. Хладният въздух действа добре при замайване.

— Аз съм замаяна — каза тя. — Как разбра?

— И на мен ми се е случвало — нежно отвърна той.

Младата жена носеше пет обеци по извивката на лявото си ухо — скъпоценни камъни в цветовете на дъгата: рубин, сапфир, смарагд, два диаманта. Едно ухо на стойност десет хилядарки. На сутринта нямаше да са там. Момичето се вгледа в надписа „Жени“ върху грубата дървена врата, докато минаваха покрай нея, после в придружителя си и разводненото ѝ съзнание регистрира факта, че влакът е пропуснал спирката си. Не изглеждаше разтревожена; очевидно се чувстваше добре, че някой се грижи за нея.

— Хладен въздух — измърмори тя.

— Вали сняг. Ще се почувстваш добре — окуражи я той.

Тя въздъхна и се облегна на ръката му. Осланяйки се на опората му, тя се отпусна; мускулите ѝ омекнаха като желе, а главата ѝ се заклати като на марионетка.

— Не знам — рече. — Вече ми е много добре.

— Радвам се.

— Чувствам се страхотно всъщност. Даже твърде страхотно. — Това явно я развесели. Разсмя се на глас. Звънливо и безгрижно.

Вратата хлопна зад гърба ѝ.

Мъжът огледа алеята и в двете посоки. По пътя насам бе строшил единствения прожектор на паркинга и районът тънеше в

сумрак. Трийсетина метра по-нататък самотна улична лампа хвърляше конусовиден сноп светлина, гъмжащ от едри снежни парцали.

Задният капак на пикапа вече беше спуснат и върху него имаше натрупан около сантиметър пресен сняг. Вратата на кучешката клетка също зееше отворена.

— Какво става? — попита тя в моментен проблясък на разум. Но веднага след това изплези розовия си език в опит да улови с него снежинките, кискайки се като малко дете.

— Ще се забавляваме — отвърна той.

— Обичам да се забавлявам.

Последен поглед във всички посоки — снегът и мракът му служеха като завеса. На разстояние три коли по-нататък вече не се виждаше нищо. Мъжът заби спринцовката в лявата половина на задника ѝ.

— Ей! — извика тя като ошипана.

Тежеше около петдесет килограма. Вдигна я и я сгъна надве без усилие.

— Това е игра — каза, — трябва да мълчиш.

— Шшш! — отвърна през смях момичето.

Мъжът я напъха в клетката и хлопна вратата. Металическото щракване отекна безвъзвратно в тишината.

[1] Зелен лимон. — Б.пр. ↑

[2] Цитат от Библията, Еклесиаст 3:1. — Б.пр. ↑

6.

Следата лъкатушеше в продължение на два километра по отъкания сняг през гората и изведе Уолт до двулентовата щатска магистрала 75 на Айдахо. Шерифът се чудеше дали планът се е осланял на обстоятелството, че бурята ще покрие дирите и ще заличи уликите. Опасяваше се, че смъртта на Ранди Ейкър бе всичко друго, но не и случайна. Бурята бе помела дори и косвените доказателства, така че запазването на малкото сигурни улики — според него — се превръщаше в тяхна главна задача.

Брандън тръгна пеша към паркинга, за да докара хамъра, а Уолт, потен и треперещ от студ, стъкли импровизирана палатка от якето си и няколко клечки над отпечатъка от автомобилна гума, който двамата с Томи откриха на крайпътната отбивка. Бяха извадили късмет: районът бе почистен със снегорин точно преди въпросната кола или пикап да спре на паркинга и отпечатъците бързо бяха замръзали в кишата, оставена след машината.

Двамата с Брандън внимателно бяха изчеткали лекия снежец, поръсил заледения отпечатък от гума. Ала снегът продължаваше да трупа и полепваше върху него на кристали, затова се налагаше да го покрият. До отпечатъка имаше две издайнически следи от лапи — на куче. Не на вълк, не и на койот. Уолт продължи да изчетква внимателно пресния сняг и откри още три животински стъпки — също кучешки. Кучета с по пет крака нямаше, доколкото му бе известно, така че трябва да са били две или повече.

Чу ръмженето на автомобилен двигател още преди да види приближаващите се фарове. Снегът буквально се изсипваше, мокър и тежък. От онзи топъл сняг, който се топеше още във въздуха и покриваше всичко с лепкава киша. Една от клечките, подпиращи импровизираната палатка, се счупи и ръкавът на якето, повлечен от вятъра, изтри напълно два от кучешките отпечатъци. Уолт направи всичко възможно да спаси останалите три, придържайки с ръка увисналата дреха.

Вдигна отчаян поглед към фаровете и видя двама души в купето. Щом колата отби и паркира, Уолт разпозна в единия от пътниците Фиона Кеншоу. Когато присъстваше в мислите му, Фиона винаги бе облечена в тясна тениска и непромокаеми рибарски ботуши; тъмната ѝ коса бе подстригана лятно късо и нямаше никакъв грим. Но щом излезе от колата, преметнала през рамо чантата с фотографската си апаратура, Фиона носеше морав скиорски екип без шапка, ръкавици за шофиране и модерни меки ботуши от сив велур. Този тип скиорски екип бе типичен за определен кръг от обществото на Сън Вали, но не и за Фиона. Може би беше взет назаем, помисли си той. Но дори на светлината на фаровете лицето ѝ изглеждаше семпло и приятно; очите ѝ старателно полагаха усилие да прикриват истини, за които той не подозираше. Може би я харесваше точно заради тази нейна загадъчност или пък заради независимостта ѝ, но определено я харесваше. И както често се случваше в тази държава, службата му разчиташе на нещатното ѝ сътрудничество.

— Съжалявам. Бях на една сватба, служебно — извини се тя, отрязвайки незабавно всякакви опити от негова страна да коментира облеклото ѝ. — Дойдох веднага щом можах да се измъкна.

Брандън обясни:

— Оставихме колата ѝ долу заедно с моята.

Уолт помоли Брандън да извади брезентовото покривало и колчетата за палатка от багажника на хамъра. Уолт нахлузи якето си и десетина минути по-късно стъкмиха нова палатка — той държеше единия край на платнището, Брандън другия, третия привързаха към колата, а Фиона се мушна отдолу, за да снима.

— Това чудо ли караш? — попита тя.

— Не много често. Дарение е от един от живеещите тук милионери. Понякога върши работа.

— Имаш всякакви играчки на разположение, а не можеш сам да направиш едни снимки.

— Опитах. Излизат само бели петна на бял фон — оправда се Уолт. — Бурята бързо ще заличи уликите. Трябват ми всички възможни детайли, които можеш да уловиш.

Фиона помоли Брандън да подпре отражателния диск на коленете си, насочен така, че да отблъсква светлината от фаровете. Срещу него сглоби стойка за чадъра на мощна светкавица, захранвана

с батерии, и направи серия от снимки. Провери екрана на фотоапарата си, но резултатите не ѝ харесаха, затова премести осветлението и опита отново. В продължение на двайсет минути Фиона снима мълчаливо от четири различни ъгъла. Заваля още по-силно, а вятърът вдигаше от паважа призрачно белите снежни парцали и ги раздухваше наоколо. Отпечатъкът отново се покри с тънък слой сняг. Фиона го почисти с помощта на мека четка за оптично стъкло, но на всички им беше ясно, че бавно губеха битката.

— Тези не стават за нищо — каза тя. — Няма контраст. Светлосенките са лоши. Няма да ти харесат.

— Тези снимки са ми нужни — настоятелно каза Уолт.

— Така ли? Ами в такъв случай ще ми трябва контрастно вещество. Тъмен прах. Чакай малко. — Тя изтича до хамъра, измъкна оттам дамската си чанта и взе да рови вътре. — Имаме късмет, че бях на сватба и трябваше да имам представителен вид. — Измъкна малка кутийка и я размаха пред тях. — Пудра за лице. Някой има ли монета?

Фиона настърга на прах компактната пудра и я раздуха над заледения отпечатък, за да го оцвети. Няколко минути по-късно вече имаше желаните снимки и след като ги показва на Уолт от малкия екран на фотоапарата, тримата разглобиха апаратурата и се натовариха в колата.

— Трябва ли ми да знам за какво е всичко това? — обади се Фиона от задната седалка.

Брандън хвърли поглед към Уолт, любопитен да чуе отговора на шерифа.

— Разследваме убийство — отвърна Уолт.

7.

Тананикаше си наум мелодия като саундтрак към филм. В реалния живот човек лесно добиваше усещането за филм или телевизионно предаване, но само ако добавеше подходящ саундтрак. В хижата бе тъмно и миришеше на пушек и други трудно разпознаваеми аромати — на бездимен барут, на лекарства, на старо куче.

Настани я в единствения си удобен стол, точно до печката на дърва. Върху него бе метнал одеяло с шарени индиански мотиви, за да скрие прокъсаната тапицерия. Необичайна табуретка — изплетена от камъш, с крачета от еленови рога — подпираще босите ѝ ходила. Завърза китките ѝ за облегалките на стола с найлонови ленти, а краката ѝ остави свободни — по разбираеми причини.

— Добре ли се чувствуваш? — попита я той.

Не му пукаше, правеше го от чиста любезност.

Тя се изкиска — влажно, гърлено стенание — част от нея продължаваше да халюцинира, останалата се тресеше от страх. Повдигаше му се от този неин смях. Но после усети познатата възбуда и отново се наложи да прибегне до саундтрака, нещо за разпускане. Избра *Satisfaction*^[1] на Ролинг Стоунс.

— Чувствам се страховто — отвърна той вместо нея.

Единият ѝ клепач леко се повдигна. После се ококори. Очната ѝ ябълка се въртеше във всички посоки. Клепачът отново се притвори, после измъчено се надигна.

Момичето огледа обстановката с едно око и се опита да се намести в стола. Лявата ѝ гърда изскочи от прикритието на роклята. Тя сведе поглед надолу; от устата ѝ се проточи лига, плъзна се по разголената ѝ плът и потъна в цепката между гърдите ѝ.

— Упс! — рече той и се изкиска заедно с нея. Познатото дразнещо подобие на смях. — Хей, ама какво става с ръцете ми? — занарежда той нейните реплики. — Нищичко не усещам.

— Не е ли така? — попита я той. — Вцепенена като от новокаин. Добрата новина е, че няма да искаш да си спомняш нищо от това. Добра и за двама ни. Нито пък ще усетиш нещо, но загубата си е за

твоя сметка. — Той сложи длан върху чатала си и го разтърка, като същински рапър. — Стария Макс няма търпение да се запознае с теб.

Видът му сигурно я бе уплашил до известна степен — той беше едър кучи син с твърде много коса, която нямаше навика да сресва често.

Чакаше отговора ѝ, но получи единствено примигването на окото ѝ.

Преправи гласа си с една октава по-високо, за да я имитира по-добре:

— Обичам да се забавляявам.

— Щом искаш, ще се забавляваме — каза той.

Привидно изпълняваше платена поръчка, ала имаше скрити подбуди, възнамеряващи да я използва и за лични нужди. Ако беше някоя грозотия, досега да е събрал исканите сведения и да е приключил с нея. Но тя беше толкова млада, такава красавица, а кетаминовият коктейл така или иначе щеше да заличи тези безценни часове от съзнанието ѝ. Той умееше да оцелява във всякакви ситуации и знаеше, че нищо не бива да се прахосва, а всяка предоставена възможност трябва да се използва докрай.

— Ами какво чакаме тогава? — попита гласът зад кадър.

Здравото ѝ око гледаше втренчено в печката, сякаш го бе забравила, но това изобщо не го разтревожи. Човек не забравя така лесно исполнин като него. Просто избира да не му обръща внимание. Но и това нямаше да продължи дълго. Стария Макс вече беше нащрек.

По тавана пробяга лъч светлина и се спусна надолу по стената като призрак. Отвън се разнесе шум от автомобилен двигател. Вратата на хижата се отвори и в помещението нахлу леден въздух, който накара и двамата да обърнат глави едновременно.

— Чудно — каза посетителят, щом забеляза настърхналата ѝ от студа разголена гръд, и хлопна вратата зад себе си.

— Кой си ти? — попита наум вместо нея мъжът.

— Той е човекът, на когото трябва да благодариш за това — сам си отговори той безмълвно.

Посетителят бе облечен като продавач на обувки. Съблече якето си — черен велур, осиян със ситни капчици разтопен сняг — и пристъпи навътре. Изглеждаше впечатляващо добре, ала лицето му бе неразгадаемо. Нищо чудно да е бил футболен защитник в гимназията

или питчър^[2] в университета. Беше от онзи тип мъже, които нямат нужда да дрогират някое момиче, за да им се отвори парашутът.

— Стига си тананикал — каза той.

Огромният мъжага мълкна и се отдръпна встрани. Можеше да повали новодошлия с една ръка, ако пожелаеше, но нямаше да го направи. И двамата го знаеха.

Посетителят пристъпи към печката и протегна ръце, за да ги стопли.

— Кайра, кажи ми дали ме чуваш и разбиращ?

— Познавам ли те? — Говореше едва разбирамо. Това бяха първите й думи от напускането на бара насам. — Помогни ми...

— Ще ти помогна. Но първо трябва *ти* да ми помогнеш. Става ли? — Той изчака. — Ще приема мълчанието ги за съгласие. — Посетителят погледна през рамо и здравенякът му подаде спринцовката от кухненската маса.

— Ти работиш във ветеринарната клиника в Сън Вали — каза той.

— Познавам... ли... те? — повтори тя.

— Ти си секретарката на Марк Ейкър.

— Асистентка. Откъде знаеш... това?

Треперенето на гласа й накара здравеняка да я погледне с други очи. Тя изведенъж му се стори толкова млада и по детински наивна. Просто едно бебче в шаферска рокля.

— Разкажи ми за овцете.

— Какви овце? *Kou* овце?

— *Овцете*. Болните овце. Защо овцете са толкова болни?

— Ще се забавляваме ли, или ще си рецитираме детски стихчета? — Тя дрезгаво се изсмя.

— Какво им има на овцете? — попита посетителят. — Какво, според твоя шеф, не е наред с овцете?

— *Какви овце?* — обади се гласът в главата му. Тя не каза нищо, очевидно беше изгубила съзнание и главата й бе клюмнала на една страна. — *Ama нали щяхме да се забавляваме?* — чудеше се здравенякът.

Посетителят я хвана за косата и повдигна главата й. Задържа спринцовката пред очите й. Никой не обичаше игли. Момичето се ококори и се сви от уплаха.

— Кайра, ако не ми кажеш за овцете, ще ти инжектирам това. Ефектът няма да ти хареса. Всичко ще стане много по-истинско и по-ясно за теб, след като те боцна с това тук. Изобщо няма да ти е забавно, можеш да си сигурна. Аз и той така или иначе ще се забавляваме с теб, Кайра, но нещо ми подсказва, че на теб няма да ти хареса. Виждаш ли какъв грамаден мъж е? — Посетителят го посочи с пръст. — Понякога става доста груб. Помисли малко върху това. — Той изчака да види никаква реакция от нейна страна. Тя не помръдна. — Трябва да знам какво мисли твоят шеф по въпроса за овцете — каза посетителят. — Трябва да разбера това веднага. Много ще си помогнеш, ако ми кажеш.

Той наистина ли смяташе, че го е чула? Може би виждаше движението на устните му. Може би дори разпознаваше някоя и друга дума. Но беше твърде отпаднала, твърде отнесена, за да го разбере напълно.

— Ти си... като обсебен от тези овце.

Посетителят се извърна рязко и го погледна. Чак тогава мъжът осъзна, че бе изрекъл мисълта си на глас.

— Какво, по дяволите, каза току-що? — попита посетителят.

Тя отново дойде на себе си и взе да блее като овца. Спести му нуждата да отговаря. Момичето се изсмя гърлено.

— Ти нали не си от онзи тип мъже? — Присви устни в опит да сдържи смеха си, ала не успя и той се изля от нея заедно със солидно количество слюнка, която посетителят избърса от ръката си и от изгладения си панталон. — Искаш ли да ти кажа една тайна? — продължи да го дразни тя.

Посетителят се наведе към нея. Стискаше спринцовката както проповедник кръста по време на литургия.

— Ако някой мъж пожелае да ме навести през задната врата, нямам нищо против. Даже може да се каже, че ми харесва. Но ако заобиколи и звънне на входа, трябва да си избърше обувките. — Тя се изкикоти и изправи стола на задните му крака.

— Последен опит, Кайра. — Той размаха спринцовката на милиметри от лицето й.

Тя следеше иглата с поглед. За част от секундата като че ли осъзна положението, в което се намираше.

— Искам да си отида вкъщи — каза тя.

— Овцете, Кайра. Какво не е наред с овцете? — Иглата сочеше в посока юг, точно към ръката ѝ.

— Искам да си отида вкъщи.

[1] Задоволство, удовлетворение (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Играч, който подава топката. — Б.пр. ↑

ПОНЕДЕЛНИК

8.

— Продължавай да опитваш — каза Уолт на секретарката си Нанси в телефонната слушалка, заклещена под брадичката му, докато се мъчеше да напъха едно малко краче в тесен ботуш, коленичил на пода в кухнята.

— Стяга ми — оплака се дъщеря му.

— Напъни малко — отвърна той.

— Аз ли? — попита Нанси от другия край на линията.

— Не. Говорех на Емили. А ти продължавай да търсиш Марк.

Искам да го чуя веднага щом успееш да се свържеш с него.

— Разбрано.

Той затвори и остави телефона на кухненската маса, за да възобнови битката си с ботушите. Улисан с проблемите покрай бурята, така и не намери време да поднови зимния гардероб на момичетата. Сега бързаше да ги облече и напъха в колата навреме, иначе всички щяха да закъснеят. Поне успя да си открадне четири часа сън.

— Какво ще кажеш да полея крака ти с течен сапун? — попита Уолт, стиснал ходилото й в ръка. — Дали ще успеем да го напъхаме?

Погъделичка петата й и Емили изписка. Как ставаше така, че тя имаше гъдел, а Ники — не. Във всяко друго отношение двете бяха напълно еднакви. Докато над дясната вежда на Ники не се появи малка бенка, дори родителите им едва ги различаваха.

— Неее! — ухили се тя.

— Зехтин?

— Неее!

— Сопол?

Емили вече се превиваше от смях — същинско кудкудякане от сърце и душа, което действаше заразително на всички около нея. Само след секунди двамата вече се търкаляха по пода, докато Ники стоеше встрани, усмихвайки се насила. Тя преживя най-тежко внезапното напускане на майка си. Именно за нея се тревожеше Уолт през безсънните си нощи.

Сутрешният доклад на Нанси бе типичен за нощ по време на снежна буря: пет катастрофи на магистралата в ранните часове на деня, нито един загинал; пет съставени акта за шофиране в пияно състояние; счупен прозорец в магазин за ски екипировка, в момента течеше инвентаризация; седемнайсетгодишно момиче, обявено за издирване по сигнал от родителите.

Няколко месеца по-рано не му се бе налагало да слуша доклада на Нанси по телефона, защото по това време вече седеше на бюрото си. Яд го беше на Гейл за това, че обърна цялото му добре планирано ежедневие нагоре с краката. Нямаше нито една пукнатина в семейния им живот, която да не беше прогита и заразена от нейната изневяра. Явно кризата на средната възраст я бе подтикнала да докаже на себе си, че все още е привлекателна, без да се замисля какво причинява по този начин на семейството си.

С помощта на Нанси Уолт успя да организира екип от дванайсет души, които да възстановят операцията по издирването на изчезналия скиор. Дължеше го на Марк Ейкър и на разследването по повод смъртта на Ранди. Уолт бе единственият професионален следовател в радиус от сто и петдесет километра и в качеството си на такъв помоли за допълнителни подробности по случая с изчезналото момиче. Нанси му разказа, че Кайра Тулевич е присъствала на сватбено тържество, после отишла да пийне с приятели и оттогава не се е прибирала. Уолт подозираше, че по-късно през деня момичето ще се прибере вкъщи, залитайки, но предпочете да приеме случая като престъпление, за да се почувства щастлив, ако се окажеше иначе.

— Не мога да затворя ципа на якето си — оплака се Ники без следа от усмивка на лицето си.

— Добре, добре. — Кракът на Емили най-после влезе в ботуша. Малка победа. Опита да се пребори и с ципа на Ники, но тя беше права: якето ѝ просто вече не я побираше. — По дяволите!

— Татко ругае — обяви на всеослушание Ники.

Този път и двете момичета се изкискаха.

— Татко е уморен. Казах го, без да искам — оправда се Уолт.

Лиза, детегледачката, щеше да ги прибере от училище и да приготви вечеря. Работеше за твърда сума на ден, а не на час, и вършеше куп извънредни неща — от прибиране на дрехите от химическо до пазаруване в супермаркета — без да му иска

допълнително заплащане. Имено тя направи превръщането му в самотен родител нещо напълно постижимо, въпреки че той имаше да учи още доста неща в тази област. Непрекъснато имаше чувството, че се проваля, независимо от усилията и грижите, които полагаше. Поставяше си твърде високи летви, които не можеше да прескочи, и най-лошото в цялата работа бе това, че момичетата сякаш усещаха безсилието му.

Нямаше какво повече да направи за якето. Трябваха нови зимни екипи. Опита с тик-так копчетата, ала успя да се справи само с двете по средата.

— Готово.

— Но ципът ми е разкопчан.

— Засега ще остане така.

Суматохата около ципа извика в съзнанието му тялото на Ранди Ейкър, положено в чувал за трупове. Почувства се гузен, че не тъжи достатъчно за загубата му. Наистина го болеше за Марк, но изпитваше трудност да приеме смъртта на жертвата лично. Това чувство му беше чуждо. Прие по подобен начин дори преждевременната смърт на Боби. Скърбеше не за мъртвите, а за живите.

— Не искам да го обличам, ако не е закопчано — каза Ники.

— Недей. Моля те, недей. Не и тази сутрин. Става ли? Трябва да тръгнем веднага, иначе ще закъснеете. После ще го оправим. Може да се разходите с Лиза по магазините. — Мислеше си какви безумни цени имаха зимните екипи за деца. Щеше да извади късмет, ако откриеше нещо в нейния размер от магазина за дрехи втора употреба „Сутерен Баркин“.

Въпреки добрите си намерения, по време на краткия път към Основно училище „Хейли“ вътрешният му гняв успя да прерасне в заслепяваща ярост. Гейл бе изтъкнала цял куп причини за желанието си да го напусне — дългите часове в службата му; естеството на работата му и страхът, в който професията му я принуждавала да живее; безпочвената ѝ ревност към други жени, — но и двамата знаеха истинския проблем: двете момичета на задната седалка. Майчинският ѝ инстинкт не само не се разви; той просто не се появи изобщо. Уолт бе свидетел на плахата проява на майчински чувства в началото и постепенното им изчезване с времето. Година след година тя преживяваше загубата на свободата си все по-тежко и това я

изпълваше с неприязън. С едно дете може би щеше да успее да се справи, ала нуждите на две се оказаха твърде много за нея. Когато първоначалното ѝ безсилie прerasна в яд, с прояви на истерични крясъци и заплахи към децата, граничещи с малтретиране, тя направи единствената възможна стъпка — намери повод да се махне от къщата. Използва връзката си с Томи Брандън както за заблуда на съседите и приятелите, така и за да възвърне самочувствието си; ала Уолт подозираше, че провалът ѝ като майка щеше да я лиши и от осъдните шансове да намери мечтаното от нея щастие. Колкото до него, каквото и чувства да бе изпитвал към нея, те постепенно бяха изчезнали заедно с невъзможността ѝ да се справи. Накрая той осъзна, че всъщност така и не е успял да я опознае истински. Вече нямаше значение, че допълнителният товар на самотното бащинство изцеждаше силите му. Нямаше значение, че липсата ѝ оказващо влияние върху всеки момент от живота му, върху всяко негово решение, дори върху дребни неща като сутрешното водене до училище. Връзката им беше изчерпана. Разводът бе неизбежен и той отново си припомни, че бяха длъжни да приключат с това като цивилизовани хора: момичетата трябваше да се предпазят на всяка цена.

* * *

Щом стигна до управлението — безлична едноетажна сграда, отделена с навита на спирала бодлива тел от двора на затвора в задната част — той прогони Гейл от мислите си с надеждата, че Нанси е успяла да открие Марк, както и никаква информация относно изчезналото момиче.

Ала вниманието му бе привлечено от Томи Брандън и още двама полицаи от другата страна на улицата. Светлините на единия от патрулните автомобили проблясваха.

Уолт паркира и се запъти към тях със свито сърце. Лудият Дийн Фалко бе завързан с вериги към едно дърво.

— Овцете загиват! — крещеше Фалко към Уолт. — Околната среда е убиец. Всички корпоративни спекуланти на бесилото!

Фалко бе арестуван и съден за подобни деяния поне шест пъти. Обикновено събираше малка група, която да подкрепя изявите му,

само че през летните месеци, а не при минусови температури като сега. Дебелата верига бе заключена със здрав стоманен катинар, дяволски труден за рязане. С кислородно-ацетиленова горелка щяха да повредят дървото. Този път Фалко се бе постарал в избора на бойни средства за каузата си.

Взе отново да крещи посланието си, още по-силно — животни в опасност, замърсяване на околната среда — което накара Уолт да хвърли поглед през рамо, за да провери дали се е наಸъбрала публика.

Видя Фиона със снимачната й техника и една репортерка — Сю Бейли.

Двете пресякоха улицата, едва сдържайки усмивките си. Всички познаваха Дийн.

Фалко опъна веригите като същински мъченик.

Брандън говореше по мобилния си телефон с „Елби автомобили и гуми“, в опит да осигури портативна режеща горелка; обикновен трион нямаше да им свърши работа в случая.

Бащата на Уолт — Джери — обичаше да се заяждат със сина си относно дреболиите, с които му се налагаше да се занимава като шериф. Въпреки славата си на притегателна ски дестинация за богатите и известните, Сън Вали все още бе спокойно градче с ниска криминална активност. На първа страница на „Ууд Ривър Джърнъл“ често можеха да се видят статии за стадо овце, препречило движението на магистралата, или за разбит монетен автомат за дребни стоки в Клуба на пенсионерите. Джери Флеминг си умираше от удоволствие да ги коментира. Точно по тази причина Уолт се надяваше да не попада в никоя от снимките към репортажа. Джери имаше абонамент и за двата местни вестника — „Маунтин Експрес“ и „Ууд Ривър Джърнъл“.

Уолт се наведе към ухoto на Фиона:

— Знам, че не съм ти шеф — каза, — но ще съм ти много благодарен, ако ме няма на снимките.

— Читателите са твои бъдещи избиратели — подсказа му тя.

— Ще изглеждам така, сякаш по цял ден се занимавам с хора, дето нямат какво друго да правят, освен да прегръщат дървета — отвърна той. — Ако го арестувам, значи не ми пuka за околната среда; ако го оставя да вика, значи съм ревностен либерал.

— Защо просто не го подпалиш? — предложи тя.

Уолт се разсмя спонтанно, после прикри уста с длан.

— Звучи разумно.
— Не, по-добре го зарежи тук и не прави нищо, как мислиш?
— Разсъждаваш като ченге — отвърна той.
— Ще му замръзне задникът и ще остане без публика за проповедите си.
— Май ще те послушам — каза той и стисна леко ръката ѝ над лакътя; фина, стегната ръка.

После тръгна към управлението.

Нанси го посрещна с мрачен поглед.

— Удрям на камък с Марк — каза тя.
— Мобилният?
— Не отговаря.
— Служебният?

— Отварят чак в десет. Звъннах на телефона им за спешни случаи. Жената, която вдигна, не го е чувала от вчера. Припомни ми — не че имаше нужда — колко близък е чувствал брат си. Предположи, че може би не иска да го беспокоят днес.

— Съмнявам се.

Въпреки планините от документи, Уолт обожаваше кабинета си. Можеше да хлопне вратата и да се изолира от света. Само дето напоследък, благодарение на Гейл, често се улавяше, че просто седи зад бюрото си и гледа в една точка пред себе си.

— Нещо ново за булката беглец?

— Шаферка — поправи го Нанси. Седнеше ли зад бюрото си, не оставаше и следа от чувството ѝ за хумор. — Казва се Кайра Тулевич. Още не се е прибрала.

Уолт взе решение.

— Отивам у Марк — каза той.

— Звънях и на домашния му телефон — припомни му тя. — Ако искаш, можем да пратим полицейска кола.

— Не, ще отида сам.

Преди да тръгне, Уолт даде на Нанси списък със задачи: искаше подробна информация относно Кайра Тулевич — приятели, гаджета и останалите шаферки; искаше да знае защо Центърът за спешни повиквания още се бавеше да им предостави номера, от който бе подаден сигналът, изпратил екипа на Службата за издиране и

спасяване към билото на Галена; искаше и снимки от Фиона на отпечатъците от автомобилни гуми.

— Снимките са тук — каза Нанси. — Току-що мина да ги оставил. — Подаде му кафяв хартиен плик и Уолт надникна вътре, за да провери съдържанието му.

— Ако ти остане минутка, звънни, моля те, в „Сутерен Баркин“ и питай дали имат детскo зимно яке. Размер като за Ники. С цип, не с копчета.

* * *

Уолт шофираше по петкилометровия път между Сън Вали и северния окръг Старуедър и попиваше с поглед искрящия на слънцето тих снеговалеж. Ясно синьо небе. Покрити със скреж ели, свели клони към земята.

Магистрала 75 пълзеше в посока север-юг в продължение на трийсетина километра напречно през долината. Това бе единствената пътна артерия, свързваща трите основни града — Белвю, Хейли и Кечъм/Сън Вали. През по-голямата част от пътя по южното лице на планината нямаше дървета. Покрита с пухкав бял сняг, като огромна къделя захарен памук, тя имаше V-образна форма; Сън Вали се намираше близо до върха, сочещ на север. Десетки по-малки пътища, осеяни с имения за милиони долари, водеха на изток или запад от гръбнака на магистрала 75.

Уолт насочи служебното чероки надолу по хълма през трепетликова горичка. Старуедър се простираше като огромна елипса между дърветата.

Алеята пред къщата на Ейкър не беше почиствана. Снегът влизаше в ботушите на Уолт и се топеше около глазените му. Многобройните следи от автомобилни гуми, водещи към къщата и обратно, предполагаха движение на превозно средство в много ранен час от деня. Когато Уолт се прибра вкъщи малко след два часа сутринта, все още валеше стабилно. Дирите, които следваше в момента, бяха оставени по някое време преди три след полунощ, когато бурята бе утихнала напълно.

Алеята завиваща и извеждаше до скромна дървена къща на един етаж и таванска пристройка с комин от речен камък. Близо акър гора около къщата бе разчистена и по спомени от многото летни вечери, прекарани на задната веранда, Уолт знаеше, че тя гледа към малка морава край брега на река Биг Ууд.

Над главата му прелетя сврака и кацна между него и къщата, после литна отново. Зад прозорците не се забелязваше никакво движение. Два прожектора на покрива близо до гаража бяха оставени включени. Лампата над входната врата също светеше. За сметка на това вътре беше тъмно. Уолт усети нещо тревожно в обстановката. Възможно бе, разбира се, опечаленият Марк Ейкър да е изключил всички телефони и да е легнал да спи. Възможно, но малко вероятно.

Покрай професията си на ветеринарен лекар Марк живееше със смъртта. Независимо как се чувстваше в този момент, той не беше човек, който би се скрил от света. А дори и да е имал нужда да остане сам за известно време, Франсин щеше да поеме обажданията.

Шерифът звънна на входната врата, но никой не му отвори. Може би бяха тръгнали на юг към родителите на Марк и семейното ранчо.

Уолт заобиколи къщата и надникна през прозореца на кухнята. Похлопа силно по френските прозорци на всекидневната. Вътре нямаше и следа от живот.

Натисна бравата на задния вход. Заключено. Опита пак и впери поглед в нея.

Марк никога не заключаваше вратите си. Фактът, че сега го беше сторил и очевидно бе напуснал града — посред отвратителна нощ като тази — му подсказваше, че тук имаше нещо доста гнило. Не отговаряше и на мобилния си телефон — а работеше на повикване денонощно.

Колкото повече разсъждаваше Уолт, толкова по-голямо ставаше безпокойството му. Предишната нощ Марк бе повдигнал въпроса за политиката, и то с мъка. Те никога не говореха за политика. Случайно съвпадение или не? Дали имаше нещо общо с Ранди?

Уолт се върна до колата и приседна на задната броня, за да изтърси снега от ботушите и чорапите си.

Слуховете за Ранди сигурно имаха нещо общо с бракониерство в големи мащаби. Нарушенията на правилата за лова се поемаха от

Зашита на рибата и дивеча, затова Уолт не бе предприел нищо.

Мълвата несъмнено бе стигнала и до ушите на Марк, а нищо чудно да знаеше нещо и за съучастниците на Ранди. Дали не се бе покрил в опит да предпази честта на семейството?

Или пък, доколкото го познаваше, възнамеряваше да се справи с проблема сам?

Политика?

Уолт седна отново зад волана. Този път настъпи газта по-силно, твърдо решен да отклони приятеля си от желанието за отмъщение, въпреки че нямаше идея откъде да започне.

9.

Елби, от „Елби — автомобили и гуми“, беше едър мъж с шкембе, с когото Уолт се познаваше още от времето, когато човекът имаше коса. Елби се здрависа с шерифа с мазолестата си длан, грапава като градинарска ръкавица, стояла на открито цяла зима.

— Влизай — рече той — и казвай какво има.

От гаража се носеше периодично пукане на въздушна пушка и заглушаваше мелодията от радиостанция за ретро музика. Кога „Токинг Хедс“ бяха станали ретро? — чудеше се Уолт, докато разглеждаха снимките на Фиона.

— Искам да знам каква марка е гумата — обясни той — и за каква кола може да става въпрос.

— Тук лепим спукани гуми и регулираме предници. Сега правим и специална отстъпка за чистачки.

— Моля те.

— Гумата е „Тойо“. — Докато правеше пауза да помисли, Елби имаше отвратителния навик да издава подсвиркващ, влажен звук през зъби, като сърбане. Той поведе Уолт през гаража, покрай три деца в изцапани гащеризони, заети с разглобяването на някакви машинарии, и свали една гума от рафта в дъното. — Наричат я Белязаната. Виждаш ли тази централна шарка на грайфера? Лесно се откроява. Добра гума, здрава. Ама е малко скъпичка.

— За каква кола е?

— За голяма. Пикап. Микробус.

— Това не стеснява особено избора, а?

— Продаваме доста от тях. Освен това влизат в стандартното оборудване на някои 4×4 модели на Тойота.

— Същият този размер?

— Оразмерил си отпечатъка за снимката с ръкавица, Уолт. Трудничко ще ми е да определя точния размер.

— Не се ли сещаш за нещо, което да ми помогне да стесня търсенето?

— Била е малко мека. Виж как широко ляга — каза Елби и посочи снимката. — И е износена от външния край. Претоварена и мека. Или пък някой просто е искал да има по-добра тяга в тоя сняг. Така колата се крепи по-добре на пътя, но животът на гумите се скъсява наполовина.

— Претоварен пикап, движещ се по заснежен път — разочаровано каза Уолт. — Едва ли са повече от две-три хиляди в района. Ще го открием за нула време.

— Искаш ли нови чистачки?

Елби забеляза, че Уолт хвърля погледи към един от работниците му.

— Виж, Уолт, знам, че Тейлър е стар твой познайник. Служебно. Но хлапето е трудолюбиво и искам да му дам възможност за ново начало.

— Че аз казал ли съм нещо? — заоправдава се Уолт. — Даже се радвам, че си е намерил добра работа. Но какво, по дяволите, се е случило с лицето му?

— Каза, че се ударил в дърво, докато карал ски тази сутрин.

— В планината? — саркастично подметна Уолт. — С шейсет долара в джоба на ден? Тейлър Крабтрий? Осъден е на четиристотин часа общественополезен труд за монтиране на камера в дамската тоалетна на Алтернативното училище. Наистина ли смяташ, че човекът прекарва много време в планината, Елби?

— Ударил се е в дърво. Това обяснение ми върши работа. Работи при мен следобед. Децата на тази възраст... момче като него на практика се справя съвсем само. Знаеш как е в тази долина, Уолт. Дявол да го вземе, дори голям човек с нормална работа вече трудно свързва двата края тук. Какво остава за хлапе като Тейлър. Не му е лесно.

Крабтрий погледна крадешком в посока към Уолт. Шерифът прочете в очите му куп неща, включително гузност и страх. Но имаше и още нещо. Усети някаква напрегнатост, сякаш Крабтрий искаше да говори с него.

— Елби — каза Уолт, — имаш ли някакво мастило, масло или нещо друго, с което да направим отпечатък от грайфера на тази гума?

— Май имам снимка в един от каталогозите.

— Ще бъдеш ли така добър да провериш?

Елби хвърли поглед към Тейлър, после към Уолт.

— Не му вади душата. Само това те моля.

Уолт тръгна към Крабтрий и момчето наведе глава, опитвайки се да изглежда зает. Уолт застана до него и веднага разбра, че сцепената устна и синините около очите му не са в резултат от сблъсък с дърво. Нямаше никакви ожулвания; беше ударен — веднъж, но доста здраво.

— Вземи си полагаемата почивка и ела да излезем отвън — каза Уолт.

Крабтрий оставил гаечния ключ и повлече крака след него, сякаш ботушите му бяха с два номера по-големи. Щом излязоха отвън, Уолт се огледа, за да се увери, че на разговора им няма да има свидетели. Усилието му успя да привлече вниманието на Крабтрий.

— Колко часа общественополезен труд ти остават?

— Двеста осемдесет и два.

— Сещаш се кой ги брои, нали? — каза Уолт. Надяваше се да си спечели нещо повече от смръщен поглед, но се провали. — Ако ми помогнеш за нещо, мога да намаля бройката.

— Имам ли избор?

— Чувал ли си нещо за вербуване на младежки за определена дейност в извънучебно време?

Хлапето сви рамене, избягвайки да го гледа в очите.

— Наричат себе си Самакини — продължи Уолт. — Означава „копие“ на езика на чернокраките^[1]. Говори се, че искат да вербуват ученици от по-горните класове, за да им вършат мръсната работа. Някой друг да извърши престъпленията. Заради такива като тях разправят, че мексиканците опропастват всичко, че заграбват свободните работни места, че пълнят училищата. Готови са на всичко, за да намерят някой достатъчно луд. Знаеш ли нещо за това?

Крабтрий най-после погледна Уолт. Очите му бяха отекли и натъртени и Уолт чудесно знаеше какъв удар е бил нужен, за да се стигне до подобна травма.

— Не е изключено да налитат и на бой, ако някой им се съпротивлява.

Крабтрий отново сви рамене.

ФБР бяха разпространили сигнал за активността на Самакините в централната част на щата. Носеше им се слава на малка, но решителна бойна група.

— С теб може да сме на различно мнение по много въпроси, Тейлър, но е ясно, че никой от двама ни не иска подобни неща да се случват тук.

— Не знам нищо за това.

— Те са просто една шайка клоуни, криещи се зад доброто име на чернокраките. Не се знае дали изобщо са коренни американци. Искат да огласят манифеста си и да си спечелят известност. Въобразяват си, че ще постигнат това чрез насилие и саботаж. Говори се, че искат да вербуват младежи на твоята възраст. Да ги зарибават с метамфетамини. После да им възлагат различни поръчки — прекъсване на електропроводи, взривяване на мостове. Нещо такова. Като за първа страница на вестниците. Смятат, че ако вършат такива неща, хората ще ги чуят. — Уолт му даде няколко секунди да попие информацията. — Може би пребиват онези, които отказват да им играят по свирката?

Крабтрий запали цигара. Лицето му не трепваше.

Децата гледат твърде много филми, помисли си Уолт.

— Работата е там, Тейлър, че вероятно бих могъл да убедя съдията да намали тези двеста осемдесет и два часа наполовина, ако ми кажеш нещо, което да ме отведе до въпросната група. А ако успеем да ги осъдим, той може изцяло да отмени наказанието ти.

Крабтрий пронизваше с поглед протритите бомбета на зимните си ботуши. Тръсна пепелта от цигарата си и всмукна дълбоко.

— Ако не си се ударил в дърво, може да успееш да идентифицираш някой от тях на снимка.

— Ударих се в дърво. — Не смееше да вдигне поглед.

— Заплашиха ли те? Аз ще се погрижа за това.

Крабтрий издиша през смях дима от цигарата.

— Защо не попиташи някой друг?

— Защото повечето деца се страхуват от тях. — Уолт му даде възможност да помисли. — Ти не ми приличаш на страхливец, Краб.

Крабтрий вдигна за кратко поглед от върховете на обувките си.

— Искам да знам колко са на брой. Какви коли карат. Къде са отседнали. Кого познават. Всичко, за което се сетиш. Можеш ли да го направиш? — попита шерифът.

Момчето сви рамене.

— Общественополезният труд не е много приятно занимание по това време на годината. Какво те карат да правиш? Да ринеш сняг от тротоарите? Да чистиш кучешки лайна от ски пистите? Мога да те измъкна от това.

— Точно ти ме напъха в това, ако си спомняш.

— Аз ли те накарах да влезеш с взлом в химическото чистене, за да крадеш препарати? Не ми приписвай собствените си прегрешения.

Елби похлопа по стъклото на гаражната врата и му посочи папката, която стискаше в ръка.

Крабтрий хвърли цигарата си и затъти крака обратно към работното си място. Уолт го последва. Взе брошурата с описанието на продукта — вътре имаше и щампа от грайфера на гумата — и благодаря на Елби. Приликата с шарката на отпечатъка от снимката на Фиона веднага се набиваше на очи.

Докато се качваше обратно в черокито, Уолт мярна отеклото лице на Крабтрий зад мръсния прозорец на гаражната врата.

[1] Най-могъщият и многоброен индиански народ в Северните равнини. — Б.пр. ↑

10.

Майра — снахата на Уолт — се настани на единствения свободен стол в тясната канцелария на шерифа. Гърбът ѝ почти подпираше етажерката в ъгъла. Седеше с лице към бюрото му, кръстосала кълощавите си крака, със сериозно изражение върху повехналото си лице. Непохватно подстриганата ѝ кестенява коса стърчеше над челото ѝ, прихваната с розова пластмасова шнола. Моливът за очи върху десния ѝ клепач беше размазан.

— На какво дължа удоволствието? — попита той и се наведе да я целуне по бузата.

Тя му върна жеста, после го дръпна за ръката и взе да търка бузата му с палец, за да избръше оттам червилото си.

— Изглеждаш уморен.

— Така се и чувствам — отвърна Уолт. — Освен това съм зает, Майра. Имам много работа. — Бе получил последните сведения от Службата за издирване и спасяване: четиридесет процента от участъка под Улея бяха претърсени и не бе намерена нито следа от изчезналия скиор.

Той реши да ѝ спести мнението си как изглежда тя. Не му се искаше да я заговаря. Започнеше ли, нямаше спиране. Като латерна.

Имаше период — три години по-рано — доста преди смъртта на брат му, когато тя беше с повечко плът по гърдите и бедрата си и хващащо окото. Но мъката я бе изсушила и от старата Майра нямаше и следа. Смъртта на Робърт беляза и живота на Уолт — включително и брака му.

Майра хлопна с крак вратата на канцеларията. Уолт я държеше отворена почти непрекъснато и веднага си представи шушукането от другата страна на стената.

— Питал си Кевин за нещо, дето се мъти в училището.

— Не само него — отвърна той. — Преди малко говорих и с Тейлър Крабтрий.

— Можеше да ми кажеш.

— Още няма причина за тревога. Помолих Кевин да си остане между нас.

— Ако възнамеряваш да превърнеш племенника си — сина ми — в свой информатор, бих искала да съм наясно.

— Ако се стигне дотам, ще бъдеш. — Уолт взе да рови из документите на бюрото си. — Двамата с Кевин имате ли планове за вечеря?

— Вече имаме. В осем?

— Става — усмихна се Уолт.

— Момичетата добре ли са?

— Ники има нужда от ново яке. Миналогодишните ботуши на Емили не ѝ стават. — Уолт я погледна отчаяно. — Ужасен баща съм.

— Не е вярно.

— Затрупан съм до шия в работа.

— Всичко е на периоди. Много добре го знаеш. Просто си изморен. Дай ми момичетата за няколко дни. Излез, иди на кино.

— Да бе.

— Не можеш да огрееш навсякъде. Ти си единственият, който се оплаква. Момичетата са по-щастливи. И ти си по-добре сега, когато Гейл ѝ няма наоколо. Животът ви тече по-спокойно, а това е сериозен напредък. — Тя изчопли някакво мъхче от пулвера си. — Разкара ли багажа ѝ?

Уолт ѝ хвърли леден поглед.

— Не мога, Майра. Още не.

— Оттам се започва, Уолт. Предложих ти и по-рано: мога да го свърша вместо теб. Прибиращ се от работа и всичко е готово.

Той стисна устни и поклати глава.

— Не, благодаря.

— Предложението остава в сила.

— Да сменим темата.

Тя се намести в стола си; Уолт се обнадежди, че може би смята да тръгва, но радостта му беше кратка.

— Стягаш се за предизборната кампания. Ами ако загубиш? — попита Майра.

Уолт затвори очи и разтърка челото си. Мразеше тези избори. На всеки четири години, като епидемия.

— Мислил ли си какво ще стане, ако загубиш?

— Майра, не ми е до това точно сега.

— Не съм чувала за свободни работни места за шерифи в този район. Ако с Гейл продадете къщата и се окажеш безработен, ще бъдеш принуден да напуснеш долината и да си търсиш работа другаде. Че кой може да си позволи да живее тук при тези цени? После какво? Съдът ще ти позволи ли да вземеш момичетата със себе си в друг щат? Съдиите винаги са на страната на майката.

— Само че майката не ги иска.

— В момента може и да не ги иска. Но само почакай да те види с друга жена. Да разбере, че си щастлив. Ще направи всичко възможно да ти отрови живота.

— Няма изгледи това да се случи скоро — отвърна той.

— Тогава ще се случи, като разбере, че искаш попечителството над децата. Но така или иначе ще дойде ден, когато тя ще съжалява за всичко това. Помни ми думата.

На Уолт му се искаше да прекратят този разговор и взе да разлиства купчина розови бележки със съобщения.

— Ще го измисля някак, Майра. Сега имам тонове работа за вършене.

— Тези избори са важни за теб.

— Ще го обсъдим, като се видим за вечеря.

Тя се изправи. Никой не се заседяваше дълго на този стол.

— Само ми дай знак и ще залича всички следи от нея в тази къща за двайсет минути.

Изобщо не се шегуваше.

11.

Уолт шофираше към дома на Ранди Ейкър, когато телефонът му звънна. Кайра Тулевич, обявената за издирване шаферка, се намираше в спешното отделение на болница „Сейнт Джуд“. Обади се на Фиона и я помоли да го чака там.

— Към четири и половина тази сутрин влезе през главния вход, залитайки — разказа на Уолт дежурната сестра на рецепцията. — Не знаеше нито коя е, нито къде се намира. Малко се забавихме, докато преценим дали трябва да се обадим точно на вас. Предположихме, че може да е непълнолетна. Почистихме я и я прегледахме. Извикахме специална сестра, занимаваща се със случаи на сексуално насилие. — Това спести на Уолт следващия му логичен въпрос. — Каза ни името си преди около час. На деветнайсет е. Не иска да уведомяваме семейството ѝ и ние сме длъжни да се съобразим с това.

— Вие може да сте длъжни, но аз не съм — каза той. — Ние ще им съобщим.

По лицето на сестрата се изписа облекчение. Уолт се обади на Нанси и я помоли да информира семейството. Видя Фиона да влеза през главния вход и набързо пресметна, че разполагат с около петнайсет-двайсет минути преди началото на яростната атака.

Двамата се настаниха мълчаливо в чакалнята, точно до една автоматична врата, която дразнещо реагираше и на най-слабото движение. Уолт се чувстваше като парализиран. Изчезването на Марк не му даваше мира.

В ъгъла на коридора стърчеше изкуствено дърво с избелели пластмасови листа, които изглеждаха покъртително. Тапицерията на един от столовете пазеше следи от артистичните напъни на невръстен творец, въоръжен с ярък маркер. Стените бяха тапицирани в златистокафяво рипсено кадифе.

— Много си тих — обади се Фиона.

— Звъннах на погребалната агенция в Хейли, като идвах насам. Марк изобщо не се е обаждал.

Седяха мълчаливо един до друг. Уолт погледна ръчния си часовник, после стенния в коридора.

— Не ми се нрави особено идеята да снимам тази жена. Не могат ли да го направят лекарите?

— Сестрите. Могат, разбира се. Ще снимаш само лицето и ръцете ѝ. Също и личните ѝ вещи. Повярвай ми, техните снимки изобщо не могат да се мерят с твоите. Ти си най-доброто, с което разполагаме.

— Аз съм единственото, с което разполагате.

— Имам тайна задача: от мен се иска да назнача помощник-шериф от женски пол в управлението и ти отговаряш на всички изисквания.

— Забравяш, че съм цивилна.

— Считай се за назначена. Не се шегувам.

— Искам полицейска значка — каза тя. — И служебна кола със сирена.

— Записвам си.

Въведоха ги в ярко осветена манипулационна, в която имаше цяла редица лъскави машини, закрепени на стойки от неръждаема стомана, десетки метри прозрачни пластмасови тръбички и три кутии ръкавици за еднократна употреба в различни цветове.

Фиона погледна лицето на младата жена и ахна.

Реакцията ѝ накара Уолт да се извърне към нея.

— Виж, ако ти е трудно да...

— Не става въпрос за това! — прекъсна го тя шепнешком. — Познавам я, Уолт. От сватбата. Снощиная сватба. Беше на дансинга, за бога.

— Ще се справиш ли? — попита той.

— Естествено.

Коленете на момичето се очертаваха под белия памучен чаршаф с щампи на бледосини пчелички, а главата ѝ бе повдигната с няколко възглавници. Зад течашия ѝ нос и петната по кожата ѝ се криеше красиво момиче на не повече от седемнайсет, но в блуждаещия ѝ поглед се четеше такава дълбока тъга, че човек просто не можеше да я гледа с безразличие. Червената ѝ коса стърчеше във всички посоки. Гринът ѝ беше размазан по цялото ѝ лице. На подвижната масичка от лявата ѝ страна имаше две големи хартиени торби, пълни с дрехите и

личните ѝ вещи. Едната от тях трябваше да съдържа чаршафа, върху който я бяха разсъблекли — Уолт искаше да огледа и него за евентуални дребни частици, изпаднали от дрехите ѝ.

Сестрата бе около 45-годишна, привлекателна жена на име Хоуп — според табелката на гърдите ѝ. Говореше с равен, дрезгав глас.

— Симптомите в поведението ѝ отговаряха на сексуално насилие, извършено от човек, с когото се е познавала. Била е в безсъзнание. Може би в резултат на шока, но по-вероятно под въздействие на наркотични вещества. Няма да се изненадам, ако лабораторният анализ на кръвта ѝ покаже наличие на рохипнол или кетамин. Травмите ѝ свидетелстват за орално, анално и вагинално проникване. Ще направим стандартния комплект изследвания при изнасилване, но ще отнеме часове. Наредиха ми да изчакам първо вас.

— Бих искал да говоря с нея, ако е възможно — обясни Уолт. — А помощник-шериф Кеншоу е тук, за да направи снимки на лице и ръце.

— Разбира се. — Сестрата се надвеси над момичето. — Кайра? Дошли са от полицията.

Момичето с мъка отвори кървясалите си сини очи. Не можеше да фокусира добре. Зениците ѝ бяха разширени докрай, което веднага извика в съзнанието на шерифа римските маски за мъртвъци с монети върху очите.

Уолт се стараеше да говори тихо. Представи себе си и Фиона и попита:

— Кайра, мога ли да ти задам няколко въпроса?

— Нищо не си спомням. — Звучеше като упоена.

Сестрата ѝ подаде чаша със сламка и тя пийна глътка вода.

От очите ѝ закапаха сълзи.

— Понякога знаем много повече, отколкото си мислим. Кое е последното нещо, което си спомняш?

— Бяхме в бар „Уиски“… танцувахме. После се събудих в колата му. — Тя стисна силно очи. — Той ме оставил пред болницата… така мисля.

— Той? — попита Уолт. — Познаваш ли го?

Тя отвори очи и погледна шерифа така, сякаш го виждаше за пръв път.

— Кой си ти?

Уолт отново представи себе си и Фиона.

— Успя ли да огледаш добре мъжа, който те остави пред болницата? Познаваш ли го, Кайра?

Момичето се взираше сякаш през него.

— Приятел? Член от семейството? Някой от сватбата? — попита той.

Помисли, че отново я е изгубил. Момичето забели очи и клепачите ѝ се притвориха. Започна да диша тежко.

— *Кей Би* — прошепна едва чуто.

„*Кей Би*“ беше заведение за бързо хранене в града. Имаха два ресторанта: един в Хейли и един в Кечъм.

— Някой, когото познаваш от „*Кей Би*“ ли? — попита Уолт с надежда в гласа.

Главата ѝ едва забележимо се залюля встриани. Може би се опитваше да отговори отрицателно.

— Служител от ресторанта?

— „*Кей Би*“ — почти без звук промълви тя.

— „*Кей Би*“ — повтори Уолт след нея.

Главата ѝ трепна.

— Това беше кимване, нали? — попита той Фиона. Тя сви рамене. — Кайра?

Измина около минута, която им се стори безкрайна.

— Мога ли да споделя скромното си мнение? — обади се сестрата.

Уолт кимна.

— Контузиите ѝ свидетелстват за брутално физическо насилие от двама или повече извършители. Било е зверско изнасилване. Ако това може да ви е от полза.

— Трябва да разберем как точно са минали последните ѝ дванадесет часа — дрезгаво каза Уолт. — Важно е.

— Съмнявам се, че ще успеете. Не и ако кръвната ѝ проба покаже наличие на рохипнол.

— Нали може? — Уолт посочи ръцете на момичето.

Шерифът сложи очила и чифт ръкавици, пое отпуснатата ѝ ръка и се наведе да я огледа отблизо.

Помоли Фиона да направи снимки и тя се залови за работа.

— Била е вързана — обърна се той към сестрата. — С жица или пластмасова лента. В стандартния комплект изследвания при сексуално насилие е включено остьргване изпод ноктите, нали?

— Задължително.

— След като изрежете ноктите ѝ, бих искал да ги взема в стерилна торбичка, ако е възможно.

— Разбира се.

Той посочи към хартиените торби върху помощната масичка.

— Бельото ѝ там ли е?

— Сутиенът ѝ е вътре, ще е нужен за стандартния комплект изследвания; още не сме ги направили, имах нареддане да ви изчакам, както вече споменах. — Сякаш се опитваше да се оправдае. — Носеше сутиен без презрамки. Има видими наранявания и по двете гърди. Нямаше долно бельо. Може да е било разкъсано по време на деянието.

Уолт усети прилив на оптимизъм — съществуващо вероятност да е оставена улика на местопрестъплението.

— Употребила е и алкохол — продължи сестрата. — Пробата ѝ показва едно и четири. — Уолт я погледна въпросително. — Една от процедурите при приемането е тест с дрегер за алкохол — отговори тя.

— Едно и четири? Била е пияна до козирката.

— Сватбата явно си я е бивала — съгласи се сестрата.

Уолт и Фиона се спогледаха.

Фиона нахлузи чифт ръкавици и започна да снима дрехите и личните вещи, без да ги вади от пликовете.

— Повечко снимки никога не са излишни — каза Уолт.

Фиона вървеше работата си методично, торба по торба.

— Искам да разбера какво е правила през последните дванайсет часа — повтори Уолт, сякаш първия път никой не го беше чул. — Как стоят нещата с охранителните камери?

— Тук има със сигурност. Монтирани са пред спешното отделение — отвърна сестрата. — Не съм сигурна за централния вход, но най-вероятно има и там.

— Никой няма да тръгне да води в болницата жена, която преди това собственоръчно е пребил от бой — заяви компетентно Фиона. — Такива неща просто не се случват.

— Затова трябва да намерим шофьора — каза Уолт. — Ако не е бил замесен, защо да я зарязва отпред?

Сестрата скръсти ръце пред гърдите си и отправи към момичето поглед, изпълнен със съчувствие.

— За зла участ, шерифе, не мисля, че ще си спомни кой знае какво.

— Може оттук да успеем да сглобим останалото — кимна Фиона към торбата с уликите.

Уолт се вгледа в сатенените обувки с високи токчета, които се подаваха отвътре.

— Кал — отбеляза той.

Бяха подгизнали в тиня.

— Не е стъпила случайно в някоя крайпътна локва — разсъждаваше Фиона. — Нагазила е до глезените.

— Краката ѝ са в същото състояние. — Сестрата внимателно отметна чаршафа до коленете на момичето. Бяха осияни с петна от засъхнала кал.

— Но навън навсякъде е заледено — каза Фиона. — Така е поне от два дни. Даже седмица. — Тя направи няколко снимки на обувките в торбата и вдигна поглед към Уолт. — Къде е била тогава?

12.

Ледената повърхност на пътя бе покrita с тънък слой киша. Уолт шофираше предпазливо — щеше да се получи доста неловко, ако се наложеше да измъкват шерифа от някоя крайпътна пряспа. Кечъм — градът, обслужващ хотелите в Сън Вали — се гушеше в подножието на планината. През 60-те бе започнало благоустройството на северния ѝ склон покрай Уорм Спрингс Крийк и изграждането на привлекателни недвижими имоти покрай едноименния черен път. Неравното трасе на Уорм Спрингс Роуд криволичеше в продължение на трийсетина километра покрай малкото селце, състоящо се от ресторани и магазини за ски екипировка, обслужващи гостите на хотелите и собствениците на вили. Сто години по-рано пътят осигурявал достъп до малки рудници, които така и не успели да просперират. Въпреки лавините, които често осуетяваха движението по него през зимата, неколцина смелчаци бяха дръзнали да построят фермата Борд Ранч, която десетилетия наред представляваше последната спирка на пътя.

Фиона бе предложила да оставят колата ѝ пред болницата, изтъквайки като предлог лошата пътна обстановка и отдалечеността на мястото. Ала в идеята ѝ да пътуват заедно имаше нещо по-дълбоко; нещо, което си бе наумила от известно време насам.

Уолт, чийто социален живот точно сега се намираше в пълен застой, не можеше да открие начин как да стопли отношенията помежду им. Затова Фиона взе решение да поеме юздите в свои ръце.

— Може да са искали да се изолират семейно и да се отдадат на мъката си? Заедно? Да са отишли някъде — в ранчото на някой приятел, да речем — докато се съвземат?

— Възможно е — каза той. — Само че... не знам...

Пътят се виеше между покрити със скреж борове, трепетлики и смърчове. Ярките слънчеви лъчи, процеждащи се между клоните им, рисуваха живописни сенки по девствения сняг наоколо. Двойка свраки прелетя над пътя и кацна върху стара дъсчена ограда. Високо над главите им реактивен самолет бавно пореше ясносиньото небе и оставяше зад себе си диря от бяла пара.

— В моменти като този мога да се возя с часове — каза Фиона и мълкна, смутена от собствената си сантименталност. После отвори уста да каже още нещо, но само се засмя и обърна глава към страничния прозорец.

— Невероятно красиво е — обади се Уолт. Идеше му да запуши устата си със собствения си ботуш.

Коловозът от автомобилни гуми по заснежения път ги изведе до горещ минерален извор. Фиона остана в колата, а Уолт излезе навън да огледа района. Това природно кътче бе добре известно на местното население; струваше му се логично пиянска група от сватбено тържество или купон по случай Вси светии да реши да направи нощно къпане в горещата вода по време на снежна буря. Нищо чудно точно тук да бе изнасилена и Кайра Тулевич — наслед пустошта, където никой не би могъл да чуе писъците ѝ.

Шерифът разочаровано установи, че около изворите нямаше никакви следи от скорошна активност. Никаква кал. А щом издайническата кал липсваше, Уолт нямаше друг избор, освен да преосмисли теорията си.

На около километър встрани от Уорм Спрингс Роуд се намираше домът на Ранди. Къщата някога била част от Борд Ранч — ферма за коне и говеда, претърпяла банкррут през 60-те. Собствениците благоразумно запазили собствеността си върху имота и го разделили на части, които отдали под наем за срок от петдесет години. Към днешна дата повечето от договорите бяха преотстъпвани десетина пъти. Осемстотинте му акра лежаха в самото подножие на Болд Маунтин. Под южната част на покрива стърчеше сателитна чиния, която донякъде разваляше идилията на обстановката. Уолт и Фиона тръгнаха по следите — пресни следи — към входната врата. Оказа се отключена, което изобщо не ги изненада. До неотдавна местните жители оставяха ключовете в колите си, докато пазаруваха в супермаркета, а в по-студените дни автомобилите им дори ги чакаха на паркинга със запален двигател. Тези навици до голяма степен изчезнаха с нашествието на заселници от Лос Анджелис в началото на 90-те. Куп известни личности последваха своите агенти и богати приятели, които от своя страна бяха дошли в Айдахо след бунтовете и размириците в Града на ангелите. Сън Вали влезе в жълтите вестници и след десет години непрекъснато благоустройствство и развитие

скромният ски курорт се превърна в територия на много богатите и много известните. Това накара мнозина от местните жители, като Ранди Ейкър, да се преместят в по-евтини къщи в покрайнините на града.

— Приготви си нещата и започни да снимаш — каза Уолт, изтупвайки ботушите си, преди да влезе вътре. — Аз ще огледам наоколо. Искам всичко тук да бъде документирано. До най-малката подробност.

Стояха в просторно помещение без вътрешни стени, с камина в десния ъгъл и двойно канапе срещу нея. Телевизор върху ниска масичка, обърнат към дивана. Стената в съседство бе заета от рафтове, отрупани с видеокасети, DVD-та и книги. В дъното се намираше кухнята с шкафове в П-образна подредба около работен плот-остров в средата. Малка маса за двама, опряна до гърба на канапето. Спалнята и банята бяха вляво. Малка електрическа печка на пода с мъка поддържаше температурата около петнайсетина градуса — камината несъмнено играеше основна роля за отоплението на помещението. Без да разкопчава якето си, Уолт свали зимните си ръкавици и на тяхно място нахлузи чифт латексови.

— Търсим ли нещо конкретно? — попита Фиона.

— Ще разберем, като го открием — сви рамене той.

Фиона започна да снима; светкавицата на фотоапарата ѝ му лазеше по нервите.

До входната врата вляво имаше малка масичка с лаптоп върху нея.

Фиона не спираше да снима.

— Не смяташ ли, че е малко странно ветеринарен лекар да колекционира глави на животни по стените си?

Имаше на лос, на елен и — най-изненадващо — на планински козел, защитен животински вид.

— Всички местни жители — а семейство Ейкър са местни — ловуват. Правят го заради месото. Заради традицията. Защото така са ги учили дядовците им.

— И все пак ми се струва странно — каза тя. — От понеделник до петък ги лекуват, а през уикендите ги убиват?

— Те едва ли го виждат по този начин — отвърна Уолт, загледан в главата на козела.

Да попаднеш на планински козел се случваше изключително рядко — едва няколко пъти годишно. Те, заедно с лоса и дивата овца, бяха най-скъпият дивеч в ценоразписа. Марк щеше да се похвали, ако Ранди бе успял да убие козел. Съдейки по натрупания прах върху лоса и елена, козелът бе скорошен трофей.

Прерови всички кухненски шкафове; надникна в хладилника и фурната — хората често избраха странни места, за да скрият нещо. Почука по дървения под, слушайки се за кънтене на кухо. Ако слуховете за бракониерстването на Ранди бяха верни, Уолт очакваше да намери улики за това. Трофеите не доказваха нищо. Трябваше му банкова сметка, чекова книжка или сейф. Възнамеряваше да вземе лаптопа със себе си.

— Чувал ли си за лов с радионашийници? — обърна се той към Фиона, която не спираше да щрака с фотоапарата.

— Да не би да става въпрос за онези богаташи, които наемат някой да им подгони пума, а когато животното се покатери на дърво, пристигат да го застрелят?

— Именно. Разузнавачът използва кучета, които преследват дивеча до дупка. Може да отнеме дни. Щом кучетата успеят да заклещят пума на някое дърво, стоят отдолу и лаят, за да не ѝ позволят да се измъкне. Бракониерите следват сигнала от радионашийниците им и намират дървото. После звънят на клиента си — може да му отнеме почти цял ден, докато пристигне — той слиза от хеликоптера, подават му пушка, застрелва пумата и отлиза обратно. Един-единствен изстрел. Десет минути максимум. Няколко месеца по-късно получава препарираната пума по пощата.

— И на това му викат лов?

— Нарича се бракониерство. Незаконно е да се използват радионашийници, а пумите трябва да са маркирани от отдела за защита на рибата и дивеча. Нарушение след нарушение. Законът предвижда сто хиляди долара глоба и лишаване от свобода до пет години. Доста скъпо хоби. Клиентът плаща десет хиляди долара за животно.

— Защо ми казваш всичко това?

— Името на Ранди е било споменато при един арест в Източен Вашингтон. Аз разбрах за това чрез един приятел. Говори се, че Ранди

е започнал да поема клиенти сам. За такова нещо в нашия край човек може да си изпроси куршума.

— А Марк?

— Вероятно е знаел. На него нищо не му убягва.

— Сигурно не му е било лесно. А сега ти търсиш някакво доказателство — каза тя.

— *Nie* търсим. Да.

— Ама, разбира се: аз съм помощник-шериф.

— Не се главозамайвай.

— Искаш ли да снимам съдържанието на кухненските шкафове?

— попита Фиона.

— Защо не — отвърна той.

Уолт претърси малката спалня и още по-малката баня, докато Фиона святкаше с фотоапарата от кухнята. Разочарован от липсата на улики, той стъпи на един стол и започна да повдига една след друга трите препарирани глави. Надяваше се оттам да изпадне скрит плик или някакви документи. Успя единствено да се посипе с прах.

— Тук има нещо любопитно — извика Фиона.

Уолт отиде при нея в кухнята.

Тя посочи към шкафовете.

— Кутия суха смес за палачинки без съдържание на глутен. Няколко пакета спагети, също без глутен. Зърнена закуска — изцяло от царевица. Има доста ориз и оризова юфка. Никакви солети или чипс.

— Значи е алергичен към глутен — отбеляза Уолт. — Какво незаконно има в това?

— Я виж тук, Шерлок. — Върхът на ботуша й сочеше към отворено чекмедже по-надолу. Вътре имаше картофи, торба с лук и самун хляб. — Защо му е този хляб, ако не може да яде глутен?

— Това, че не може да го яде, не значи, че не го сервира на някого. — Но Фиона успя да събуди любопитството му. Той се наведе и извади хляба от чекмеджето. — Мухлясал е, направо за изхвърляне. Сигурно го е забравил вътре. — Уолт прехвърли хляба от едната си ръка в другата. Стори му се необичайно тежък. — Искам да документиращ това — каза той и сложи хляба върху дъската за рязане.

Подразни се, че е пропуснал тази подробност; а още повече го подразни това, че на Фиона не ѝ убягна. Но вече беше късно; нямаше намерение да пренебрегне вероятна улика само защото тя имаше

заслугата за откриването й, въпреки че подобна мисъл му мина през ум.

— Да те снимам как режеш хляб? Сериозно ли говориш?

— Просто го направи, ако обичаш.

Тя започна да щрака, докато Уолт отваряше найлоновата опаковка. Обвитите му в латексовата ръкавица пръсти измъкнаха първите няколко филийки.

Вътрешната част на хляба бе издълбана. Пачка банкноти, стегнато опакована в найлон, запълваше кухината.

Щрак. Щрак.

Фиона ахна от изненада и продължи настървено да снима.

Уолт разкъса опаковката и отдолу се показа тъста купчина банкноти от по сто долара.

Шерифът подсвирна.

— Тук сигурно има трийсет-четирийсет хилядарки.

— Мили боже! — възклика тя. — Никога не съм виждала толкова пари накуп. От бракониерство?

— Не мога да кажа, но със сигурност са мръсни пари — отвърна Уолт. — Той е лекар, не забравяй. Може да е от бракониерство. Наркотици. Аборти. Пари от изнудване, предполагам.

— А вече е късно да разберем истината — допълни тя.

— Какви ги приказваш? — подразни се Уолт. — Естествено, че ще разберем! Това ми е работата. Да разкривам истината. Не говори така, защото ще урочасаш всичко.

— Ти си суеверен?!

— По-скоро предпазлив. Представа нямаш какви неща могат да объркат едно разследване. Никога не казвай лоша дума за мъртвите и никога — ама никога — не заявявай, че имаш заподозрян, докато не го видиш зад решетките.

— Изпитани съвети за начинаещ помощник-шериф?

— Просто снимай, Уотсън, става ли?

Уолт се залови да брои парите.

13.

Уолт обичаше технологиите. Не че особено много ги разбираше, но хубавото на модерните технологии бе това, че не беше нужно да ги разбира. Просто ги използваше.

В момента неговите подчинени се възползваха от спокойствието на обстановката и периодично проверяваха футболния резултат на честотата на полицейското радио, въобразявайки си, че шефът им не е в ефир, иначе не биха се осмелили. Всъщност Уолт симпатизираше на Морските ястреби, така че в колата на път към къщи той също слушаше срещата с гузна наслада.

Лиза бе така добра да остане с момичетата, докато Уолт оставил Фиона обратно до колата й. След това шерифът прекара половин час в разговори с персонала от ветеринарната клиника на Марк и Ранди Ейкър.

Джилиан Дейвис беше старша сестра при Марк и бивша счетоводителка. Тя въведе Уолт в „семейната стая“, където — срещу допълнително заплащане — приеманите за лечение животинки получаваха „домашна обстановка“, включваща две канапета, няколко килимчета и непрекъснато включен телевизор. Клиентите обожаваха тази стая — показателен признак за разточителството, присъщо на Сън Вали. Марк бе превърнал богаташкото чувство за вина в извор на финансови постъпления за клиниката.

Джилиан упорито се стараеше да запази самообладание. Беше твърда жена, прехвърлила четиридесетте, с топъл поглед и суроно чело, облечена в синя медицинска униформа и вълнена жилетка. Хващаще я в края на един несъмнено дълъг и тежък ден. Уолт я предупреди, че не смята да увърта, за да не губи времето и на двама им, и я помоли да запази разговора им в тайна. Тя се съгласи и увеличи звука на телевизора, за да не ги чуват отвън.

— Разполагам с косвени улики, че Ранди е бил замесен в бракониерство — каза той. — Става дума за много пари. Вероятно се касае за планински козел, пума, мечка. Тук коментирало ли се е нещо по този въпрос?

Тя кимна неохотно.

— Само това: коментари. Започнаха, когато приключи инвентаризацията. Okaza се, че липсват лекарства, които рядко използваме.

— Значи Марк е знаел. — Каза го като констатация.

— Сигурна съм, че е подозирал, също като мен. Никой друг не се усъмни, доколкото ми е известно. И за да изпреваря въпроса ти — нямам представа дали Марк и Ранди са имали конфликт по този повод.

— Мислиш ли, че за Марк цялата тази работа с незаконния лов и приемането на пари е била свързана с *политиката*? Дали е гледал на това по този начин?

— Чувала съм и двамата да говорят за детството си, когато не е имало ограничения за лова. Сигурно е имало някакви, но не толкова строго контролирани от държавата.

— Марк говори ли с теб за политика?

— Не. Само за работа. Много сме заети — непрекъснато, особено напоследък.

— А занимавал ли се е с нещо, свързано с политика? Доброволна дейност? Набиране на средства?

— Нямам представа.

— Забелязала ли си някой — или нещо, каквото и да е — да притеснява Ранди? Да му създава неприятности? Неочаквани посетители? Телефонни обаждания?

— Не. Нищо такова. Всички обичахме Ранди. Беше страхотен човек. Великолепно се справяше с животните.

— Имали ли са проблеми в работата си — Марк или Ранди? Заплахи? Съдебни дела?

— Нищо извън рамките на нормалното. Бизнесът на Ранди западаше.

Беше изписано на лицето й — нещо недоизказано.

— Но? — помогна й Уолт. Тя се колебаеше. — С този разговор му помагаш, Джилиан. Бъди сигурна в това.

— Нещо мъчи Марк напоследък. Забъркал се е в нещо. — Звучеше като на изповед; наведе глава, сякаш се срамуваше от себе си.

— Потаен е. Често изпада в мрачни настроения. Знаеш колко ведър човек е по принцип, а напоследък е изгубил усмивката си някъде.

— Семейни проблеми?

— Не. Поне на мен не ми е известно. Оставаше често в клиниката след работно време. И не за да обучава кучетата, нито пък да наваксва с писмена работа. Веднъж минах да проверя как е и го открих в лабораторията. Развика ми се, задето съм го изненадала така.

— Имаш ли представа...

— Не. Точно в това е проблемът — прекъсна го тя. — Нямам никаква представа. Често ходеше в хижата им в Чалис. Прекарваше доста време там напоследък. Понякога е оставал да нощува. Дали е следил Ранди? Не знам. Някои от доставките за клиниката... товареше ги направо в пикапа си. Това ставаше винаги когато тръгваше на север за ден-два.

— Знаеш ли какво е имало в кашоните?

— Нямам никаква представа.

— Има ли квитанции за тях?

— Ще проверя при Сали, счетоводителката ни. Може да има никакви документи.

Уолт бе забравил за хижата на Марк и мислено се наахока за това.

— Тя е от семейството на Франсин, нали? Хижата. Имаше никакви спорове около собствеността на имота. Техен роднина живееше там, доколкото си спомням.

— Точно така. Брат ѝ. Но той се премести в Майн, ако не бъркам щата. Може да има година оттогава. Марк и Франсин поеха грижата за имота.

— Може да е ходел там, за да я ремонтира.

— В началото, да. Но после двамата с Ранди започнаха да я използват...

— Когато ходят на лов — помогна ѝ Уолт да довърши мисълта си.

— Да. Ти си знаел? Те не искаха това да се разчува. Опетнява професионалната им репутация.

— С Марк не се знаем от вчера — каза Уолт, все още ядосан, че не се е сетил за хижата. — Имаш ли представа къде точно се намира?

Тя поклати глава.

— Смъртта на Ранди е нещастен случай, нали?

— Така изглежда — отвърна той. Не му се навлизаше в подробности. — Но сме длъжни да проведем разследване.

— Двамата бяха изключително близки. Изобщо не се изненадвам, че Марк се е покрил някъде. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Отново.

— Кой друг може да знае? — попита Уолт. — За хижата. Някой от персонала тук?

— Съмнявам се. Франсин, със сигурност. — В погледа ѝ проблесна тревожна искра. — И нея я няма, нали? Божичко! Не можете да откриете и двамата.

— Ти сама го каза — припомни ѝ Уолт, опитвайки се да звучи спокойно. — Може да са имали нужда да останат насаме с мъката си за ден-два. Аз лично смятам, че са отишли в хижата. Ще им дам още един ден, преди да ги потърся там.

Тя кимна с безмълвна благодарност в погледа.

— Много свестни хора. — Гласът ѝ трепереше.

— Така е.

Сълзите ѝ най-после потекоха и тя смутено се разсмя.

— Мислех, че вече съм се наплакала — каза тя и попи очите си със салфетка.

— Надявам се Сали да ми звънне относно онези квитанции — каза Уолт.

— Непременно.

Уолт се изправи. Десетината кучета в стаята се разляха и се втурнаха да завират муцуни в него.

Джилиан се засмя.

— Малко сме ги разглезили тук.

— Така изглежда. — Шерифът погали няколко от тях.

— Може да поговориш с Кайра — предложи тя.

— С кого? — Уолт изненадано се взря в сестрата при споменаването на името.

— Асистентката на Марк, Кайра. Тя може да знае къде точно се намира хижата.

Уолт се почувства така, сякаш нещо го блъсна в гърдите. Изчака малко да се посьземе, за да не прозвучи изненадан.

— Кайра Тулевич? — попита той. Беше я видял в болницата само няколко часа по-рано.

— Говорил ли си вече с нея?

— Значи Кайра е асистентка на Марк? — Положи усилие да прикрие шокираното си изражение. Често му се налагаше да го прави, но този път му дойде изневиделица и не беше сигурен дали е успял. — Не знаех.

— Между другото тя също не се появи днес на работа. — Замисли се. — Мислиш ли, че Марк и Кайра...

— В никакъв случай — отсече Уолт, но нещо го загложди отвътре. — А ти?

— Не. Разбира се, че не.

Уолт имаше нужда от малко време да го обмисли.

— Съмнявам се тя да знае нещо повече от мен — каза Джилиан. — Дори и да е бил замесен в нещо, не го е споделял. Всъщност хрумвало ми е, че това може да има нещо общо с Ранди — заради инвентаризацията, както споменах. Само сляпа интуиция, нищо повече.

Мобилният му телефон звънна и той прекоси стаята, в опит да намери по-добър обхват. Прие разговора в едно от задните помещения, използвано за обучението и дресировките на животните.

От службата му го информираха, че са получили сведения от мобилния оператор във връзка с телефонното обаждане предишната нощ, вдигнало на крак Службата за издирване и спасяване. Собственикът на мобилния телефон, от който е било направено изходящото повикване, имал адресна регистрация в Кечъм.

Уолт се върна обратно до вратата на стаята, благодаря на Джилиан и я помоли да запази разговора им в тайна.

— Знаеш как бързо плъзва мълвата в тази долина — каза той. — Марк няма нужда от допълнителни ядове.

— Не бих си го и помислила — отвърна тя.

* * *

Щом Уолт зави по Бърд Драйв в Западен Кечъм, след него потегли паркираната на ъгъла патрулна кола от тамошното полицейско управление. От професионална коректност бе звъннал предварително на приятеля си Кори Лаймън — шеф на полицията в Кечъм — и го

уведоми за намерението си да осъществи арест. Кори му изпращаше подкрепление.

Придружен от единия от двамата полицаи, Уолт приближи до входната врата на еднофамилна къща с дървена външна ламперия, боядисана в сиво и бяло, докато другият крачеше през снега, за да пази задния вход. Имот под наем най-вероятно, ако се съдеше по струпаните под стряхата на верандата сноубордове, велосипеди и ски екипировка.

Уолт похлопа рязко по вратата и извика:

— Полиция. Отворете, ако обичате.

Наложи се да почука още веднъж, преди да му отвори младо момиче, облечено в тясна тениска, черен ластичен клин и сиви вълнени чорапи. Уолт и колегата му влязоха вътре. На първо време шерифът пренебрегна лекия мириз на марихуана и се огледа — купища празни кутии от пица и разхвърляни навсякъде дрехи. Като в общежитие.

— С какво мога да ви помогна? — попита момичето, смутено от посещението им.

— Търся Чарлз Джоунс — каза Уолт, шарейки с поглед наоколо.

— Кейси! — кресна момичето през рамо. После се обърна и отново попита: — Как бих могла да съм ви полезна?

— Тук ли живеете? — поинтересува се шерифът.

— Не. На гости съм. Днес с тайфата се спускахме със сноубордове. Разкошен сняг е паднал.

— Вероятно ще предпочетеш да офейкаш — каза Уолт. — Трябва ми само Чарлз — Кейси. Обаче полицай...

Шерифът погледна табелката с името на колегата си.

Шанклайн може да прояви интерес към *тамяна*.

— Разбрано — каза тя и без повече приказки взе да нахлуза ботушите и якето си.

Беше изчезнала от къщата още преди момчето да слезе по стълбите.

— Чарлз Джоунс?

— Да?

Беше дългнест младеж с рошави къдици, скиорски тен и рехав девствен мустак. Болшинството от хлапаците на неговата възраст не се стряскаха при вида на униформен полицай; този тук не правеше

изключение. Държеше раменете си изпънати, а устните му едва помръдваха, докато говореше, сякаш беше смукал резен лимон.

— От мобилния ти телефон е постъпило обаждане до областния Център за спешни повиквания. Вчера, в 6 часа и 32 минути вечерта.

Младежът изглеждаше като изваян от мрамор. За момент даже спря дадиша, загледан напред, без да мигне.

— Мисли внимателно... Кейси — предупреди го Уолт. — Нали мога да те наричам Кейси?

— Да, сър. — Раменете леко увиснаха. Погледът кривна встрани.

— Обмисли добре отговора си. Следващите няколко минути са критични. Разбиращ ли какво ти казвам?

— Да, сър.

— Сметките за телефона ти се изпращат на този адрес — каза Уолт. — Така те открихме. Намирането ти струва на държавата време и пари. Тези пари трябва да бъдат оправдани. Но дали ще сметнем случая за престъпление или не... ами, зависи от теб и от желанието ти да ни съдействаш.

— Да, сър.

— Шега ли си направи?

Джоунс го погледна разкаяно.

— Така беше, нали? — попита шерифът. — За такова нещо... ти се дава една-единствена възможност. Тази възможност е да кажеш истината. Изљжеш ли ме, синко, ще плащаши за грешката си цял живот. Затова те съветвам да си помислиш, разбра ли? Да помислиш за родителите си, за приятелите си, за семейството си и как ще се отрази това на всички тях. Защото втори шанс няма. Изљжеш ли сега, колелото се завърта и ще те сполетят едно след друго куп събития, за които ще съжаляваш цял живот. Искам да знам дали го разбиращ?

— Да, сър.

— Добре тогава. Има два варианта. Единият е да те арестувам още сега. Ако го направя, на полицай Шанклайн може да му хрумне да претърси къщата, а това доста ще усложни положението ти, съдейки по миризмата във въздуха. И не само твоето положение, но и на останалите ти съквартирани. Това е единият начин. Другият е да си развържеш езика за няколко минути — ти ми казваш истината, аз решавам какво следва. Ако се съгласиш да направиш това, полицай Шанклайн се връща в патрулката и ме чака там. Нали разбиращ?

Оставаме само аз и ти. Само че мен ме интересува само изход номер две — да ми кажеш истината. Работата ми, синко, ме е научила да разпознавам лъжата незабавно. Така че не си и помисляй да шикалкавиш. От теб зависи — изход номер едно или изход номер две. Времето ти изтече, избирай!

Шанклун безмълвно напусна къщата.

Уолт отмести конзола за „ЕксБокс“ от пружинирация диван и седна. Джоунс се настани срещу него на разнебитен, отрупан с дрехи стол. Делеше ги масичката за кафе.

— Готов ли си? — попита Уолт.

Момчето кимна.

— Ти ли се обади на 911?

— Да, сър.

— Сигналът достоверен ли беше?

— Не, сър.

— Значи никакъв скиор не се е загубил на Галена?

— Не.

Уолт потисна надигащата се в гърдите му ярост.

— Защо го направи?

Момчето мълчеше.

Уолт повтори въпроса.

— Платиха ми. Правителствена поръчка.

— Правителствена? — повтори Уолт, неспособен да прикрие учудването си.

— Някакъв човек от... не се сещам... някаква агенция. Каза ми, но забравих коя точно. Каза, че е нещо като рутинна проверка на готовността за реакция на екипите от Службата за издирване и спасяване. Нали номерът се изписва и ако звъннат те, ще стане ясно, че е проверка. Затова молят обикновени граждани — като мен — да правят тези обаждания вместо тях.

— Платиха ти, за да подадеш сигнала.

— Точно така. После засичат времето за реакция на спасителната служба... — Гласът му замря. — Какво се опитвате да ми кажете? Този човек не ме е пързаял, нали?

Уолт извади бележника си от предния джоб на униформеното си яке.

— Можеш ли да го опишеш?

— Ами не знам. Висок колкото мен, предполагам. Сиво-кафяв панталон. Сако и вратовръзка. Мустаци. Къса коса, подобна на твоята — светла и леко прошарена. Нормално изглеждащ пич.

— И те инструктира какво точно да кажеш — отбеляза Уолт. — *Прошарена?*

— Аха. Каза, че трябва да се направи по точно определен начин, за да звучи достоверно. Имаше го разпечатано.

— Носехе разпечатан текста на съобщението, което ти трябваше да прочетеш?

— Аха.

— И ти го прочете точно както беше написано.

— Да.

— В теб ли е този... лист... или бележка?

— Той си го взе обратно.

— Естествено. Да не е глупав — измърмори Уолт.

— Какво искате да кажете?

— Нищо.

— Да не би да съм оплескал нещо?

— Колко ти плати за тази услуга?

— Стотачка.

— Някакъв мъж ти предлага сто долара за един телефонен разговор и това не ти се стори подозително?

— Стори ми се, разбира се. Затова поисках парите предварително.

Уолт изтича навън до колата и прекрати издирването по радиостанцията. Постоя там около минута, опитвайки се да потисне обзелия гняв. Прахосани на вятъра време и средства, да не говорим за риска, на който се подлагаше спасителният екип.

Когато се върна в къщата, гласът му звучеше необично спокойно.

— Някакви документи за самоличност? Ти поиска ли да ги видиш? Той показва ли ти някакъв документ в потвърждение на това, че е държавен служител?

— Размаха някаква карта под носа ми още в началото. Не че успях да я видя добре. И през ум не ми е минавало да кажа на човек от някаква правителствена служба да си гледа работата. Пък и като ми обясни за какво става въпрос, ми прозвуча добре.

- Но не прекалено добре, за да е истина?
- Това пък какво трябва да значи?
- Ще го разпознаеш ли, ако го видиш отново? Примерно на снимка?
- Не знам. Предполагам.
- Спри тревата за известно време, чу ли? Искам те в ясно съзнание.
- Ако имаше начин момчето да потъне в земята заедно със стола, сигурно щеше да го направи. Заби очи в килима и мъкна.
- Значи не става въпрос за държавна агенция.
- Господин Джоунс, забранявам ти да напускаш пределите на областта без мое разрешение. Ако го направиш, ще бъдеш третиран като беглец. Ясно ли е?
- Това законно ли е?
- Искаш да намесим съдебните власти? С удоволствие.
- Ясно е — отвърна момчето.
- Искам от теб писмени свидетелски показания. Точно как стана всичко. Къде, кога, кой, какво. С всички подробности, за които се сетиш: акцент, дрехи, маниери, начин на изразяване, обувки, кола, очила, ръкавици — изобщо не ме интересува дали на теб ти се струват незначителни. Искам да ги получа на бюрото си в Хейли до шест часа тази вечер. Ясен ли бях?
- Да, сър.
- Никакви извинения. Никакви закъснения. Никакви лъжи. Шест вечерта.
- На компютър ли трябва да е написано? — попита Джоунс.
- Уолт поклати глава в отчаяние.
- Все ми е тая, ако ще и на аудиокасета да е. Просто искам да знам какво точно е станало. С твои думи, възможно най-подробно. — Той се надигна от дивана и се приготви да тръгва. — Ако бях на твоето място, щях да разкарам тревата. Вече си в полезрението на тукашната полиция.
- Излезе навън и се загърна с якето. Това го подсети за предишната нощ и за репликите между братята относно анерака, който Марк бе дал на Ранди да облече.
- Ранди се оплакваше от миризмата на якето, а Марк го скастри, че в буря като тази е забравил да вземе своето. Ранди е бил облечен с

якето на Марк. Взето назаем. Дреха, пропита с мириза на Марк, не на Ранди. Ако имаше нещо сигурно в цялата работа, то бе участието на кучета в гонитбата — стъпките до отпечатъка от автомобилна гума го доказваха.

Ами ако Ранди е бил преследван от кучета, чиято мишена е трябвало да бъде Марк?

С теб никога не си говорим за политика.

Марк искаше да си поговорят. Уолт го обърна на майтап и отказа да го изслуша.

Точно преди да го напусне, Гейл го бе обвинила в същото.

ВТОРНИК

14.

Този път Рой Коутс не взе кучетата със себе си. Нямаше да преследва човек в снежна буря. Нямаше нужда и от клетка, за да крие момиче в нея.

Качи се на моторната шейна „Ямаха Фейзър“ и измина няколкото километра до Сънбийм Роуд. Скри возилото между дърветата и го заключи с катинар и верига. Този затънтен пущинак се намираше на осемдесет километра отвъд билото на Галена, на сред държавни гори от четири милиона акра, толкова необятни, че включваха и площта от един миллион акра на най-голямата защитена местност в континенталната част на Съединените щати, наречена Реката, от която никой не се завръща. Рой можеше да извика някой от останалите да му помогне, но знаеше, че той е най-добрият. Щеше да се справи сам.

Измина последния километър със снегоходките, следвайки единствено вътрешния си компас — действаше по памет от топографската карта, която погледна само веднъж. Спусна се по стръмния планински хребет и побърза да се скрие в гъстата гора веднага щом хижата се появи в полезрението му.

Тръгна по пресните следи на стадо лосове, за да прикрие между тях собствените си стъпки в снега. На дясното му рамо висеше „ЧейТак Интервеншън М-200“. Оръжието имаше оптически мерник за нощно виждане, който при най-новите модели бе усъвършенстван до съвместимо с джобен компютър цифрово устройство, осигуряващо на пушката реална далекобойност от над два километра, отчитайки скоростта на вятъра и атмосферното налягане. Вестниците я наричаха *снайперска винтовка*. За ентузиасти като него това бе *противопехотна* пушка за дългобойна стрелба по открити цели. На мястото на долната спирачка бе сложил заглушител OPSINC. Нямаше да изплаши дори синигерче на съседното дърво, ако се наложеше да го използва.

Предпочиташе да не му се налага, тъй като това щеше да е дяволски труден двоен изстрел. Беше настроил мерника на двеста метра. Мишената му нямаше да има и представа за местоположението му. Нито пък щеше да чуе нещо, освен влажното *храс* от разкъсването

на собствената си плът. За щастие, поръчката включваше само възрастните. Рой нямаше никакво желание да убива дете.

От лявата страна на войнишката му раница бе завързана друга пушка — D93S за патрони — която често използваше за поръчките от частни клиенти. Със специалните си заряди и четирикратно увеличение на оптиката той можеше да метне стрела на 120 метра разстояние. Пушка за единична стрелба, която тежеше почти четири килограма, но си струваше всеки грам. Тя беше неговият избор за предстоящата задача, но пушката ЧейТак му даваше усещане за сигурност.

Разтри през ръкавицата възпалените кокалчета на пръстите си и се замисли над грешките си. Нямаше представа как стана така, че уби другия брат — кучетата никога не грешаха. Опита се да забрави за това и се концентрира върху дирите на лосовете — полумесеци с големина на конски копита. Колкото и да се стараеше да не допуска грешки, те го караха да преосмисли собствените си приоритети. Възнамеряваше да използва доктора и за своя лична изгода.

Докато клиентът се привеждаше в ред в съседната стая, Коутс си обеща да бъде по-нежен с момичето от него. Беше постигнал моментно благоволение от нейна страна. Спомена му за честите посещения на ветеринар до хижата. Девойката не знаеше нищо за овцете, но каза, че шефът ѝ складирал там поръчани по пощата пратки. Коутс все пак я оправи, но без да я скубе за косата, да я бие или влачи из стаята като клиента преди него. Онзи изобщо не можеше да се контролира.

Покатери се на едно дърво, за да провери местоположението си. От десет метра височина имаше чудесен изглед към скален циркус на юг, проблясващ под ярките лъчи на следобедното слънце като обсипан със скъпоценни камъни; на изток — необятна, частично залесена площ, простираща се надолу към градчето Чалис, от което се виждаха само покривите на няколко сгради. А на югоизток, насред океана от белота върху билото на планинския склон, стърчеше самотна хижа, която му заприлича на бенка върху нечие плешиво теме.

Извади бинокъл и внимателно огледа района. Леко на север забеляза стадо лосове на водопой край извор, разположен над лявото ухо на плешивеца. Голямо стадо при това — между трийсет и петдесет глави. Веднага откри единствения мъжкар на стадото. С удоволствие

би окачил гигантските му рога с дванайсет разклонения на стената в собствената си хижа. Но не днес.

Слезе от дървото и продължи да се движи безшумно навътре в гората, докато стигна до дърветата досами периферията, на по-малко от петдесет метра разстояние от потъналата в белота хижа. Снегът бе дълбок, затова той се покатери на едно по-ниско дърво и избра широк клон. Насочи пушката ЧейТак точно къмния ляв ъгъл на прозореца вляво от входната врата на хижата и я завърза здраво за клона. От това разстояние можеше да улучи и винт от бравата на вратата, стига да пожелаеше.

До нея подреди другата пушка и закопча на кръста си торбичка с четири резервни стрели. Планираше двоен изстрел: ЧейТакът щеше да строши прозореца, така че стрелата да мине през него безпрепятствено. Труден изстрел, изискващ огромна прецизност, което правеше цялото упражнение още по-привлекателно за него.

Не възнамеряващ да влиза със сила през вратата. Пазеше ролята на Брус Уилис за план Б. Търпението бе най-ценният талант на ловеца. Хитростта беше най-ценното му оръжие. Съмняващ се, че би могъл да склони добрия доктор да излезе на верандата; именно затова носеше две пушки. Двойният изстрел щеше да свърши това вместо него.

Провери мерниците и на двете оръжия. Прекара петнайсет минути в преговаряне на сценария: лявата му ръка щеше да натисне спусъка на ЧейТака, дясната щеше да насочи D93S-а и да стреля. Имаше само един шанс, заради единичната стрела. После — без значение дали му харесваше или не — щеше да се наложи да разбие вратата на хижата в стил Брус Уилис. Разказвачът в главата му предпочиташе втория вариант. Ловецът избираше първия.

Коутс измъкна от раницата си двойна тръстикова свирка, имитираща зов на разгонен лос, и я допря до устните си. Лосовете издаваха типичен звук, когато търсеха женска, и въпреки че подранилият сняг бе сложил край на този им период, нямаше да е необично някой закъснял разгонен мъжкар да нададе рев. Един ветеринарен лекар със сигурност го знаеше. Затова ревът трябваше да прозвучи автентично.

Но Рой беше професионален ловец. Малцина притежаваха неговата дарба да имитира вопъла на възрастен мъжки лос. Убеден беше, че всеки ловец или ветеринарен лекар щеше с радост да се

възползва от шанса да види лос мъжкар отблизо. Малко животни можеха да се похвалят с такава царствена прелест.

Процедурата изискваше гладко изпълнение: да надуе свирката; да извади уреда от колана си, да вземе пушката D93S, да се прицели с мерника. Коутс чакаше. Направи още една суха тренировка — справи се за пет секунди от свирката до мерника. На човека в хижата щеше да му отнеме поне няколко секунди да стигне до прозореца, след като чуе звука.

Свирка, колан, пушка, мерник.

Беше готов.

Допря свирката до устните си и от нея се разнесе силен вопъл с треперещи нотки — по-скоро писък, отколкото рев. Залепи око на мерника и зачака, без да изпуска прозореца от поглед.

Никой не се показваше.

Опита пак: още един мощен зов — писклив, стържещ звук, като от нокти върху черна дъска.

Окото на мерника.

Нещо зад прозореца трепна. Едва доловимо, но вътре в хижата определено имаше раздвижване. Коутс издиша, после пое дълбоко въздух и сложи пръст на спусъка.

Демонстрирайки воля на експерт по бойни изкуства, нашият ловец забавя телесните си функции и насочва цялото си внимание върху предстоящия изстрел.

Концентрира се.

Пръстът му вече е на спусъка, а тялото му е неподвижно като каменна статуя.

Още едно раздвижване зад прозореца.

Най-после! Завесата се дръпна встрани. През оптичния мерник ръката изглеждаше гигантска. В рамката се показа глава: мъж. На средна възраст. Ясно се виждаше наболата по бузите му еднодневна брада.

Ейкър.

Кръстосаните черти на мерника свършваха на няколко сантиметра от абсолютния център. С разтуптяно от вълнение сърце Коутс насочи увеличеното празно кръгче към гърдите на Ейкър. Лявата му ръка безпогрешно намери спусъка на ЧейТака. Забрави да диша. Натисна — първо левия спусък, после десния.

ЧейТакът отскочи и се откъсна от клона, това стъргане бе единственият шум, който оръжието издаде. Пушката D93S изпука еднократно, като силно плясване с длани.

Коутс не сваляше поглед от мерника. Прозорецът се строши едновременно с проблясването на ослепителна светлина. Заваляха парчета стъкло както вътре в стаята, така и навън. Завесата хвръкна във въздуха.

После нищо.

Никакви признания за успех.

Никакви признания за провал.

Нищо.

Намести обратно ЧейТака, готов да изпразни пълнителя му, ако се наложеше. Ако стрелата беше пропуснала мишната, ако докторът се беше дръпнал навреме...

Зачака. Една минута... Две...

Нямаше избор.

Ред бе на чичо Брус.

15.

Голият снежен хълм се издигаше стръмно отвъд заключената порта като купчина пяна за бърснене. По планинския склон криволичноше тесен път, открояващ се като дълбока бърчка. Уолт различи нещо като дили — от хора или дивеч — но заради обилното снегонавяване нямаше как да е сигурен.

Горната част от имота на Марк Ейкър граничеше със западния край на Ловния резерват на Чалис. На половин километър оттам минаваше Янки Форк Роуд — черен път, затрупан от сняг през зимата, който свързваше градчето Чалис с изоставеното миньорско селище Сънбийм. На изток се ширеха няколко скотовъдни ферми. Това бе Божия земя. Тук се намираха последните останки от цивилизацията, а нататък, върху площ от стотици квадратни километри на север и изток, се ширеше държавното горско стопанство.

— Не виждам признания тази врата да е била отваряна скоро — недоволно отбеляза Брандън. — Още ли ти се занимава с това?

Разнесе се отчетлив, но далечен изстрел от пушка. Малък калибър, помисли си Уолт, и веднага го сравни със звука, който чуха в нощта на издирването: *като от счупване на клон*. Дивият запад се намираше точно в Чалис, щата Айдахо; изстрелите от пушка, дори извън ловния сезон, не правеха впечатление на никого. Кънтящото echo попречи на Уолт да определи откъде точно идваше, но близостта му до хижата на Ейкър изправи шерифа на нокти.

— Побързай! — Пропиля цялата сутрин в подканяне на Брандън и в тричасово шофиране дотук.

Пушечният изстрел само засили раздразнителността му. Стори му се логично, че Марк е изbral това място да скрие семейството си, ако такова е било намерението му — имотът се водеше на моминското име на Франсин и шансът някой да го свърже с Марк бе минимален — но може би шерифът не бе единственият, стигнал до този извод.

Прескочиха оградата. Уолт нахлузи снегоходките си и още ги закопчаваше, когато Брандън го изпревари със своите и пое нагоре по непочистения път.

Уолт побърза да го настигне; започващо да му става навик. Поеандрият и по-тежък Брандън потъваше по-дълбоко и не съумяваше да постигне ритъм в придвижването си. Само за минута-две Уолт успя да го подмине. Брандън се приведе напред и впрегна всичките си сили, за да навакса и да се изравни с шерифа. Уолт осъзнаваше, че се държаха като ученици, но никой от двамата не отстъпваше на другия.

След половин километър катерене, когато плувналите в пот мъже тъкмо превземаха третия стръмен завой, катарамата от снегоходката на Уолт изхвърча и той се простря по очи на земята.

Брандън хвърли поглед през рамо, но не забави крачка.

Уолт седна на пътя, опитвайки се да проумее повредата в екипировката. Не успя да открие катарамата. Завърза ремъците възможно най-стегнато и направи няколко крачки. Държаха.

Далеч пред него Брандън приближаваше хижата. Покрита веранда опасваше две от стените ѝ. От покрива стърчеше комин, но не се виждаше пушек. Завесата на единствения прозорец от тази страна беше спусната.

— Спри! — извика той на Брандън.

По устав бяха дължни да приближат къщата заедно, за да може единият да пази гърба на другия.

Ала помощник-шерифът прие това като опит от страна на Уолт да навакса в надпреварата и продължи напред.

— Спри на място! — пробва отново Уолт.

Брандън извърна глава, ухилен до уши, и се наведе да разкопчае сnegoходките си. Изхлузи ги набързо и изкачи стълбите на верандата, докосвайки неволно с рамо висящите там камбанки. Металът проблесна на слънцето и звънтенето им се понесе от вятъра.

От рамото на Брандън рука струя кръв, а от стената на хижата се разхвърчаха трески. Той залитна с протегната за опора ръка и повлече камбанките със себе си.

— Томи! — Уолт залегна в снега, завъртя се по гръб и хвърли ръкавиците си, за да разкара по-лесно сnegoходките. Ремъците го затрудниха, но успя да се справи и ги изрита встрани. Стиснал в ръка беретата си, шерифът запълзя по корем към хижата. — Не се надигай! — изкреша той. — И недей да мърдаш!

Хвърли бърз поглед към гората. Ако съдеше по пресните дири по хълма в тази посока, изстрелът най-вероятно бе дошъл оттам. Наведе

глава и продължи да лази по корем, стараейки се да стои под нивото на снега. Пълзеше... спираше... ослушваше се. Имаше чувството, че хижата се отдалечава от него; сякаш тъпчеше на едно място, независимо от усилията си.

— Мамка му! — изстена Брандън от верандата.

— Не се надигай! — извика Уолт.

— Ранен съм.

— Стой легнал и не мърдай.

— Млъкни, по дяволите! Ранен съм.

— Идвам.

— Много умно, няма що. Да улучи и теб.

Изстрелът беше само един. Имаше две възможности — стрелецът или беше избягал, или щеше да дебне до смърт.

Уолт се нуждаеше от прикритие. Огледа се и веднага разбра как да действа. Скочи на верандата, завъртя се с гръб към къщата, с ръце на очите и свит на кълбо, и се хвърли назад през прозореца. Засипа го дъжд от натрошени стъкла. Удари се в някаква маса и закачи с крак настолната лампа до нея, събаряйки и двете върху себе си. Отдръпна се от стъклата, изправи се на крака и се втурна към входната врата.

Другият прозорец също бе счупен, строшените стъкла лежаха от вътрешната страна. Зачуди се дали е станало в момента, когато бе улучен Брандън. Не си спомняше да е чул звук от счупване на стъкло, само звънтенето на камбанките. Стигна до отворения прозорец и надникна през разкривената рамка.

Брандън лежеше точно под него, по гръб. Притискаше силно подгизната в кръв ръкавица върху лявото си рамо.

— Добре ли си?

— Направо екстра — отвърна смръщено Брандън.

— Ще отворя вратата. Трябва да сме бързи. На три. Готов ли си?

— Три — каза Брандън и започна да се плъзга по гръб към вратата.

Уолт изруга, дръпна рязко вратата, протегна се и улови Брандън за дясното рамо. Повлече го през прага — тежичък беше — и хлопна вратата.

— Мамка му, как боли! — изпъшка Брандън. — По дяволите! — Изреди всички ругатни от репертоара си, докато Уолт се опитваше да измъкне лявата му ръка от якето.

Доста неприятна рана, както можеше да се очаква. На пръв поглед куршумът бе пощадил костта, но изходната рана беше два пъти по-голяма от входната, оставяйки дупка с размерите на топка за голф. Кървеше обилно, най-вероятно артериално. Раната не беше смъртоносна, но кръвозагубата можеше да се окаже фатална. Докато Брандън притискаше рамото си, Уолт издърпа едната връзка от обувките му.

— Не — отсече Брандън.

— Ще я стегна.

— Не си познал — отряза го Брандън. — Направим ли го, няма връщане назад. Махнем ли я, токсините ще ме убият, не я ли махнем, ще ми отрежат ръката. Остави. Засега ще притискам. Ще сложиш турникет само ако припадна и прецениш, че няма друг избор.

— Друг избор няма.

— Няма да си изгубя ръката, шерифе. Добър опит от твоя страна.

— Томи!

— И дума... да не става... мамка му! Минавал съм по този път, шерифе. Не си давам ръката, освен ако няма как иначе.

Уолт се огледа наоколо, сякаш очакваше някой да му се притече на помощ.

— Трябва да тръгнеш след него — каза Брандън.

— Как пък не.

— Да, трябва. — Брандън не можеше да посочи с ръка, затова кимна с глава към вратата.

Уолт погледна нататък и чак тогава видя пластмасовата стрела, забита в ъгъла между стената и пода.

— Отвлекли са го, шерифе. Веднага след изстрела, който чухме. Минали са... колко... петнайсет-двайсет минути?

Уолт се опитваше да проумее думите на Брандън и онова, което виждаше с очите си.

— Да го улучат със стрела *вътре* в хижата? Не вярвам.

— Защо пък не? Това очевидно е стрела, а ако не се лъжа, домакинът не си е вкъщи.

— Не мога да те оставя тук, плувнал в кръв.

— Мога да сляза надолу по хълма. По-лесно ще е от изкачването.

— Глупости.

— Дай ми ключовете.

— Няма да стане, Томи. Идвам с теб.

— Ще използваме радиостанциите — каза Брандън. — Няма да спирам да говоря. Ще вървиш след тях, докато не изгубя съзнание. Ако мълкна, няма проблем, върни се и се направи на герой.

— Успокой се малко. Има си устав, Томи. Дължен съм да евакуирам ранения.

— По устав трябва да последваш заложника. През първите дванайсет часа, шерифе. Сякаш не знаеш.

— Ако някой е взел Марк за заложник, със сигурност се придвижва с моторна шейна. А аз съм пеша, Томи.

— Когато сляза в града, ще изпратя полицай с моторна шейна до Янки Форк Роуд да те търси.

— Всичко си планирал, а?

— Да, сър, така е.

— Марк е ветеринарен лекар. Стрелата може да е негова — каза Уолт.

— Можете. — Брандън притисна здраво ръката си. — Ще имам нужда от помощ за снегоходките, а на теб ти трябват чифт ръкавици.

— Първо ще почистим и превържем раната — каза Уолт. — Трябва здраво да я стегнем.

— Тръгвай, по дяволите! — рече Брандън. — Достатъчно закъсняхме.

Уолт му подаде ключовете.

16.

Уолт вървя по отъпкания сняг само първите петдесет метра, после хвърли последен поглед към Брандън и свърна вдясно между високите борове, опасващи югозападната граница на ловния резерват. Първите си стъпки в ориентирането той направил с групата на бойскаутите, но докато другите деца ритали топка след училище, Уолт предпочитал да броди из гората с наведена глава. Един от работниците във фермата на дядо му по майчина линия — индианец от племето чернокраки на име Джейф Лонгфедър — забелязal увлечението на момчето и се заел да му обяснява за естественото развитие на местната флора и фауна; за различните начини, по които съхне калта; за скритите послания на отпечатъците от стъпки. Разказвал му за едрия дивеч, за това как се хранят, как ходят на водопой и как се размножават. Научил го как да имитира вопъл на лос. Как да си построи скривалище. Как да оцелее в гората в продължение на дни, хранейки се с борови ядки и сладки корени, и как да заравя собствените си изпражнения. Тези ценни уроци накарали Уолт да започне да уважава околната среда по начин, който щял да стане модерен цели двайсет години по-късно, но тази негова почит се оказала доста полезна. Джейф Лонгфедър превърнал невинния бойскаут в изпечен следотърсач, който можел да дебне лос или елен в продължение на дни, без да го усетят. Уолт бързо зарязал групата на бойскаутите и започнал да прекарва уикендите и ваканциите в семейната ферма, а Джейф се превърнал за него в нещо като по-голям брат, духовен съветник и наставник.

Шерифът потъна между дърветата с двойна мисия: да проследи човека, отвлякъл Марк Ейкър — защото само един чифт снегоходки беше минал и в двете посоки — и да се увери, че никой не следи него самия.

Бръщолевенето на Брандън, който се спускаше от хижата на Ейкър към черокито, пукаше в слушалката на ухото му. Сигналът прекъсваше, но гласът му продължаваше да се чува, а това беше най-важното.

Навътре в гората снегът беше доста по-тънък; голяма част от него оставаше по клоните. Уолт се върна обратно, като следваше собствените си стъпки и се катереше по скалите, за да накъса дирята си, в случай че го преследваха. Качваше се по дърветата, наблюдаваше, но без да напуска пределите на гората, дори когато следваната от него диря се отклоняваше към полето. Откри две дървета, които със сигурност бяха използвани за наблюдение на хижата; по тях се бе катерил здрав мъж с широк разкрак — мъж с неподдържана черна коса, съдейки по кичура, залепнал в боровата смола. Върху един от по-горните клони на едното дърво шерифът откри проприт участък, като от пристегнат с ремък предмет — пушка или монокуляр; мястото предоставяше чудесна гледка към верандата на хижата.

Брандън не беше улучен от такава височина, но стрелата от хижата продължаваше да занимава съзнанието на шерифа.

В какво се бе забъркал Марк? Защо някой би искал първо да се опита да убие, а по-късно да отвлече местния ветеринарен лекар? Ако стрелецът е имал намерение да убие Брандън, защо е пощадил Марк Ейкър? И защо е използвал стрелата?

Горе на дървото сигналът се хващаше ясно. Брандън бе успял да стигне до колата и бе намерил сили да се закара до Чалис. Прекратиха връзката, като преди това Томи обеща на Уолт да изпрати възможно най-бързо моторна шейна до Янки Форк Роуд.

Уолт излезе на полето и закрачи успоредно до дирите. Джеф Лонгфедър го бе научил на търпение; на места успяваше да разграничи преплетени в стъпките на стадо лосове следи от снегоходки — мъжът теглеше тежка шейна. Марк? Уолт си го представяше като силен и едър мъж, който със сигурност вече си бе осигурил добра преднина. Освен това боравеше чудесно със снайперска пушка, което караше Уолт да бъде нашрек.

Измина час и половина преди радиото да излае отново. Шерифът на Чалис, заедно с още един полицай чакаха близо до Янки Форк Роуд.

Уолт откри в снега малко пепел от цигара. С филтър или свита на ръка, от нея бяха останали като улика само цилиндрични парченца пепел. Мъжът, теглещ Марк, беше спрял за малко тук и бе направил няколко крачки назад към шейната — може би, за да даде нова доза упойващо или да отправи някакво предупреждение. Уолт продължи по следите и малко след това видя двамата полициа на моторни шейни.

Ясно се виждаше дира от моторна шейна, влачеща шейна, но не в посока Чалис, както очакваше, а дълбоко навътре в ловния резерват.

Мъжете се представиха. От дрехите на Уолт се вдигаше пара. Двамата го гледаха някак неспокойно; изльчваха лека неприязън, която той не проумяваше.

Бързо щеше да се вкочани от студ на моторната шейна, затова се разсьблече гол до кръста и сложи суха капиленова^[1] долна риза. Нахлузи отново униформата и закопча догоре якето си, потропвайки непрекъснато, за да се стопли. Усети хладния поглед на шерифа от Чалис, с когото имаха сериозно спречкане преди около година заради един убит вълк. Случката отдавна бе минала и заминала, но може би това обясняваше взаимната им неприязън.

Шерифът на Чалис го увери, че по пътя си насам са се старали да не пресичат пресните следи от моторна шейна.

— Човекът е тръгнал обратно натам, откъдето е дошъл.

— Но какво има там? — поинтересува се Уолт.

— Нищо особено. В продължение на километри — отвърна шерифът.

— Сънбийм или Клейтън, предполагам — обади се колегата му с леко остра нотка в гласа. Лицето му почти не се виждаше иззад ниско нахлупената качулка и скиорските очила. — От тук дотам няма нищо, освен купища шибан сняг.

— И някое и друго нелепо ляtnо ранчо, построено върху наследствена земя — добави шерифът. — Ще стигнем много по-бързо, ако слезем до града и отидем с кола до Клейтън, отколкото оттук по Янки Форк Роуд.

— Но единственият сигурен начин да разберем накъде е тръгнал, е да следваме дирите на моторната шейна — каза Уолт.

— Безспорно е така — отвърна шерифът. — Казвам само, че не са много маршрутите, по които някой може да излезе на магистрала 75, а Клейтън ми се струва най-вероятният от тях.

— Но не единственият — рече Уолт.

— Мисля, че вече изяснихме този въпрос — рязко отвърна шерифът.

— Може ли да взема едната шейна? — попита Уолт.

— Ще проследя дирята, а вие вземете още хора и тръгнете към Клейтън. Няма да е зле, ако се сложи пътна блокада на магистралата

при отбивката за Мей.

— Радиостанциите не действат навътре. Може би има покритие около километър-два. Не повече.

Уолт потупа раницата си.

— Сателитен телефон — не му остана дължен той. Полицейското управление в Чалис не беше много напред в модерните технологии. — Моят човек знае номера.

— Сигурен ли си, че искаш да тръгнеш по Янки Форк Роуд? — попита полицаят с качулката за последен път. — Нататък няма нищо в продължение на петдесет километра, шерифе.

Уолт побесня от яд. Дразнеше се, когато някой поставяше под въпрос решенията му. През последните шест месеца му се случваше доста често. Всички очакваха от него да уволни Брандън. Майра очакваше от него да изхвърли дрехите на Гейл от къщата.

Няколко минути по-късно вече беше яхнал моторната шейна и се носеше с шейсет километра в час, следвайки дирята пред себе си. Погледна в тресящото се огледало за обратно виждане и чак тогава проумя странното поведение на двамата полицаи — два реда замръзнала слуз от носа му лъщеше над горната му устна; веждите и миглите му бяха бели от скреж, както и влакънцата по врата и ушите; неестествено алени бузи и малко замръзнала слюнка по брадичката — същински дивак от планината.

Избърса лицето си с ръкавицата. Онзи нямаше как да влачи шайната със същата скорост, което значеше, че Уолт успешно скъсяваше дистанцията помежду им. Но пък караше бързо, често на сляпо, по дирите на снайперист, на когото очевидно не му липсваше смелост да стреля по полицаи.

Започна да намалява скоростта при всеки завой, с надеждата да успокои издайническия вой на моторната шейна.

[1] Термоизолираща материя. — Б.пр. ↑

17.

Панорамната гледка на великолепната природа му подейства вдъхновяващо и в главата му отекна саундтракът от „Звука на музиката“ — без реплики, само нежното, звънливо гласче на Джули Андрюс.

Пое известен риск, като остави долу шейната с ветеринарния лекар и се качи до планинския хребет, издигащ се над голям завой по Янки Форк Роуд. Силните ветрове бяха разчистили снега от напуканата скала, затова се налагаше да стъпва внимателно по заледените участъци под краката си.

Затворникът му — завързан и в безсъзнание — остава далеч зад него. Той се катери нагоре с обиграни движения. Всяка минута е добре планирана. Дори най-малката грешка може да му коства всичко, затова той подхожда към мисията си изключително внимателно.

Обожаваше ръчни гранати. Усещането за свръхестествена мощ, което му даваше предизвикването на лавина, определено си струваше катеренето. От съображения за сигурност носеше със себе си ЧейТака: с това чудо можеше да улучи окото на орел от километър. Но онова, което истински топлеше душата му, бяха двете ръчни гранати.

Няколко пъти спираше, за да поеме с пълни гърди разредения въздух. Поглеждаше надолу, на половин километър отвъд завоя, където го чакаха двете шейни. Никой нямаше да дойде по този път, освен ако не го преследваха, но дори и да се появиеше някой, дълбоко заспалият ветеринарен лекар бе добре опакован в одеяло.

Хората сериозно го бяха подценили. Смятаха го за селянтур и некадърник. Но така позволиха той да подслуша разпита на момичето. Неволно му дадоха възможност да се измъкне от тази каша. Докторът бе свидетелят, за когото отдавна копнееше. Проста двойна игра и после мисията му — посланието му — щеше да е в безопасност.

Седна на един камък за кратка почивка. Трябваше да е спокоен, за да използва гранатите. Запали цигара и се загледа в пейзажа. Планът

му беше прост: като предпазна мярка щеше да предизвика лавина, която да затрупа разклонението на Янки Форк Роуд и да го направи непроходимо. Гигантската стена от лед и камъни, както и стръмният наклон от дясната ѝ страна щяха да блокират пътя на моторните шейни. Щеше да е невъзможно да се мине оттам по друг начин, освен пеша.

Усети бучене в ушите. Извади ръчната граната от раницата си, издърпа предпазителя и я хвърли надалеч. Секунди по-късно чу глухия гърмеж. Видя как централната част на хълма потрепери и хълтна, а еднородната бяла маса се пропука. По снежната повърхност се появиша вълнички, като бръчки по състарено лице.

После дойдоха звуците: дълбоко стенание на пробуждащ се от сън огромен звяр, с туптящ от притаения гняв пулс, и пискливото жужене на досадно насекомо.

Пукнатината в снега стана по-широва.

Тогава мъжът забеляза на пътя нещо, което му заприлича на пъргава черна бублечка — жуженето на насекомото намери своето обяснение — моторна шайна.

Движеше се по Янки Форк Роуд и идващо от Чалис. Само една. Което изключваше вероятността да са ченгетата. Те винаги се движеха поне по двама. Не, това беше някой нещастник, излязъл да се разходи сред природата, но изbral грешния ден и грешния маршрут.

Точно тогава огромната снежна маса се отлепи окончателно и тръгна надолу. Великолепна демонстрация на сувората природна мощ. Изглеждаше като пропукване на язовирна стена.

Моментът го изпъльваше с огромна наслада. Усещаше потръдането на земята под краката си, опиянен от звука, който вече наподобяваше реактивен самолет при излитане.

Грохотът погълна бръмченето на моторната шайна, заглуши саундтрака и накара гласа зад кадър да замълкне.

Отпърво снежният блок тръгна като едно цяло, сякаш се откърти парче от планината. Но после инерцията и движещата сила се сложа и огромният бял пласт се надигна като буйна река от сняг, камък и лед, извираща от процепа на баира и погълщаща все повече и повече сняг и отломки по пътя си надолу. Две огромни дървета в отдалечения край на хълма се пречупиха като кибритени клечки и бяха повлечени по наклона, погълнати цели от снежната стихия.

А нищо неподозиращата черна бублечка — моторната шейна — продължаваше да пъпли по дългия завой, устремена право към своята гибел.

18.

Започна като потръпване, като повреда в моторната шейна — скъсан ремък или прегрял лагер. Уолт го усети първо в краката си, после в кръста и най-накрая по гръбначния му стълб плъзна предупредителен сигнал, който стигна до мозъка и му нареди да обърне поглед наляво.

Най-големият му страх бе да умре в пожар, на косъм след него идващие смъртта от задушаване, в това число и удавяне. Но по-силен от удавянето бе страхът му да остане погребан в лавина. Имаше достатъчно планински спасителни операции зад гърба си, някои успешни, други — не, и неведнъж бе ставал пряк свидетел на ужасявящите последици от тази природна стихия. Ако оцелееш от затрупването — а малцина имаха този късмет — се озоваваш в пълен мрак, дезориентиран и погребан жив. Смъртта настъпва бавно: тялото ти постепенно изпада в хипотермия, собственият ти дъх отравя и малкото въздух в ледената ти гробница и започваш да се задушаваш. После идват халюцинациите и чак тогава дробовете ти се пръсват и смъртта те избавя от мъките.

Първото нещо, което изникна в съзнанието му при вида на срутващата се отгоре му планина, не бяха мисли, а образи. Беше вадил от снега вкочанени тела и още виждаше лицата им — сгърчени от ужас маски, запечатали умопомрачаващата паника в последните мигове от живота им.

За част от секундата успя да различи в далечината човешки силует, изправен на билото, точно над свличащия се надолу порой от сняг. Може би беше плод на въображението му или просто така му се искаше — да припише това дяволско дело на човек, вместо на собствения си лош късмет да попадне на грешното място в погрешен момент.

Лавината бе твърде голяма и се движеше прекалено бързо, за да опитва да пресече пътя ѝ. Единствената частица късмет в полза на Уолт се оказваше фактът, че бе намалил скоростта, преди да влезе в завоя, воден от предпазливост да не попадне в обсега на снайперския

мерник. Все още не беше влязъл в центъра на лавината, покриваща площ от около двеста метра. Пъrvите късове сняг се стовариха върху пътя, който вече бе затрупан от еднометрова снежна покривка. Уолт стисна ръкохватките на кормилото, изнесе левия си крак встрани, натисна газта и направи обратен завой, за да избегне дълбоката бразда, която заплашваше да погълне машината. Парадоксално, но моторната шейна работеше добре на дълбок сняг само в движение; при спиране или значително намаляване на скоростта започваше да затъва и засядаше.

Изгуби ценно време за маневрата. На пътя продължаваха да се сипят буци сняг с диаметър от половин до един метър; страховитият стържещ тътен го изпълваше с ужас и буквально тресеше моторната шейна под него.

Лавината се спускаше по хълма не като стрела, а като език на змия, който се разцепваше все по-встрани и набираше все по-голяма сила. Отвъд шестте метра ширина на пътя хълмът отново се спускаше отвесно надолу, покрит с дървета и голи скали.

Нямаше да успее да се измъкне: моторната шейна забави ход вследствие на маневрата и прииждащия на талази сняг, който изтласкваше Уолт настрани и убиваше ускорението му. Оставаха му поне петдесет метра, за да вземе завоя, но това просто нямаше как да се случи.

Той стисна ръкохватките и скочи с шайната встрани от пътя. Возилото заора в някаква пряспа и шерифът изхвърча от седалката, но продължаваше да стиска кормилото с всичка сила. Тътенът зад него бе ужасяващ — сякаш гигантско чудовище със зейнала паст го следваше по петите. Успя да измъкне шайната от пряспата, скочи обратно на седалката и даде газ докрай. Лавината вече бе на няколко метра зад него — препускаща надолу грамада от сняг, ледени късове и отломки. Грохотът ѝ се преплиташе с пукота на изтръгнати из корен дървета. Лавината вече се движеше много по-бързо от него — разбра го само с един поглед през рамо.

Нямаше начин да ѝ избяга.

Инерцията го дърпаше с бясна скорост надолу по хълма и той се носеше между скали и дървета като на ски слалом, избягвайки ги на косъм. Опита се да намали ускорението, но се оказа безсмислено. Целият хълм се свличаше пред тази неконтролируема мощ и той се

чувстваше като върху килим, който някой непрекъснато дърпаше изпод краката му. Шейната отказваше да му се подчинява, посоката се определяше от движещата се под него снежна маса.

Насреща му изникна група массивни дървета, а вдясно от тях — огромна, покрита със сняг скала.

Даде газ и рязко завъртя кормилото, но не усети промяна. Шейната продължаваше да го носи право към дърветата като по релси.

Уолт скочи от седалката, претърколи се по гръб и трескаво запълзя към убежището зад скалата. Все едно плуваше в пясък. Твърдият лед под пресния пухкав сняг се надигна изпод краката му като океанска вълна и той се озова на колене върху гребена ѝ като сърфист. Прецени разстоянието си до непоклатимо стърчаща скала и се гмурна.

Въпреки че не беше от най-пъргавите, Уолт все пак успя да изпълни скока безупречно и със сетни сили запълзя към скалата.

Моторната шайна се разби в дърветата. Уолт се долепи до каменната стена и здраво се вкопчи в нея. Шестметровата скала разцепваше лавината на две; сняг и лед фучаха покрай него с оглушителен рев, който ужасяваше повече от самата стихия. Няколко отломки прелетяха над главата му, но се приземиха далеч от него и сигурното му убежище. Струваше му се, че бе стоял там повече от час, а всъщност всичко приключи за по-малко от пет минути.

Лавината продължи надолу по хълма и остави от двете му страни петметрови паравани от сняг. Точно когато си мислеше, че ще остане погребан под нея, тя внезапно спря. Напълно.

Настъпи тишина, нарушавана единствено от добре познатите горски звуци. Някъде проскърца дърво. Обади се катерица. Във въздуха се разнесе сърдитият крясък на сврaka.

Уолт приседна върху купчина сняг в заслона на скалата и безмълвно изрече благодарствена молитва.

Изведнъж се чу отчетливо бръмчене на моторна шайна. Отдалечаваше се бързо в обратна посока. После шумът утихна и в ушите му остана да кънти единствено бясното туптене на пулса му.

19.

Уолт се обади по сателитния телефон и час по късно полицай от Чалис дойде да го прибере от Янки Форк Роуд. Още щом го видя, шерифът на Чалис даде воля на гнева си по повод унищожената от Уолт тяхна собственост и прашането на подчинените му за зелен хайвер — никой, отговарящ на описанието на Ейкър или пък теглещ шейна, не се бе появявал около вече вдигнатите пътни блокади. Обещанието на Уолт да им изпрати нова моторна шейна не му помогна особено. Случката с вълка продължаваше да лежи помежду им.

Брандън беше откаран в болница в Салмън, Айдахо, което, що се отнасяше до Уолт, бе като целувката на Юда, имайки предвид отдалечеността на района. В Салмън дори ваксината против детски паралич се считаше за модерно лекарство. Единствената надежда за Брандън бе в Салмън да имат достатъчно добър опит с огнестрелни рани.

Уолт и шерифът сформираха екип от четирима за повторно посещение в хижата на Ейкър и събиране на улики. Имаше доста работа за вършене — да фотографират дирите, счупения прозорец, интериора на хижата и да огледат около дърветата за гилзи. Уолт звънна на Фиона за съдействие и я чака да пристигне в продължение на два часа.

Взеха решение Фиона и Уолт да започнат първо от хижата.

Вместо да ходят пеш със снегоходки, се разпределиха по двама на моторни шейни. Фиона седна зад Уолт. Бе твърде дебело облечена, за да я хване коланът на задната седалка, затова се наложи да го прегърне през кръста и двамата поеха нагоре по пътя.

Той извърна глава назад и извика през рамо, опитвайки се да заглуши рева на мотора:

— Всичко, с което разполагаме, сочи към отвличане.

— Цялата тази работа става все по-откачена и по-откачена — извика в отговор тя.

Уолт все още не ѝ бе рассказал за лавината, само за евентуалното отвличане и за прострелването на Брандън, което му се струваше

достатъчно като количество информация за смиране.

Няколко минути по-късно прекрачиха прага на хижата и Уолт затвори вратата, за да задържи топлината от газовата печка.

Започнаха да оглеждат всекидневната, а Уолт посочваше местата, които искаше да бъдат снимани.

— Познаваш ли човек на име Роджър Хилабранд?

— Човекът — не, но името ми е добре познато. Неприлично богат. Със видни връзки в обществото.

— Запознах се с него на една сватба, която снимах.

— Защо ми е да знам това? — Уолт приключи с огледа на пода и насочи вниманието си към стените и мебелите.

— Няма причина. Питам от любопитство.

— Изобщо не ти вярвам — обади се той от другия край на стаята.

— Няма причина — повтори Фиона.

— Жените не споменават други мъже без причина.

— Ти си шерифът. Това ти дава достъп до вътрешна информация, що се отнася до хора като Роджър Хилабранд.

— Не е сериен убиец — каза Уолт. — Това мога да ти кажа.

— Много ти благодаря.

— Сега пък ми се ядоса.

— Не, не съм.

— Искаш да ме накараш да ревнувам ли?

— Това пък е последното нещо, което искам, можеш да си сигурен. — Тя се замисли. — Защо ми е да те карам да ревнуваш всъщност?

— Объркал съм се — отвърна той.

— Определено си се объркал.

— Правителствени поръчки. От сорта на „Халибъртън“^[1]. Ирак. Афганистан. Такива неща. Работа на местна почва също. Разчистване на обекти. Ядрени съоръжения. Канят го на конференцията на Кътър

— ето как знам всичко това. Има много... професионален... охранителен екип около себе си.

— Това сарказъм ли беше или цинизъм?

— Бивши военни. Всички до един.

— Това нещо необичайно ли е?

— Да, в интерес на истината. По-типично е да са бивши ченгета. Бивши полицаи от големия град — Ню Йорк, Чикаго, Маями. Хората като него си наемат такава охрана. Имат си репутация, запазват добри служебни контакти. Качествената охрана трябва да има достъп до полицейските управления. Наемането на бивши военни кадри ти дава мускули, но не и мозък, що се отнася до връзките.

— Подценяваш Пентагона.

— Познанството ти с някого от Пентагона не ти казва на кого от нюйоркската полиция можеш да се довериш, за да осигуриш безопасно преминаване на твоя човек през града.

— Не е лош значи? Имам предвид Роджър. Носи ли му се слава?

— На женкар? На пияница? На комарджия? Не, доколкото ми е известно. Обаче той е от висния ешелон на влиятелните богаташи, а отдавна съм разбрал, че те всички обичат да газят в тези води, независимо дали им се носи подобна слава или не.

— Това беше малко грубо, не мислиш ли?

— Ела да видиш нещо — каза Уолт.

Фиона прекоси стаята и погледна отблизо онова, което ѝ сочеше. Четири кабарчета ограждаха празно пространство на стената. Три други се търкаляха на пода. Очевидно ги бяха пропуснали при първоначалния оглед, но и двамата премълчаха този факт.

Фиона приготви фотоапарата си и смени някои настройки.

— Нещо е било забодено тук. Може би снимка. Или календар. Или пък... — Той се протегна и внимателно размести едно червено кабарче. Отдолу се подаде малко триъгълно парченце хартия — бяла, със светлозелена ивица под ъгъл и поредица от цифри.

— Пари? — предположи тя.

— Ако ми се налагаше да гадая, по-скоро карта. Топографска карта.

— А не ти ли се налага да гадаеш? — попита тя.

— Много рядко — отвърна той. — Цифрите върху хартията ще ни помогнат да определим точно.

Хижата бе изградена от дървени трупи, обърнати с гладката част към интериора. Уолт посочи три ясни дупки от кабарчета в центъра между останалите четири, които — според него — представляваха ъгли. Помоли я да направи повечко снимки на този участък, и то така, че да успеят да възстановят точния мащаб на разположението им.

Прибра парченцето хартия в торбичка за улики и остави Фиона да работи.

Трийсетина минути след началото на огледа Уолт тропна няколко пъти с крак върху килимчето в малката баня. Слухът муолови разлика в звученето. Фиона дотърча незабавно, любопитна да разбере какво става. Уолт запретна единия му край; другият беше закован за пода.

Отдолу имаше капак с подвижна дръжка. Шерифът извади беретата си, даде знак на Фиона да отстъпи назад и рязко го отвори. Светна с фенерчето си в отвора и се спусна долу. Откри електрическия ключ и помещението се обля в ярка светлина от компактна флуоресцентна лампа.

Малкото квадратно пространство — два и половина на два и половина метра — беше издълбано под земята и укрепено с по два пласта шперплат на всяка стена, без цимент.

Марк бе инсталирал системата за слънчево захранване тук долу: инвертор, батерии. Имаше и малък електрически бойлер — френско производство, въздушен резервоар и компостна тоалетна, която миришеше на торфен мъх. Два градински стола. Портативен радиоприемник. Двайсетлитрови туби с изворна вода. Разнообразие от вакуумирани храни. Котлон за къмпинг. Два спални чуvalа — въпреки че нямаше достатъчно място да се разгънат.

Долу се слизаше по стръмна стълба, която свършваше точно до слънчевите батерии.

Фиона направи няколко снимки отгоре, легнала на пода на банята.

— Това скривалище ли е? — попита тя.

— На такова прилича. Не е било създадено с тази цел, разбира се. Той го е приспособил впоследствие. Виж резето — каза Уолт и посочи отворения капак.

Фиона фотографира трите големи стоманени болта от долната страна на капака, както и стоманения обков не само върху капака, но и почти по целия таван на стаичката.

— Божичко — възкликна тя. — Убежище за евентуално нападение.

— Франсин може да е била тук — каза Уолт и кимна към недоядено протеиново блокче.

— Кога? — попита Фиона.

— Когато дойдохме тук с Томи. Така и не ми остана време да поогледам. Томи бе прострелян, а... стрелецът... както и да е, наложи се да изчезваме. По дяволите! Франсин може да е била тук през цялото време.

— Не можем да сме сигурни в това.

— Издъних се — каза той.

— Помощник-шерифът е бил прострелян.

Търсеше му оправдание, а това изобщо не му харесваше.

— Тук е доста тясно. Излизам, а ти снимай всичко, което можеш.

— Всичко?

— После затвори капака и го покрий. Аз ще подам сигнал до полицията в Чалис да започнат да търсят дири, напускащи района. Ако Франсин е била тук, вече е тръгнала и има няколко часа преднина.

— Но защо ѝ е било да се маха? — попита Фиона.

— Помещението има защита против куршуми, но не е звукоизолирано. Възможно е да е чула как мъжът ѝ пада. Да е чула и как някой го отвлича. Представяш ли си? После пристигаме ние. Още изстrelи. И аз бих се махнал при първа възможност.

— Божичко...

— Снимай като при местопрестъпление, каквото всъщност си е — инструктира я той и тръгна да излиза от скривалището.

Фиона лежеше по корем на пода, докато Уолт се изкачваше по стълбата. Когато лицата им се срещнаха, той спря и за момент двамата останаха загледани един в друг.

— На Хилабранд *действително* му се носи слава — прошепна той. — По общо мнение той е свестен човек, който върши добрини за града, без да парадира с това. Нещо, което не може да се каже за много от хората тук с банкови сметки като неговата. „Семпер Груп“ прави милиарди долари годишно.

— Добре — отвърна тя.

Дъхът ѝ ухаеше на шоколад.

* * *

Уолт бе оставил черокито на разположение на Брандън и се возеше в колата на Фиона. Дългият път през Стенли обратно до прохода Галена върна в съзнанието му спомена за вкочанения труп на Ранди Ейкър, минавайки покрай отбивката, където откриха отпечатъците от автомобилни гуми. На два пъти неволно се унасяше в сън, но бързо се съвземаше, въпреки че Фиона го окуражаваше да подремне.

Колата спря пред дома му.

Лиза бе останала с момичетата след училище. Ники имаше хрема, Емили я болеше стомах. Уолт обеща на Лиза допълнително заплащане заради закъснението си — фалшиво обещание, както и двамата знаеха, но добрите му намерения очевидно значеха много за нея.

Стрелките на часовника неумолимо отмерваха времето от отвлечането на Марк Ейкър. Кръвта по иглата на стрелата можеше да се използва за определяне на кръвната група, но Уолт не възнамеряваше да седи и да чака. Шейната е била натоварена с нещо тежко. Това му стигаше. Вече бе загубил почти половината от първите дванайсет критични часа. Лиза се съгласи да остави близнаките у Майра на път за вкъщи. Щяха да прекарат нощта там. Измъчващо го чувство за вина. Беше се борил със зъби и нокти за съвместно попечителство над децата, но съдебното решение все още се бавеше и той усещаше, че действа в свой собствен ущърб. Излизаше, че единственото нещо, което може да предложи на момичетата, е непостоянен работен график и прехвърлянето на грижата за тях от един ръце в други. Доста нестабилна семейна среда. Ако той беше хванал Гейл да се държи с тях по този начин, щеше да го използва като доказателство срещу нея в съдебната битка. Както би могла да постъпи и тя. Трябваше да намери начин да възстанови равновесието.

Тъкмо излизаше от банята, когато от задната част на къщата се чу звук от строшено стъкло. Не звучеше като прозорец, по-скоро електрическата крушка на верандата. Все още мокър от душа, Уолт нахлузи някакво спортно долнище, стисна в ръка беретата и с бързи, тихи стъпки се запромъква към кухнята. Надзърна предпазливо през прозореца и с изненада установи, че лампата на верандата светеше. Втурна се към вратата и рязко я отвори, прикривайки се зад касата. Стисна пистолета с две ръце и с един скок се озова навън, за да огледа

по-добре. Десният му крак настъпи парче счупено стъкло и той светкавично отскочи вляво.

Стъпки в снега. Уолт не беше чистил снега в задния двор от бурята насам и изобщо не бе имал повод да ходи там. Измъкна стъклото от ходилото си и нагази в снега на бос крак. Студът безмилостно го захапа, но той продължи напред, вперил поглед в трепетликовата горичка, разделяща двора му от този на съседите. Иззад дърветата се размърда човешки силует.

— Хей! — извика Уолт.

Който и да се криеше там, незабавно си плю на петите. Уолт се опита да го догони, но премръзналите му крака отказаха да го слушат. Нисък на ръст, може би някой хлапак.

Върна се на верандата и се наведе да огледа счупените парчета. Тънко стъкло, натрошено около цилиндрично парче лед. Прибра се вътре, облече топли дрехи и отново излезе.

Дали посетителят го беше изпуснал и после неволно настъпил?

Нахлузи латексови ръкавици и събра парчетата стъкло в хартиен плик; парчето лед напъха в найлонова торбичка за улики и я затвори пътно. Опипа извивката на едно от стъклените късчета и се опита да възстанови счупения съд в съзнанието си. Епруветка?

Марк Ейкър, помисли си той.

Колко ли време бе стоял тук въпросният контейнер? Дали течността е била предварително замразена, или се бе заледила впоследствие? Дали ледът бе строшил стъклото, или посетителят му го беше счупил неволно? Но най-важното: какво значение имаше всичко това?

Марк...

Липсата на бележка или някакви инструкции го объркваше. Може би посетителят е трябвало да остави и писмо за откуп, но нещо му е попречило?

Мобилният му телефон иззвъня от къщата и той изтича вътре да приеме разговора.

Болничната лаборатория. Кръвта по стрелата съвпадаше с кръвната група на Марк Ейкър: 0 положителна. Самата стрела бе показала наличие на сънотворни, чиято комбинация можеше да упои мъжки слон. Нещо повече — химичният състав на коктейла от

наркотични средства съвпадаше с резултатите от кръвната проба на друг тежен пациент. Кайра Тулевич.

[1] Американски петролен концерн, превърнал се в най-големия правителствен доставчик на логистични услуги в света след избирането на Буш за президент през 2001 г. — Б.пр. ↑

СРЯДА

20.

До един часа следобед в сряда Уолт вече имаше известна яснота около събраните улики. Първо дойде резултатът от кръвната проба на Ранди Ейкър от лабораторията в Бойси. Тя доказа наличие на медетомидин и кетамин — същите упойващи вещества, използвани при Кайра Тулевич и Марк Ейкър.

Парчетата стъкло и заледената течност — вече разтопена — връчи на един от служителите си, който ги достави лично в лабораторията в Бойси. Резултатите можеха да разкрият самоличността на посетителя му. Уолт подозираше, че това бе подарък от Марк Ейкър, но тъй като ставаше въпрос за голо предположение, се надяваше на допълнителна яснота от лабораторията.

Третата улика бе скъсаното триъгълно парченце хартия, останало забито на стената в хижата на Марк.

Нанси влезе в канцеларията му и разгъна навита на руло топографска карта върху купчините документи, разхвърляни пред него. Безмълвен упрек от нейна страна относно бъркотията на бюрото му.

— Стана за нула време — каза тя. — Библиотекарката незабавно я разпозна по нюанса на зеленото. Тя е запален планинар. Непрекъснато ползва топографски карти. Прати ме в специализирания магазин за туристическа екипировка и там беше същото — веднага се сетиха. Само че благодарение на цифрите успяха да mi извадят точната карта. Скъсаното ъгълче съвпада.

— Марк е имал топографска карта на Пахсимерой Вали, закачена на стената в хижата си?

— Точно така.

Картата не включваше местоположението на хижата, което събуди любопитството на Уолт. Покриваше район от равнината, разположен на около шейсет километра в югозападна посока. Завъртя десния край на картата нагоре, така че ъгъльт, който отговаряше на скъсаното парченце, да остане долу вдясно.

— Извикай Фиона — поръча той на Нанси. — Кажи й, че ми трябва точният мащаб от стената на хижата. Тя ще се сети.

До два часа следобед Уолт и Фиона бяха наложили увеличените фотографии върху топографската карта, предварително забодена на коркова дъска. Седем снимки — двайсет на двайсет и пет сантиметра — бяха залепени една до друга като части от пъзел. Машабът съвпадаше точно, а за ориентир им послужи скъсаното ъглово парченце, както и останалите три кабарчета. Сега картата бе изцяло покrita с кадрите от хижата на Марк — високата им резолюция създаваше усещането, че са взели част от стената със себе си. Ясно се виждаха грапавата структура и жълтеникавият цвят на грубо обработените дъски. Но Уолт се интересуваше най-вече от трите черни точки, които приличаха на наплюто от мухи.

Той старателно провери още веднъж подравняването на снимките върху картата и остана доволен от свършената работа.

Фиона огледа творението им с явна гордост.

— Съзнаваш ли, че картата отиде зад стената, а не обратното? Не трябва ли картата да е върху стената?

— Да, обаче искам да използвам дупчиците, които бяха на стената, за да ги отбележа на картата. На пода се върглаха три кабарчета. Може би са маркирали точно определени места. — Уолт взе едно от свободните кабарчета на корковата дъска и нагледно отговори на въпроса ѝ, като внимателно проби с иглата всяка от трите черни точки. После свали снимките и на корковата дъска остана картата с отбелязаните върху нея три нови дупчици.

Фиона наблюдаваше действията му с интерес, без да пророни дума. Уолт седна зад компютъра и отвори уебстраница за географски карти, които можеха да се налагат върху сателитни снимки. След няколко натискания с мишката на монитора се появи увеличено изображение на Пахсимерой Вали, осеяно с малки кръгли зелени точки, всяка от които обозначаваше въртяща се около ос напоителна система — огромни пръскачки, които поливаха площ от около четиристотин квадратни метра. Това бяха работещи ферми. Уолт наложи сателитната снимка с топографска карта на района и с помощта на курсора определи географската дължина и ширина на всяка от трите точки.

Записа си точното местонахождение на трите обекта, убеден, че те значеха нещо за Марк Ейкър. Сигурно ги бе посещавал, професионално или пък по друг повод.

— Как успя да направиш това? — попита тя.

— Току-що видя как.

— Не, имам предвид как изобщо ти хрумна да го направиш?

— Това ми е работата — отвърна той.

— Три миниатюрни дупки върху дървена стена. Будалкаш ли се?

— Три ферми — каза той и застана пред корковата дъска. — И ветеринарен лекар.

Откритието, че Ейкър бе отбелязал фермите върху картата, заинтригува Уолт. Като ветеринарен лекар човекът правеше много домашни посещения, без да ги маркира върху карти. Вече знаеше за потайните занимания на Марк през последните няколко седмици, как и за честите му посещения в хижата. Но никой не знаеше дали действително е ходел до хижата; със същия успех можеше да е прекарвал времето си и някъде из Пахсимерой Вали.

Шерифът отвори свързващата врата към съседната стая и извика на висок глас Томи Брандън, стряскайки Фиона с резкия си тон.

Брандън се появи с превързана през рамото лява ръка. Виждаха се за пръв път след раняването му. Всеки от останалите полицаи би взел поне седмица отпуск, но Уолт не бе получил подобна молба от него и знаеше, че Брандън няма да му предостави предлог за временно освобождаване от задълженията му.

— Добре ли си? — попита Уолт.

— Чудесно.

— Искаш ли да се повозиш?

— Къде отиваме?

— Ранди Ейкър е бил инжектиран с кетаминов коктейл, преди да скочи от онези скали. Носел е и якето на брат си — излъчвал е миризмата на брат си. Сега се оказва, че и Марк е бил упоен със същия коктейл. Проявявал е конкретен интерес към три ферми в района на Пахсимерой Вали. Отбелязал ги е върху топографска карта на стената в хижата си. Онзи, който го е отвлякъл, вероятно е взел и картата със себе си.

— Идвам — отвърна Брандън.

21.

Уолт тъкмо излизаше от управлението, когато дежурният полицай го спря и му представи една изключително красива жена от денвърския офис на Центъра за контрол и превенция на болестите. Линда Бузел бе малко над трийсетте и носеше тъмносин костюм. Видът ѝ бе твърде лъскав за Хейли, Айдахо, където хората се обличаха най-често с джинси, туристически боти и дебели връхни дрехи. Имаше кадифена кожа и светли очи, които се отваряха широко, докато говореше.

— Може би ще е най-добре да обсъдим това насаме — каза тя. Дрезгавият ѝ, съблазнителен глас вървеше в комплект с престорено свенлива усмивка. Жената седна на посетителския стол срещу бюрото му, умишлено избран да е твърд и неудобен. Кръстоса крака и коприненият ѝ чорапогащник дискретно прошумоля. — Посещението ми е продиктувано от добра воля — започна Бузел без излишни любезности. — Даниъл Кътър е с условна присъда според информацията ни. Сметнах за редно да ви уведомя, че възnamерявам да го разпитам по-късно днес.

Уолт и Дани Кътър имаха стара история помежду си, датираща отпреди няколко години. Патрик Кътър, по-големият брат на Дани, стоеше начало на бизнес империя за милиарди долари, развиваща се в областта на клетъчните комуникации. Дани, когото Уолт харесваше повече от преуспелия му брат, бе арестуван и осъден по обвинение за употреба на наркотици. Излежа присъдата си във федерален затвор с лек режим и се върна в Кечъм тъкмо навреме, за да бъде замесен в разследване на убийство — единственият подобен случай в долината за последните шест години. Славата му на женкар и купонджия бе останала в миналото, а в опит да стъпи отново на крака той бе основал компания за бутилиране на изворна вода, наречена „Трилогия“, със седалище в Кечъм.

— Относно?

— При нас дойде сигнал от една от болниците в Солт Лейк Сити. Двама от служителите на господин Кътър са постъпили при тях за

лечение. Състоянието им се смята за сериозно. Лекарите все още не могат да ги стабилизират. Тук съм, за да разбера дали компанията на господин Кътър има нещо общо с тези два случая, както и да потърся обяснение за действията му. Насам пътува наш екип от инспектори, които ще извършат проверка на бутилиращата фабрика „Трилогия“ в околностите на Макей, Айдахо.

— Какви действия?

— Разполагаме с непотвърдена информация, че господин Кътър е транспортирал двамата служители с частен самолет до Солт Лейк Сити, за да не позволи да им бъде оказана медицинска помощ в тукашна болница.

— Смятате, че е отвел тези двамата в Солт Лейк, за да не се разчуе? Това изобщо не е в стила на Дани. Вижте, здравната помощ в Солт Лейк е на много по-добро ниво от нашата. Когато се налага, транспортираме спешни случаи с хеликоптер именно до Солт Лейк и Бойси.

Безел надраска нещо в бележника си. Чувстваше се удобно на този стол. Сигурно се занимаваше с йога. Така поне изглеждаше.

— Споменахте, че посещението ви при мен е продиктувано от добра воля — отбеляза Уолт никак подозрително.

— Точно така.

— Има ли нарушение на мярката за неотклонение?

— Пътувал е извън границите на щата. Нали не се е случило без ваше знание и позволение?

Работата започваше да му се изяснява. Зад красивата, женствена фасада се криеше свиреп булдог.

— Аз не съм негов наблюдаващ инспектор.

— Но като углавен престъпник той е длъжен да уведоми управлението ви, ако възнамерява да пътува извън територията на щата, нали така?

— Така е.

— Той изпълни ли тази процедура? лично или по телефона?

Уолт се почувства приклещен в ъгъла. Нямаше намерение да лъже заради Дани Кътър, но не му харесваше идеята Центърът за контрол на болестите да играе ролята на тяхна детегледачка.

— Мога да попитам неговия наблюдаващ инспектор.

— Направете го, ако обичате. Въпросът е там, че ако е идвал лично в полицейското управление — в самата сграда — съществува опасност от зараза.

— Болестта е заразна?

— Налице са двама пациенти със сходни симптоми. В момента се правят изследвания. Лекарите все още не са поставили точна диагноза. Помолихме господин Кътър и неговият сътрудник да останат под карантина до пристигането ми. Задачата ми е да проследя движението им от момента, в който са били в контакт с въпросните лица. Уведомили сме и пилотите, както и останалите служители в авиокомпанията, която обслужва самолета.

Уолт се опитваше да чете между редовете.

— Да не би да намеквате за терористична дейност? — Сети се за неотдавнашното предупреждение от Вътрешна сигурност относно засилена активност от страна на Самакините. — Умишлено заразяване на „Трилогия“?

— Още не сме наясно пред какво сме изправени, още по-малко пък как служителите на Кътър са се заразили. С ваше позволение бих искала всички служители в управлението да получат индикатори. — Тя извади нещо, което приличаше на ароматизатор за кола. Кръгъл диск в евтина пластмасова рамка, разделен на шест участъка от различна на цвет хартия. Висеше от пръстите ѝ като коледно украсение. — Освен това искаме да вземем проби от различни помещения в сградата, както и кръв за лабораторни изследвания.

— Господи!

— Вашите служители контактуват с доста хора. Ако някой от тези контролно-измервателни индикатори промени цвета си, независимо колко слабо, бихме искали да ни уведомите.

Уолт знаеше от насърко проведено обучение, че подобни индикатори доказано помагаха на оперативните полицейски служители при обиски и излагане на вредни лъчения. Той самият имаше цяла кутия с такива в един от шкафовете в съседната стая. Никога не му се бе налагало да ги използва.

— Разбира се — каза той. — Няма проблем.

— Ще сме ви много благодарни, ако всеки един от служителите тук...

— Разбрах... — прекъсна я Уолт. — Оставете ми ги. Ще имам грижата.

— Компаниите във вашия окръг са наясно със задължението си съгласно федералните указания да уведомят както вас, така и нашия център в случай на съмнение за зараза или необяснимо заболяване, нали така?

— Предполагам, че знаят. Уведомени са, раздадени са им достатъчно брошури.

— Сещате ли се за някаква причина, поради която Дани Кътър би решил да не уведоми нито вас, нито нас?

— Става въпрос за указания, не за изисквания, ако правилно съм разбрал.

— Но в неговото положение...

— Нямах представа за това. Сигурен съм, че ако го попитате, той ще ви каже всичко. Дани не е от боязливите.

— Моля ви да инструктирате служителите си да бъдат нащрек за симптоми, подобни на грип и кървене от носа — каза Бузел.

— Звучи ми едва ли не като вируса Ебола.

— Все още не знаем с какво си имаме работа. — Лицето ѝ внезапно доби суроvo изражение, а дрезгавият ѝ глас прозвуча една октава по-ниско: — Аз не бих се шегувала с това.

— От нерви е — отвърна Уолт. — Биологичното оръжие не е от любимите ми средства за нападение.

— На нас също, шерифе — отвърна Бузел.

22.

— Много е просто всъщност — каза мъжът.

Дървата в печката пукаха. Ейкър седеше на дървен стол, завързан за облегалката и с черна качулка на главата. На малка масичка до него имаше емайлиран поднос с наредени върху него шишенца и спринцовка. До печката лежеше свито на кълбо куче. За таван служеше самият покрив на хижата, укрепен с кръстосани дървени подпори. Във въздуха се носеше силен аромат на кафе, както и лекият, но непогрешим мириз на аптека.

— Искаме да напишеш доклад относно разкритията си — продължи той.

— Какви разкрития? — попита Марк Ейкър през тъканта на качулката.

— Относно овцете. Не ми се прави на глупак.

— Писането на доклад изисква лабораторна работа, проучване, *търпение* и много време — отвърна той.

— Всичко това вече си го свършил.

— Отчасти, да. Така е. Но ми трябва още време. Ако ме пуснете...

— Аз имам предвид разкритието на конкретни факти.

— Далеч съм от този етап. Това е истината, всичко е само теории. Ако искаш да прекратя разследването, ще го направя. Просто спирам да задавам въпроси.

— Тъкмо напротив. Искам научно да потвърдиш онова, което аз вече знам. Тук ми е нужна именно твоята помощ. Искам да разгласиш разкритията си, а не да ги криеш. — Той направи пауза. — Мислиш си, че те занасям, нали? Напълно откровен съм! Искам да ги публикуваш.

— Щом искаш, ще го направя. Но първо трябва да ме оставиш близо до някая болница и това трябва да стане съвсем скоро, ако не искаш да те грози обвинение в непредумишлено убийство.

— Няма да те убивам. Успокой се. Не искам да спирам разследването ти; искам да го публикуваш. Явно не ме разбираш. Публикувай разкритията си и ще те пуснем.

— Явно ти не разбираш, задник такъв. Виж сега, аз съм инсулиновависим диабетик. След два часа, ако не и по-рано, пулсът ми ще се ускори, дишането ми ще се учести и ще загубя съзнание. Ще изпадна в шок. А ако не получа медицинска помощ навреме, ще умра. Колкото до искания от теб доклад — няма да доживея да напиша и един параграф от него. Закарай ме до болница и ще направя каквото искаш.

В главата му свиреше погребалният марш. Първите акорди прозвучаха още при споменаването на думата диабет. Мъжът развърза краката на Ейкър и издърпа съпротивляващия се пленник от мястото му. Столът се прекатури встрани и се строши на пода. Ейкър замахна с крак и успя да улучи лявото ухо на противника си, преди онзи да успее да го удържи. Мъжът разкопча колана на Ейкър и смъкна панталона му надолу.

Лявата част на седалището му бе надупчена като решето от инсулиновите инжекции.

— Мамка му! — изкрещя мъжът. Изсумтя и ядосано взе да кръстосва тясното помещение.

— Имам нужда от инсулин, Коутс — обади се Ейкър.

В суматохата качулката се беше изхлузила от главата му.

Рой Коутс чу името си и изненадано се втренчи в заложника си.

Как, по дяволите...?

— Р. Коутс, нали така? — каза Ейкър. — А тя трябва да е Димпълс — рече той и кимна към свитото до печката куче. — Предната ѝ дяснa лапа беше ухапана от гърмяща змия... преди колко... две години? Дължиш ми сто и осемдесет долара за това, Коутс. Трудно забравям клиентите, които не плащат.

— Я си затваряй устата!

— Какво планираш, да ме убиеш? — развесели се Ейкър. — Ще умра пред очите ти, Коутс. И нека ти кажа, гледката няма да е приятна.

— Няма да умреш. Имаш да пишеш доклад.

— Щях, ако можех, обаче не ми се вярва. Не помня как си ме докарал дотук. Даже не помня кога си се появил. Кетамин? — попита той. — Главоболието ми подсказва, че е кетамин. Отвън не се чува нищо. Дори самолети не прелитат. Значи сме доста далеч от където и да било. А това не вешае нищо добро за мен. Чалис? Салмън?

Пахсимерой? Стенли? Няма шанс да успееш да доставиш инсулина навреме.

Коутс крачеше с наведена глава от печката до стената и обратно, подръпвайки с пръсти кичур от брадата си. После спря и се обърна към Ейкър, който продължаваше да лежи на пода.

— Островчетата на Лангерханс^[1] — каза Коутс.

Ейкър не успя да прикрие удивлението си.

— Майка ми беше инсулинозависим диабетик — обясни Коутс.

— Знам всичко за ацидозата.

Ейкър огледа стените на хижата, покрити с рафтове книги, от пода до тавана. Стотици, може би хиляди.

— Завръщането на Тед Казински^[2]?

— Ако бях на твоето място, щях да си меря приказките. — Коутс трескаво търсеще определено заглавие между книгите по лавиците. — Отзад в двора има крава, две прасета и няколко пилета.

— Вече съм твърде голям да си играя с животни. Благодаря.

— За последен път те предупреждавам да си държиш устата затворена.

— С какво точно си мислиш, че ме заплашваш, Коутс? Без инсулин съм пътник така или иначе.

— Десетилетия наред животът на диабетиците се е поддържал с инсулин от говеда и прасета. Производството на синтетичен инсулин е започнало едва през 50-те на миналия век.

— Кажи ми, че се шегуваш! — възклика Ейкър. — Чакай малко, вече ми е ясно. Ти си Фредерик Бантинг^[3], а не Тед Казински.

— И прасето, и кравата имат панкреас. Друго не ни трябва. — Коутс измъкна от рафта една книга, върна я и избра друга. — Единствената ми задача е да те опазя жив до следващата проверка по радиостанцията. За по- сигурно ги държим изключени. Проверката се прави веднъж дневно. Ти си ветеринарят. Ако искаш да живееш, докторе, ще трябва да си заслужиш вечерята.

[1] Клетъчни струпвания в панкреаса, които синтезират инсулин и го отделят непосредствено в кръвта. — Б.пр. ↑

[2] Университетски преподавател по математика, живял в отшелничество в планинска хижа в Монтана. В периода 1978 — 1995 г.

той изпраща по пощата 16 ръчно изработени бомби, които убиват трима и раняват 23-ма души. Осъден на доживотен затвор. — Б.пр. ↑

[3] Канадски изследовател, получил Нобелова награда за откриването на инсулина. — Б.пр. ↑

23.

Два от планинските проходи, които Уолт често използваше през летните месеци, бяха затрупани от снега зимно време, което го принуди да поеме на югоизток, заобикаляйки три планински вериги, разперени като пръсти навътре в обширната безплодна равнина на Централно Айдахо. Двамата с Брандън почти не си говореха по време на двучасовото им пътуване през Кери, после Арко и накрая малкото градче Хауи, състоящо се от Църква на светците от последния ден, пощенска станция и магазин за смесени стоки. Оттам шерифът пое в посока североизток, към Пахсимерой Вали. С типичните за този район дълги и студени зими и оскъдните водоизточници, едва поддържащи съществуването на десетина ферми, в Пахсимерой сякаш времето бе спряло цяло хилядолетие назад. Величествени планини опасваха тучна долина, покrita с килим от пача трева и пелин. Покрай бреговете на бистри потоци се извисяваха канадски тополи и трепетлики. Стада от антилопи тичаха на воля като питомни зайци, а червеноопашати ястреми се рееха с разперени криле, носени от силните ветрове, които правеха това място така неприветливо за хората.

Прав път с две платна разделяше снежната долина надвe като с нож. Една от най-живописните гледки в Айдахо, която Уолт винаги попиваше с удоволствие.

— Дойде ли човек тук, все едно е в друг свят — обади се Брандън.

— Баща ми обичаше да идва на лов тук.

— Ти не ходиш на лов — каза Брандън така, сякаш едва сега осъзнаваше този факт.

— Не.

Томи следеше екрана на портативно GPS устройство и малко непохватно — заради превръзката — сверяваше показателите с разгъната в скута си топографска карта. От време на време поглеждаше вдясно, където според очакванията му трябваше да се появи първата от трите ферми, отбелязани от Марк.

— Мислиш си, че съм луд да обикаляме тук — обади се Уолт.

— Казал ли съм нещо?

— Това е единствената ни сламка: три точки върху карта.

— Може пък да е достатъчно — отвърна Брандън.

Уолт стисна здраво волана и това нямаше нищо общо със заледения път, по който се движеха.

— Имаше един период, в който исках тя да се върне — каза той.

Брандън насочи вниманието си върху GPS устройството и после за стотен път заря поглед през прозореца.

— Ако те уволня, ще изляза злопаметен. Може да решиш и да ме съдиш.

Брандън посегна към дръжката на вратата.

— Ако искаш, мога да сляза и тук. Ще повървя до вкъщи; едва ли са повече от двеста-триста километра.

— Говоря за момичетата — каза Уолт. — На първо място, преди всичко друго, стоят момичетата.

— По дяволите — прошепна Брандън. — Нека прекратим този разговор!

— Ако искаш да чукаш жена ми, твоя си работа. Не мога да ти се бъркам. Но покрай нея клатиш и мен. Ето затова трябваше да се сетиш.

— Той обърна поглед към Брандън.

— Мислиш, че не съм ли?

— В полицията на Кечъм има вакантно място. В Белвю също, доколкото знам.

Предложението увисна в препускация по пустия път автомобил. Уолт се почувства дребен и жалък.

— Струва ми се — каза Брандън високо, сякаш последната им размяна на реплики беше минала покрай ушите му, — че няма да успеем да стигнем дотам. Не ми се вярва пътят да е почистен.

— Почистен ще е — отвърна Уолт. Брандън го погледна изненадано. — Марк е ходил там на повикване. А в тази долина няма какво друго да е било, освен овце или крави. Със сигурност чистят пътя, за да могат да ги хранят. Сателитните изображения показаха четири или пет кръга, струпани някъде тук. Със сигурност е ферма. — Още щом каза това, във високата пряспа край пътя неколкостотин метра по-нататък се появи процеп. Уолт намали скоростта. — Готов съм да се обзаложа, че роптае — каза той. — Че караваната ти е твърде тясна, че работиш прекалено много.

— Затова ли ме помоли да те придружа, шерифе? Стараеш се да ограничиш свободното ми време?

— Аха.

Брандън се намръщи. Не очакваше да чуе истината.

Не го показваше, но чувството за вина го изгаряше отвътре, а Уолт не спираше да човърка с пръст раната му.

— Уведоми ли шерифа на Леми? — попита Брандън.

— Може и да съм забравил — отвърна Уолт.

— Защото...

— Леми е малко по-особен окръг. Тук не можеш да хвърлиш камък, без да улuchiш нечий братовчед или племенник. Всички са твърде близки помежду си. Не исках да им давам възможност да репетират каквото и да било предварително.

— Какво да репетират?

— Откъде да знам.

— Защо тогава го казваш?

— Има причина за смъртта на Ранди. Може да е заради бракониерството, но аз не съм толкова убеден. Мисля си, че е заради якето, което носеше. Якето на Марк. Сега пък Марк е отвлечен, а освен това се оказа, че в кръвта на Ранди е имало същата комбинация от сънотворни. Предполагам, че смъртта на Ранди е била случайност и че всичко се върти около Марк и онова, което е криел в хижата си — каквото и да е било то. Тоест някоя или всички от тези ферми са замесени.

— Не думай!

— Кое би могло да вика ветеринар в беля? Една мисъл ми се върти в главата непрекъснато — луда крава. Това е нещото, което всеки фермер — какво остава пък за старата гвардия в този район — би се постарал всячески да запази в тайна.

Брандън спря да обръща внимание на картата в скута си. Беше се наклонил към Уолт и поглъщаше всяка негова дума.

— Питаш какво биха могли да репетират? — продължи шерифът.

— Например някоя измишълотина, с която да се опитат да ни баламосат защо Марк е посещавал този район и защо е забучвалшибани знаци върху карта, за да отбележи местоположението на чифлиците им. Някоя история, която няма да има нищо общо с истинската причина, поради която са го викали тук.

— Луда крава.

— Трябва да е нещо такова. Нещо голямо. Нещо, което да обясни защо истината има такава висока цена.

— Но защо да си усложняват живота с отвлечане? Старата гвардия борави чудесно с пушката. Подобни сантиментални похвати не им отиват особено.

— Кой знае? Може да са искали да разберат дали е споделял нещо с някого и доколко е бил наясно с цялостната ситуация. Може да не са се отказали да го убиват. А може и вече да е мъртъв.

Искаше му се да си вземе думите обратно. Изричането на такива неща на глас им придаваше тежест. Насочи колата към отворените порти на оградената с телена мрежа ферма и гумите на черокито разтресоха ограничителната решетка за добитък. Тракането й можеше да вдигне умрял от гроба. От лявата му страна се издигаха два метални хамбара, които приличаха на забучени в снега сиви шапки. Минаха покрай огромна ливада, която лятно време сигурно бе засята с висока до колене люцерна. Дири от копита криволичеха като черни вени през дълбокия сняг. Седемдесет-осемдесет глави добитък стояха струпани с гръб към вятъра в югозападния край на поляната.

Уолт насочи черокито към житниците, подмина два дървени обора и стигна до двуетажна къща с дървена ламперия и бели первази. Огледа кравите за признаци на заболяване, но нямаше представа какво точно търси — на него всичките му приличаха на луди.

На поляната отсреща имаше стадо овце, които неспокойно потропваха на място. Поклащаща се напред-назад къделя от бяла вълна, осияна с черни глави и крака. Като марионетки на невидими конци.

— Онова, с което никога няма да свикна, ако живея в такава ферма — рече Брандън, душейки въздуха, — е вонята.

— През зимата обикновено не смърди чак толкова — каза Уолт. — Но трябва да призная, че вони ужасно. — Наоколо се носеше остра, задушаваща смрад, която сякаш се просмукуваше в порите им и ставаше все по-силна с приближаването им до сградите.

— При миризма като тази — обади се Брандън — изобщо не се изненадвам, че са извикали ветеринар.

24.

Лон Бърни посрещна черокито с четири кучета до себе си. Наблизаваше шейсетте, с червендалести бузи и меки, сиви очи; носеше мръсни дочени дрехи, каубойска шапка — цялата в лекета — и големи гумирани ръкавици. На носа си имаше яркорозов сърповиден белег, голям колкото нокът на палец. Един от предните му зъби беше нащърбен — спомен от участието на деветнайсетгодишния Бърни в шампионат по обядзване на бикове. Все още слагаше колана с огромна сребърна катарана, когато ходеше на танци в „Грейндж Хол“ в събота вечер след сочна пържола в „Лоудинг Шуут“.

— Видях, че насам идва полицейска кола, и очаквах да е Нед — каза фермерът, свали ръкавицата от мазолестата си ръка и се здрависа и с двамата. Гласът му бе дрезгав като мотор на трактор. — Отдалеч идвate.

— Няколко въпроса само, ако имаш време — каза Уолт.

Брандън се mestеше от крак на крак, за да раздвижи кръвта си. Леденият вятър ги пронизваше. *По това време на годината време колкото искаш.*

Лон Бърни погледна над главата на Уолт — без да се надига на пръсти, човекът беше грамаден — за да инспектира животните си. Имаше прилика с Хос Картрайт^[1]. Уолт долавяше у него някаква предпазливост, граничеща с неприязнь. За момент му се стори, че фермерът обмисля дали да не ги покани да влязат, или да го придружат в обора, докато си върши работата. Нещо трепна в сивите очи на Лон Бърни и той пое дълбоко въздух през зъби.

— Разбира се — рече той.

Уолт хвърли бърз поглед към Брандън и той веднага спря да потропва.

— Марк Ейкър, от ветеринарната клиника в Сън Вали, е идвал неотдавна тук по работа.

Сивите очи на Лон Бърни се вледениха. Друга промяна в иначе приятното изражение на лицето му не се забеляза. При всяко издишване от устата му излизаше пара. Лон Бърни — парната машина.

— Една от кравите ми се беше подула — отвърна фермерът. Студът сякаш не му правеше впечатление. Уолт обаче замръзваше. — Мел Хикънботъм беше на повикване в Чалис. Обикновено се обаждам на него. Замести го този човек, Ейкър. В подобни случаи няма време за губене.

— Чудесно, а помниш ли как му плати?

Лон Бърни изгуби самообладание за момент.

— Добре му платих, това ще ви кажа. Пътят дотук е дълъг, а тарифата му е почасова. Всъщност защо толкова ви интересува моят добитък, шерифе? Мога ли да знам?

— Братът на ветеринара беше убит преди два дни. Сега и той самият е в неизвестност. Последният ангажимент на Марк го е довел в този район. — Лицето на Лон Бърни остана безизразно. — По принцип Марк не се занимава с едри животни. Това беше работа на брат му. Очевидно е направил изключение. Искам да разбера защо. В книгата за служебните ангажименти е отбелязано, че в клиниката се е обадил Мел Хикънботъм. Съобщил е, че овцете ти са болни. Овцете, а не кравите. Нищо не се споменава за подуване.

— Може и тъй да е — каза Лон Бърни, без да трепне. — Може и да е било точно както казвате. Може Мел да се е погрижил за подуването, а ветеринарят от Глитър^[2] Гълч — за овцете.

Уолт не за пръв път чуваше този прякор на Сън Вали. Богатството и блъсъкът, с които се славеше долината, обиждаха хора като Лон Бърни и по този въпрос нищо не можеше да се направи. Голяма част от неговата неприязнь се дължеше на завист и невежество и следователно беше незаслужена. Голяма част, но не цялата. Лон Бърни ги уведомяваше, че ги смята за нежелани натрапници, независимо дали идваха по работа или не.

— Последно, кравите или овцете? — остро попита Уолт.

— Вече казах, че една от кравите ми се беше подула. Тук непрекъснато има по някое животно, което е болно.

— От какво точно страдаха овцете?

— Ако знаех от какво — каза Лон Бърни, — нямаше да ми трябва ветеринарен доктор, не е ли тъй?

— Той не каза ли? Не постави ли диагноза?

— Ти имаш ли представа от овце, шерифе? — Фермерът погледна вдясно към стотиците скучени едно в друго животни. —

Тъпи като галоши. Погледнеш ли ги накриво, и се разболяват. Понякога им скимва да скочат в напоителния канал, руното им натежава и се давят в половин метър вода. Оставям ветеринара да се оправя с тях. Някоя и друга инжекция и веднага се изправят на крака. Плащам си сметките редовно и друго не ме интересува. Не питам за диагноза, а гледам резултата.

— Значи овцете вече са здрави, нали така? Марк Ейкър успя ли да ги излекува? Или той всъщност се е занимавал с кравите?

Погледът на Лон Бърни стана леденостуден. В ъгълчетата на напуканите му устни трепна ехидна усмивка.

— Ето какво може да е станало — предположи Уолт. — Мел се е обадил на Марк за овцете, но когато Марк е пристигнал, се е окказало, че Мел нещо се е объркал и проблем са имали не овцете, а кравите.

— Мислиш, че мога да се объркам кои от животните ми са болни, така ли, шерифе? Случайно да имаш куче? А котка? Трудно ли ги различаваш? Е, с мен не е така. Една от кравите се беше подула. Това е всичко.

— Брат ми имаше крава — обади се Брандън, — която веднъж се беше подула. Заби швейцарското си ножче в нея и от търбуха й излезе най-кошмарната воня, която някога съм подушвал. Но пет минути покъсно същата тази крава се вдигна на крака и отиде да си пасе. Изобщо не се е налагало да вика ветеринар.

— Кравите имат три стомаха, синко. Зависи кой точно се е подул. Аз прободох с нож нашата крава три пъти. Надупчих я като шибан игленик. Нищо! Тогава звъннах на Мел. Мислех, че аз съм се обадил на вашия човек от Глитър Гълч, но може и да си прав, сигурно Мел му е звъннал. Не разбирам какво значение може да има.

— Мел се е оправил с подуването. Марк се е погрижил за овцете.

— Уолт направи обобщение, не задаваше въпрос.

— По дяволите, мина месец и повече оттогава, шерифе. Как мога да помня?

— Чувал ли си за болен добитък в съседните ферми? Овце или крави?

— Не, сър. Не съм.

Твърде прибръзан и рязък отговор. Очакваше този въпрос.

— Намира ли ти се някоя сметка, издадена от ветеринарната клиника? — попита Уолт. — Дали бихме могли да я погледнем?

— Плащам ги и ги изхвърлям, синко.

— Обръщай се към нас с „шерифе“ и „помощник-шерифе“, не със „синко“ — каза Брандън, без дори да направи опит да прикрие раздразнението си. — Ветеринарят, Хикънботъм, дали пази някаква документация?

— Може и да пази. Питайте него.

— Обезателно. — Брандън извади бележник и си записа нещо.

— Не виждам за какво е цялата тази тревога — каза Лон Бърни.

— Един човек е мъртъв — припомни му Уолт. — За нас е достатъчна причина за тревога.

Вятърът се усили. При определена температура човек имаше чувството, че няма как да стане по-студено, но се оказваше, че винаги може и още. Лон Бърни продължаваше да не го усеща.

— В този край имали ли сте случаи на луда крава? — попита Уолт, надявайки се даолови промяна в изражението на Бърни.

— Тази болест не е излизала извън Канада, доколкото знам.

— Кога долу-горе си се обаждал за последно на някой от двамата ветеринари?

— Отдавна — отвърна Лон Бърни и навири нос.

— Можеш ли да бъдеш малко по-конкретен?

— Тук при нас дните си приличат. Особено по това време на годината.

— Кравите се подуват от преяждане със зелена трева — каза Уолт.

— Допреди месец имахме зелена трева. Зимата подрани. Могат да се подуят и от мухлясало сено. Накъде биеш, шерифе? Какво точно очакваш да чуеш? — Той погледна към Уолт, после към Брандън.

— Ще ти кажа какво очаквам да чуя. Истината, господин Бърни. Но ми се струва, че сме далеч от нея.

— Лъжец ли ме нарече, шерифе? По нашия край това клони към обида. Вижте какво, чака ме работа. — Погледът му остана вперен в Уолт, без да трепне.

После се обърна и тръгна към обора.

Тежката воня почти не се усещаше, докато бяха извън автомобила, но щом се отдалечиха от ранчото, задушливата смрад отново изпълни колата. Брандън изпъшка и отвори прозореца.

Това само влоши положението.

Миришеше на пърлена коса.

[1] Герой от популярния американски сериал „Бонанза“. — Б.пр.

↑

[2] Glitter (англ.) — блесък, пищност, великолепие. — Б.пр. ↑

25.

Рой Коутс крачеше около хижата по разчищената в еднометровия сняг пътека, която образуваше тунел с високи колкото човешки бой стени. Заобикаляше купчините кучешки изпражнения, сякаш бяха сухопътни мини.

Разказвачът в главата му не спираше да нареджа.

Добрият войник трябва да умее да импровизира, за да оцелее. Човешките потребности са с предимство пред тези на останалите твари. Животът на заложника виси на косъм, затова той е готов да извърши жертвоприношение за спасяването му.

Коутс извика по име прасето и двете крави — Пинки, Бес и Тилда. Пилетата нямаха имена; не мислеше чак толкова често за тях. Но редовно използваше тези тримата като публика за гневните си речи. Говореше им за несправедливостите, които пораждаше напливът от имигранти; за бедността, която разяждаше обществото като тумор. Стъпваше на някой стол и проповядваше час и половина без почивка. Гласът му отекваше над главите им и потъваше в необятната пустош наоколо. Правителството губеше контрол над нещата. Вниманието им бе изцяло насочено отвъд океана, при положение че в собствената им държава имаше толкова много боклуци за чистене. Дълго мисли, преди да се спре на името Самакини, нищо че възлаганите поръчки не струваха особено. Светът имаше нужда от копиеносци. Римляните, хърватите, узбеките, хутусите от Руанда бяха намерили верния подход — етническо прочистване. Но първо трябваше да бъдат чути и приети сериозно. Правителството смяташе, че заклеймявайки действията им, можеше да ги накара да мълкнат. Но щом народът узнаеше какво точно правеха и колко могъщи бяха, посланието на Самакините щеше да бъде чуто. Редиците на защитниците им щяха да набъбнат. И тогава промяната щеше да е неизбежна. Рой Коутс търсеше легитимност и нищо по-малко от това — искаше признание за усилията си и възнамеряваше да го получи. Ветеринарят щеше да напише доклада си, а хората вярваха на докторите.

Предстоеше му дълга нощ, докато обработи убитото животно. Но първо трябаше да избере кое от тях да пожертва — твърде тежка задача за него.

Ежедневното обаждане по радиостанцията бе насрочено за полунощ, което значеше, че Гиърбокс няма как да успее да достави инсулина навреме. Не му оставаше друг избор, освен да потисне яда си и да запретне ръкави.

Кравите се подредиха до оградата в очакване на храната си. Пинки благоразумно стоеше в кочината. Рой едва сега осъзнаваше колко трудно щеше да му бъде. Все едно да посегнеш на домашен любимец. С удоволствие би пожертвал Ейкър за каузата си, но не и някое от животните си.

Първо се спря на Пинки. Нямаше голяма слабост към свинете и я смяташе за мръсен, макар и симпатичен компаньон. Но размерът на панкреаса имаше значение, което бързо я извади от сметката. Оставаха Бес и Тилда, а предвид състоянието на Бес, изборът падаше върху нея.

Напълни канче с жито и я подмами да мине през страничната врата на порутената барака. Пилетата в курника вдигнаха такъв шум, сякаш ги дебнеше лисица. Искаше да я заведе възможно най-близо до макарата и въжето, съзнавайки, че по-късно ще се наложи да приспособи някакъв мотор или крик, за да успее да повдигне тежкото и почти четиристотин килограма тяло.

Сложи хамут на главата й, закачи за предната халка парче верига и я върза за тежкия около два тона пикап, който от години не бе помръдвал от мястото си. Животното с удоволствие дъвчеше зърното — първото от доста време насам — за една крава това си беше истински деликатес.

Рой я почеса по челото, точно между очите, и усети твърдата кост под грубата й кожа. От черно-бялата й козина се вдигна прах.

— Ти беше добро момиче през всичките тези години, Бес — рече той и усети как мъката го стисна за гърлото. — Бременна си, затова избрах теб. Не знам какво да ти кажа. Няма по-голяма чест от това да бъдеш пожертван за дадена кауза. Аз също не трябва да го забравям. Надявам се, че скоро ще се срещнем отново.

Той заби ножа точно в югуларната вена и завъртя острието, докато кръвта й бликна. Животното жално изстена, забели очи и се

свлече на земята. Коутс се наведе и натисна шията ѝ с цялата си тежест, за да сложи по-бързо край на мъките ѝ.

Сърцето му се изпълни с гняв и печал едновременно. Ветеринарят щеше да плати с живота си за това, веднага щом напишеше доклада.

26.

Уолт спря черокито до затворената портална врата. На стотина метра зад оградата се виждаха няколко пристройки, двойна каравана и някакви купчини, затрупани от снега.

— Тук, изглежда, е имало интензивно движение на моторни шейни — каза Брандън.

От другата страна на затворената врата снегът бе добре отъпкан от множество дили и в двете посоки.

— Пътищата са затрупани — отбеляза Уолт. — Моторните шейни са удобен начин за придвижване.

Шерифът натисна клаксона и зачакаха някакви признания на оживление. Не забелязаха нищо подобно, затова двамата оставиха колата отпред и влязоха в двора. Двупосочни дили от моторна шейна свързваха караваната и отделните пристройки в мрежа от отъпкани пътечки помежду им.

— Полиция! — извика Уолт.

Никой от двамата нямаше да се изненада, ако им отговореше изстрел от пушка, затова Брандън държеше пръстите на здравата си ръка върху дръжката на пистолета си. Сухият сняг скърцаше под ботушите им.

Почукаха на вратата, но след като никой не им отвори, се запътиха към съседните постройки. Едната беше гараж, комбиниран с работилница, а другата — барака за складиране на вехтории. Дирята от моторна шейна минаваше покрай хамбара и продължаваше към оградата.

— Знам какво си мислиш. Смяташ, че тя ме използва, за да унизи теб, но не е така — каза Брандън, докато газеха през снега.

Уолт спря и се обърна към Брандън, за да е сигурен, че ще го чуе добре.

— Ти си най-добрият ми полицай. Наистина ли си мислиш, че това е просто съвпадение? — Уолт отново му обърна гръб и продължи напред.

— Двамата бяхте разделени.

— Тя успя да убеди себе си, че не става за майка. Дразнеше се, че при мен родителският инстинкт се появи естествено. Тук изобщо не става въпрос за теб. Става въпрос за децата. Тя вече започва да съжалява и смята да се бори за децата. Ти готов ли си за това?

Брандън рязко спря и дистанцията помежду им се увеличи. Наложи се да ускори крачка, за да навакса.

— Искам да работя за теб. Тук ми е мястото.

— Вземи порасни най-после.

Фермерът очевидно обичаше да събира всякакви боклуци. Затрупаните от снега купчини се оказаха стари съдомиялни машини, селскостопански инструменти, гуми, автомобилни части — включително и от трактор, мебели. Бяха разпилени навсякъде; сякаш извираха от снега.

— По дяволите — изруга Брандън.

— Забелязваш ли какво липсва? — попита Уолт.

— Човешки същества?

— Я се ослушай.

Двамата мъже спряха. Пълна тишина.

— Доста е тихо — призна Брандън.

— Направо мъртвешки тихо. — Уолт поведе Брандън по една от дирите към оградата.

Снегът по ливадата изглеждаше неравен и набразден от хълтнали, свързани помежду си линии. Уолт си помисли, че му прилича на мозък. Само че следите не бяха скорошни. Всички криволичещи дили се събираха заедно и водеха до определена точка в другия край на оградата. В съседство се виждаше още една постройка.

— Това са стари дили от добитък — каза Уолт и посочи към бараката. — Пресният сняг ги е затрупал.

— А къде тогава е добитъкът?

— Там е работата, колега. Отвели са ги оттук. — Уолт посочи към мястото, където дирите се сливаха. Не успя да различи порта в оградата, но предполагаше, че има такава. — Може би са преместени в друга нива и оттук не ги чуваме.

— Кой мести добитъка си през зимата?

— Главоболие си е — съгласи се Уолт. — Може водопроводът да е замръзнал или снегът да е станал твърде сух. Вероятно са ги преместили, за да ги хранят по-лесно.

Шерифът закрачи през дълбокия до колене сняг надолу към оградата.

— Къде, по дяволите, тръгна? — извика след него Брандън, колебаейки се дали да го последва.

— Иди да провериш пак караваната. Може животните да са преместени, защото собственикът им е мъртъв. Това също би могло да е причина.

Брандън се замисли върху думите му.

Уолт продължаваше да гази в дълбокия сняг.

— Ядосан ли си ми, шерифе? Заради онова, което казах ли? — извика отново Брандън.

— Затвори си устата и иди да провериш караваната.

— Да, сър.

Уолт продължаваше да гази надолу към оградата. Вече едва влячеше краката си, а потта шуртеше от него, въпреки ледения вятър, който брулеши лицето му. Освен умора, чувстваше и още нещо — тревога, породена от пълната тишина наоколо, както и натрапчиво усещане, че някой ги наблюдава.

Вече виждаше постройката по-ясно и успя да различи очертанията на хранилка, двукрила порта и две автоматични поилки. Приближи се до коритото на хранилката и установи, че е затрупано със сняг, което значеше, че животните са били преместени преди двете скорошни виелици — може би пет или шест дни по-рано. Огледа следите от отварянето на портата и установи, че те също бяха затрупани от пресния сняг — още едно доказателство за предположението му. Марк Ейкър бе прекарал два дни в хижата си точно преди спасителната операция, която отне живота на брат му. Дали се бе отбил в тази ферма по време на отсъствието си? Какво бе открил? Защо животните са били преместени?

Уолт се опита да отвори затрупаната от снега порта и успя да я открайне достатъчно, за да се промъкне през тесния отвор. Вътре беше тъмно. През пролуките на дъските се процеждаха снопове слънчева светлина. Пръстен под, площадка за доене и няколко клетки, както и приспособление с подвижни метални ритли, използвано за пристягане на животните при дамгосване.

Измъкна се навън през тесния процеп на вратата и чак тогава обърна внимание на автоматичните поилки.

В улеите нямаше сняг, но бяха сухи. През зимните месеци те се загряваха с термостат, бяха снабдени с поплавък и клапа за контролиране на нивото на водата и решаваха проблема на фермера със заледяването ѝ. Уолт внимателно огледа нескопосното изпълнение: и при двата механизма поплавъкът се крепеше в изправено положение с помощта на парче усукана тел, така че водата да не прелива.

Шерифът свали ръкавицата си и докосна с пръсти металната вана. Беше топла. Това обясняваше липсата на сняг, но не и наличието на телта.

Вероятен проблем с поилките би бил сериозна причина за преместването на животните. Например замръзнал водопровод или често прекъсване на електрозахранването.

Вечният въпрос за кокошката и яйцето — дали първо са преместени животните и затова водата е била спряна, или първо е спряла водата и затова са били преместени животните?

Замисли се за неочекваното посещение на жената — как ѝ беше името? — от Центъра за контрол и превенция на болестите. Тежкоболните работници на Дани Кътър. Транспортиране по спешност с частен самолет, буквально под радара. Последното бизнес начинание на Дани бе „Трилогия“: изворна вода, добивана от „три хиляди метра дълбочина“.

Може и да не беше луда крава в крайна сметка. Дали пък нямаше нещо общо с водата?

Уолт реши да огледа района зад бараката. Нагази в снега и с мъка измина десет метра, двайсет... трийсет. Сто. Стигна до вратника на оградата, прескочи я и продължи нагоре по покритите от пресния сняг диди. Целият беше мокър от пот и едва си поемаше въздух, а като капак на всичко чувстваше нервите си обтегнати до скъсване. Може би се дължеше на откровения разговор с Брандън. Защо му трябваше да отваря старите си рани?

Мислите му бяха прекъснати от онези непогрешими звуци, които липсваха досега във фермата — шум от животни.

Изкачи се до билото на хълма, погледна надолу и видя стадо овце — около петстотин глави — разпръснати покрай обвита в мъгла планинска рекичка. Оградата пресичаше водата на две места и обхващаше още двайсетина акра от поляната отвъд нея. По пасбището от другата страна имаше разпръснато сено. Ледът над реката беше

изсечен с брадва на пет места и от отворите се вдигаше пара. Фермерът бе избрал по-трудния начин за хранене на животните, за сметка на по-лесен достъп до прясна вода, което обясняваше защо пасбището зад гърба на шерифа стоеше пусто.

Мислите му отново се насочиха към водата. Защо беше нужен целият този труд по разбиване на дупки в леда. Не се сещаше за друга причина, освен водопроводът към автоматичните поилки да е замръзнал.

Тръгна обратно към обора по собствените си дири в дълбокия сняг. Свали ръкавиците си и взе да размотава телта, която крепеше поплавъците в изправено положение.

Ако поилките не работеха, преместването на овцете щеше да е оправдано.

Но ако си бяха наред, какво би могло да накара фермера да предпочете потока пред удобния, автоматизиран начин за водопой? Ето това щеше да има нужда от обяснение.

Уолт разви телта докрай, освободи поплавъка и зачака.

27.

Рой Коутс влезе обратно в хижата, целият плувнал в пот, с опръскани в кръв ботуши и престилка. Ейкър спеше завързан на стола, с клюмнала напред глава. Дишаше остро и измъчено. Коутс хлопна вратата и Ейкър вдигна кървясалия си поглед към него. Кожата му имаше жълтеникав оттенък.

Коутс вдигна победоносно в ръка голям прозрачен плик с цип. На дъното му като умряла риба се плъзгаше панкреасът на нероденото тело на Бес.

— Е, какво ще кажеш? — рече той.

Ейкър забели очи.

Коутс се завтече припряно към него, улови го за брадичката и повдигна лицето му.

— *Не смей* да ми припадаш точно сега! Аз изпълних моята част от задачата. Сега ти трябва да кажеш какво следва. Чуваш ли ме? — Вече крещеше. — Докторе! Чуваш ли ме!?

Ейкър повърна в скута си.

Коутс отстъпи назад.

— Господи!

— Не се чувствам добре — успя да пророни Ейкър.

— Мамка му!

— Течности — промърмори ветеринарят.

Коутс го развърза и му наля чаша вода. Ейкър се насили да я изпие. Подаде му празната чаша и поклати глава.

— От тук нататък започвам да се обезводнявам. Ще повръщам, няма да мога да задържа водата. По някое време ще изпадна в кома. Бъди готов за това. Ще трябва да свършиш всичко сам, Коутс. Подгответи си малко подсладена вода или сок, защото едва ли ще успееш да улучиш дозата. — Ейкър с мъка държеше очите си отворени. — Запомни ли всичко?

— Трябва да останеш в съзнание, докторе.

— Опитвам се.

— Да го смея ли? — попита Коутс и кимна към плика на масата.

— Суров и счукан. В голяма чаша за кафе. С дръжката на отвертка, но първо трябва да я стерилизираш. Десет минути. Имаш ли физиологичен разтвор или нещо подобно?

— Разтвор за контактни лещи.

— Ще свърши работа. Може да ти потрябва. Не много, колкото да стане на каша. После изтегли екстракта в спринцовка.

— Значи счуквам го и добавям разтвор. Колко да ти инжектирам?

Коутс вече стоеше до печката. Пусна една отвертка във връщия чайник, който къкреше там постоянно, за да овлажнява въздуха. Избра голяма керамична чаша, изплакна я с малко връяла вода и изсипа в нея съдържанието на плика. Приличаше на парче дроб, но всъщност беше панкреас.

Ейкър измърмори нещо. Коутс изтича към него и доближи ухо до напуканите му устни.

— Ако започна да се потя и треперя... говоря за след инжекцията... значи си ми дал твърде голяма доза. Ще ми трябва... — Ейкър повърна и се отпусна безжизнено.

Коутс го разклати, ала безуспешно: човекът беше в безсъзнание.

— Ще ти трябва какво? — крещеше Коутс в лицето му.

Не можеше да чака десет минути, за да стерилизира отвертката. Измъкна я от връщата вода с помощта на щипки за барбекю, подсуши я с чиста хавлия и започна да мачка панкреаса с дръжката. За няколко минути го превърна на каша. Добави малко количество от разтвора за контактни лещи, после наклони чашата и изтегли екстракта със същата спринцовка, с която първоначално възнамеряваше да принуди Ейкър да му съдейства.

Течността изглеждаше отвратително. Не можеше да си представи как това нещо би могло да спаси нечий живот. Но друг избор нямаше. Смъкна панталоните на Ейкър и заби спринцовката в хълбока му. Инжектира му 20 кубика.

Ветеринарят реагира неочеквано бързо. След по-малко от две минути отвори очи, надигна глава и се огледа. Лицето му взе да възвръща цвета си.

— Интересно — рече той.

— Потиш се.

— Сок — каза Ейкър и стисна с треперещи ръце облегалките на стола. — Дай сока, идиот такъв! — кресна той.

Целият стол вече се тресеше, сякаш танцуваше по пода.

Коутс бе пропуснал да го приготви предварително. Разполагаше единствено със замразен портокалов сок. Сложи кутията в мивката и пусна водата да тече върху нея. Ейкър се тресеше неудържимо. Столът се наклони на една страна и се прекатури на пода. Коутс грабна една чаша, сипа вътре захар и я напълни с вода. Разбърка я и разплиска половината, докато дотърчи до Ейкър. Изправи го да седне и го накара да пие.

Ейкър дойде на себе си и тъй като нямаше как да измери нивото на кръвната си захар, се налагаше да преценява състоянието си на око. Пет минути след тежкия пристъп вече седеше спокойно на стола.

— Трябва да сме готови за вторични проблеми, Коутс — каза Ейкър.

— Какви по-точно?

— Екстрактът има кратко действие. Ще имам нужда от доза през няколко часа. Засега имаме достатъчно. Проблемът очевидно е в дозирането. Ще има предупредителни симптоми и аз ще усетя кога имам нужда от още. По-големият проблем е евентуална алергична реакция към екстракта. Вероятна инфекция около мястото на инжектирането. Но при тези обстоятелства това е нормално. Реакцията може да се прояви по различен начин — от леко неразположение като кожен обрив до нещо много по-тежко. Ще разберем, като се случи. А то ще се случи. Не трябва да ме изпускаш от поглед; аз също ще се постараю да наблюдавам състоянието си, доколкото ми е възможно. Кажи на твоя човек, че ми трябва „Лантус“. Една доза действа в продължение на двайсет и четири часа. Не можем да напуснем хижата, преди да е дошло лекарството. Още не.

Коутс шумно се изсмя. Върху брадата му полепна слюнка и той я избърса с ръка.

— Нещо смешно ли казах? — попита Ейкър.

— Докторе, намираме се толкова навътре в гората, че само армия може да ни открие. — Той продължи да се киска. — *Много* голяма армия.

— Намери ми чиста риза — нареди му Ейкър. Искаше да изпробва надмощието си върху него. — Моята смърди.

Коутс се поколеба за момент; нямаше представа как да реагира. После тръгна към раклата до единственото легло в помещението и взе да рови вътре.

Марк Ейкър не позволи на похитителя си да види усмивката, която се прокрадна на устните му. Беше го накарал да му се подчини.

Все още имаше надежда.

28.

Изпод кремавата филцова шапка на сенатор Джеймс Пийви се подаваха кичури бяла коса; сините му, студени като стомана очи не се отделяха от Уолт, докато кръстосваше всекидневната на къщата в ранчото си. Той бе четвърто поколение Пийви начело на овцевъдната семейна ферма с площ от двайсет хиляди акра и изглеждаше точно като такъв — голяма катарама на колана, изгладени сини джинси и обувки „Тони Лама“.

— Ама че въпрос ми задаваш, шерифе — каза той.

— Най-обикновен въпрос, сенаторе. — Човекът не беше сенатор вече двайсет години, но уважението си оставаше.

— Какво прави твоят човек навън? — попита Пийви, застанал с гръб към Уолт и с лице към прозореца.

— Ти каза, че може да огледа наоколо.

— Гази през пасбището ми.

— Старателен е — отвърна Уолт. — Нека не се тревожим за него.

— Винаги използваме услугите на Марк, по-точно на ветеринарната клиника в Сън Вали. Не разбирам защо те изненадва това, че е бил тук по служба.

— Аз пък не разбирам защо не получавам отговор на въпроса си — подчертва Уолт.

— Отглеждаме девет стада овце, Уолт. Това са девет хиляди глави добитък. Имам управител на фермата и отделен надзирател за всяко стадо. Не е нужно да ме уведомяват всеки път, когато се налага да викаме ветеринар.

— Значи не знаеш за какво точно е идвал Марк? Просто и ясно.

— Уолт се надигна от дивана. — Имаш ли нещо против да ме представиш на персонала си?

— Седни — рече Пийви. Гласът му прозвуча твърде високо за затвореното пространство на стаята. Премести се до другия прозорец, вторачен в действията на Брандън. — Стига си ме разпитвал какво е правил и какво не е правил Марк Ейкър за нас. Какво значение има? По-важно сега е следващото ти избиране за шериф. Мислех, че това е

причината за посещението ти. Изплюй камъчето и ми кажи с какво мога да бъда полезен.

— Винаги си бил повече от щедър, сенаторе. — Пийви подкрепяше шерифите в поне три области, в това число и Блейн.

— Чувам, че този път имаш сериозна конкуренция в лицето на Ричи Дуник.

— Добре организирана кампания, така е.

— Чувам и друго: че не можеш да се концентрираш изцяло върху надпреварата... заради развода си. Дяволски съжалявам да го чуя. Ама че съвпадение.

Уолт стисна разтворените си длани между коленете си и положи усилие, за да не каже нещо грубо относно нетактичността на Пийви.

— Мога да убедя редица високопоставени лица да дадат своя принос за кампанията ти, Уолт. В рамките на позволеното. Говорим за десетина-дванайсет души, които биха се отзовали, ако ги помоля.

— Не мисля, че е редно да коментирам начини, с които бих могъл да заобиколя законното провеждане на изборите, сенаторе.

— Господи! Приличам ли ти на човек, който си пада по задкулисни игри? Просто ти правя предложение. Опитвам се да помогна.

— Оценявам го.

— Ако имаш нужда от финансова помощ, мога да го уредя. Това ти казвам.

— Трябва да разбера причината за посещението на Марк Ейкър в ранчото ти. Искам да съм наясно какво точно е разболяло овцете ти.

— Кой е казал, че овцете ми са болни? Не прибързвай със заключенията, Уолт. Марк идва тук предимно за рутинни ветеринарни процедури — ваксиниране, скопяване, израждане на крави.

— Знаеш ли, че наскоро е посетил две ферми в съседство с твоята?

— Нещо странно ливиждаш в това?

— Нито едно от посещенията му не е документирано на хартия. В клиниката му не знаят нищо за тях. Говорим за педантичен професионалист, диабетик тип А, който — както ме уведомиха — никога не би предприел пътуване на такова разстояние, без да се обади в лечебницата. Да не говорим пък за три такива посещения.

— А ти се интересуваш от това, защото...

— Мога ли да вметна нещо тук, сенаторе? Всеки път, когато задам въпрос или спомена нещо за посещенията на Марк Ейкър, вместо отговор, получавам въпрос. И двамата сме наясно с великолепните ти ораторски умения, но, честно казано, отношението ти към мен никога не е било такова, каквото е днес. Намирам го за обидно. Седя си и се чудя какво, по дяволите, става тук.

Пийви временно заряза наблюдателния си пост до прозорците и се премести в центъра на стаята. Всекидневната беше луксозно обзаведена — с кожени дивани, скулптура на Ремингтън и картини в каубойски стил по стените. Имаше и камина от опущен зидан камък, оградена с метална предпазна решетка. Вътре в нея бе запазена оригиналната кука от ковано желязо за топлене или готвене на храна. Пийви застана на огромния вълнен килим, върху който бе метната щавената кожа на някакво четирикрако същество, което Уолт така и не може да идентифицира без наличието на глава.

— Чух за Ранди. Той също е идвал тук служебно. Предполагам, че неслучайно си се вдигнал от толкова далеч да разпитваш за Марк и посещението ти има нещо общо с тази трагедия. Но не разбирам какво точно ме питаш, Уолт. Не знаех, че Марк е ходил и в съседните ферми. Може всички да сме извадили лош късмет с дефектна партида ваксина или нещо подобно. Или пък е нещо заразно, за което тепърва ще узнаем. Просто не знам. Ще говоря с моите момчета и ще ти се обадя. Не виждам какво повече мога да направя за теб.

— Така е, спор няма.

— Предложението ми относно предизборната ти кампания е напълно сериозно.

— Много съм ти благодарен.

Уолт се изкушаваше да попита сенатора за качеството на водата в района, но предпочете да замълчи засега.

Пийви пристъпи към шерифа и стисна ръката му за довиждане. Имаше здраво ръкостискане за мъж на неговата възраст. Погледите им се срещнаха и Уолт остана с усещането, че Пийви се кани да добави нещо. Здрависваха се малко по-дълго от обичайно, но Уолт не разбра дали в това имаше някакво послание към него. Гейл с нетърпение щеше да разкаже на всеки, който проявеше желание да я изслуша, че на Уолт му липсваше умението да общува и улавя послания.

Пийви отвори уста. Уолт отново застана в очакване да чуе нещо. Сенаторът поклати глава — едва забележимо, по-скоро като трепване — и издиша дълбоко.

„Какво?“ — искаше да попита Уолт.

Ала домакинът му го оставил да гадае и го изпрати до входната врата.

Брандън газеше през снега обратно към къщата и щом видя, че Уолт вече го чака до черокито, незабавно ускори крачка. Наруши мълчанието в колата чак когато фермата остана на няколко километра зад тях.

— Имат пет автоматични поилки в онова пасище. Всичките са зад сеновала в югозападния ъгъл. — Направи пауза, за да намести превръзката си, което — според Уолт — не бе нищо повече от нарочно търсен драматичен ефект. — Нито една от тях не работи.

— Не работят или са изключени?

— Сухи са. Същото се отнася и за три други малко по-нататък, до един от оборите. Исках да вляза в обора да огледам, но един мексиканец буквално ме избути навън, като непрекъснато повтаряше: „Мистър Джим. Мистър Джим“. Тоест Пийви по всяка вероятност. На връщане подминах водопроводен спирателен клапан. *Заключен!* Представяш ли си?

— Спирателният клапан е бил заключен — повтори Уолт.

Спирателните клапани бяха свободно стоящи водни кранове, които осигуряваха целогодишен достъп до вода.

— Ти си живял в Айдахо десет пъти по-дълго от мен, шерифе, но аз никога, нито един-единствен път, не съм виждал някой от тези кранове заключен. Ако не друго, те са единственият абсолютно сигурен източник на вода през зимата в случай на пожар, тъй като никога не замръзват.

— Сенаторът майсторски се изпълзна от необходимостта да изльже — каза Уолт и стисна по-здраво волана.

В далечината пред тях, но вероятно все още в собствеността на Пийви, се издигаше тъмносив стълб от пушек. Може би работниците от ранчото изгаряха някакви отпадъци — клони, сухи листа или нещо подобно, помисли си Уолт. Зимно време често се палеха такива огньове, тъй като снегът предпазваше горите от пожар. Издигащата се

към небето димна спирала изглеждаше красиво на фона на бледата светлина в късния следобед.

— По дяволите! — рече Брандън и отвори прозореца си. — Пак онази отвратителна воня!

Уолт подуши въздуха и веднага разбра, че Брандън е прав — същата остра, задушлива смрад. Подобно нещо не се забравяше. Шерифът завъртя колата и поднесе по заледения път. Овладя я и пое в посока към дима. Десетина минути по-късно почистеният участък от пътя свършваше. Брандън погледна в топографската карта и установи, че пътят е отбелязан като черен, тоест през зимата оттам не минаваше снегорин.

Дебелият пръст на Брандън проследи друг път върху картата — също маркиран като черен — който осигуряваше достъп до този район от ранчото на Пийви.

Миризмата бе значително по-силна там, в края на пътя. Очевидно имаше връзка с огъня, макар все още да не разполагаха с убедително доказателство за това.

Двамата мъже излязоха от колата и нагазиха през снега. Уолт напъха ръце в джобовете си в опит да се постопли. Брандън се опита да сгрее вкочанените си пръсти, които стърчаха от превръзката.

Насреща им изникна ограда с предупредителна таблица — „Частна собственост. Влизането забранено“.

— Сенаторът не свали поглед от теб през цялото време, докато обикаляше пасбището му.

— Че защо?

— Старателно избягваше да навлиза в подробности, но на мен ми беше по-интересно да наблюдавам самия него.

— Но защо, шерифе? Мислиш ли, че има нещо общо с водата? Това май звучи най-логично, а?

— Така е — съгласи се Уолт.

— Дали ще успеем да открием Ейкър? Жив имам предвид?

— Дяволски силно се надявам.

— Мислиш ли, че би могъл да е тук някъде?

— Нямам ни най-малка представа.

— Дали сенаторът знае?

— Не. Не мисля. Нямах такова усещане.

— Но той е замесен — разпалено каза Брандън.

— В прав текст ми предложи да плати преизбирането ми за шериф — каза Уолт и енергично разтърка дланите си една в друга, за да ги стопли. — Определено е замесен. — После се обърна и обхвана с поглед необятната пустош на долината, наслаждавайки се на гледката. Някой от съседите би могъл да види пушека, но не и да усети миризмата, при тези огромни разстояния между фермите. — Има нещо, което свързва трите ферми. Марк е бил наясно какво е. Това е и причината за отвличането му. Както и за смъртта на брат му. — Той се запъти обратно към колата. — Гладен ли си?

— Мога да изям цял вол — отвърна Брандън.

ПЕТЪК

29.

— Ще влезеш ли, или смяташ да стоиш отвън цяла нощ? — Уолт стоеше до прозореца във всекидневната си с телефон до ухoto, вперил поглед в паркираното отпред субару на Фиона.

Последва дълга тишина и Уолт очакващие всеки момент тя да включи на задна скорост и да излезе от алеята, преструвайки се, че не е прекарала последните двайсет минути в колата си пред къщата му. От пътуването им до Пахсимерой бяха минали почти два дни. А на Уолт му се струваше, че Марк Ейкър е в неизвестност поне от месец. Умората изцеждаше силите му. Спеше по три-четири часа на ден, опитвайки се да съвмести работата с родителските си задължения. Вечерта изпрати момичетата по леглата и реши да им почете за лека нощ, но заспа с книгата в ръка преди тях. Събудиха го с гъделичкане. Разказа им приказка и угаси лампата.

После седна да прегледа записките си. Върна се мислено на всяка среща, на всяка дума, търсейки да се хване за нещо, което да му помогне да открие Марк Ейкър жив. Точно както и предполагаше, разследването на полицейското управление в Чалис по случая с пристрелването на Брандън не успя да разкрие нищо; ако раната на Томи се бе оказала смъртоносна, нищо чудно — с техния начин на работа — да бяха изкарали Уолт виновен за случилото се. Франсин Ейкър все още се водеше в неизвестност. Лабораторните изследвания се бавеха, както винаги.

Паркираният пред къщата му автомобил веднага привлече вниманието му — слукката със среднощния посетител на верандата му продължаваше да го тормози. Но щом разпозна субаруто на Фиона, реши да поизчака малко, преди да я се обади.

Чу стъпки пред входната врата и остави настррана телефонната слушалка. Поздрави я и я покани да влезе. Фиона застана с гръб към откритата камина, за да се стопли. Уолт пълзна поглед по очертанията на тялото ѝ на фона на отблъсъците от огъня. Работеха заедно от толкова дълго време, а едва сега забелязваше тесния ѝ ханш, атлетичната ѝ фигура и стегнатата извивка на дупето ѝ.

— Съжалявам — каза тя.

— За какво?

— Че стоях отвън.

— Паркингът е безплатен. — Пауза. После добави: — Изобщо не ме бива в шегите.

— В нощта на спасителната операция... в нощта, когато Ранди... карах ски с Роджър Хилабранд.

— Не мисля, че това ми влиза в работата.

— Бях поласкана. Направо омагьосана. Не, очарована. Точно така, очарована.

— Не се и съмнявам.

— Той изпрати един от своите хора да ми предаде съобщение. Говоря за след спасителната операция. Късно беше, много късно.

— Фиона...

— Не. Трябва да ме изслушаши. Трябва да ми помогнеш да проумея всичко това. — Тя се извърна с лице към огъня. — Покани ме на някакво празненство в Сан Франциско. С частен самолет. От мен се искаше да зарежа всичко и да тръгна.

— Но двамата с теб бяхме в болницата на другата сутрин.

— Именно. Аз му отказах. — Завъртя се наляво и застана с профил към него. Огънят озаряваше лицето ѝ и отблъсъците му галеха очертанията на гърдите и шията ѝ. — И сега ми казва, че така и не е отишъл. Анулирал пътуването, защото аз отказах да го придружа. Поне това каза на мен. Споменава го, докато ме кани на вечеря...

— Все още не проумявам защо...

— Можеш ли просто да ме изслушаши?

Заболя го от този въпрос. Гейл постоянно го обвиняваше, че винаги я прекъсва.

— Моля те — добави тя.

Дума, която рядко присъстваше в речника на Гейл.

— Слушам те — каза той и му се прииска тя да се върне в колата си и да го остави на мира.

— Днес следобед ме покани на чай. Нарече го чай, но всъщност се оказа вечеря. Човекът е много добър ласкател. — Фиона отново се обърна към него. — Но не чак толкова добър. Пет минути след пристигането ми телефонът му звъни. Във всекидневната — там, където сме ние — има телефон, но той, разбира се, отива да приеме

разговора другаде. Оставя ме да гледам как лампичката на телефона свети по време на сякаш безкрайния му разговор. След петнайсет минути аз моля да бъда откарана вкъщи.

— Откарана?

— Имението му се намира в Болд Маунтин. Хората му те вземат от подножието на хълма и те откарват до къщата му. Моята кола е 4×4, но те настояха да я оставя долу. Портата на имението е заключена и аз казвам на човека от охраната — Шон Лън — че ако не ме закара, тръгвам пеш. Той избира да ме закара. Интересното е, че Шон не прекъсва шефа си, за да го уведоми за решението ми. Просто ме качва в колата и ме откарва до моята.

— И кое му е интересното?

— Защото Роджър щеше да му откъсне главата, че ме е пуснал да си тръгна.

— Пуснал?

— Е, знаеш какво имам предвид.

— А може би нямаше.

— Слушаш ли ме изобщо?

Още една реплика от сценария на Гейл. Вече започваше да се чуди дали именно Гейл не бе изпратила Фиона тук, за да го тормози.

— Каква е моята роля в цялата тази работа?

— О, боже! Съжалявам. — На лицето й се изписа смущение. — Много съжалявам... Но... трябваше да те видя, за да ти кажа... мисля, че той се интересува повече от теб, отколкото от мен.

— Какво?

— От работата ми за теб.

— Това е абсурдно.

— Ще ми се да си прав. Не съм чак толкова сигурна. Двамата с него сме толкова различни. Не го отричам. Той флиртува с мен на сватба, където съм наета да снимам. Иска ми се да вярвам, че интересът му към мен е бил истински, но не съм толкова сигурна. Същата нощ ме води да караме ски по хълмовете на Болди — много романтично — но не прави никакви опити за сближаване. Аз го оставям, защото ти ми звъниш за спасителната операция. Не се изненадва, когато му казвам, че съм твой нещатен сътрудник. Ама изобщо не се изненадва. Има и още нещо — получих поръчката за онази сватба в последната минута. Кой наема фотограф за сватбата си

един ден преди събитието? Не и в този град. Не и в който и да било друг. Просто никой не прави така. Та прибирам се аз късно през нощта и онзи мъж, Шон, ме чака пред къщи — говорим за нощта на спасителната операция, навън е виелица. Паркирал е до оградата. Чувам стъпките му зад гърба си и направо си изкарвам акъла. Казва, че е дошъл да предаде съобщение от Хилабранд — пътуването с частния самолет на следващата сутрин. Ало? Не сте ли чували за мобилни телефони? Мислиш ли, че човек като Хилабранд би имал проблем да открие телефонния ми номер?

— Може би те проверява? Да речем, че се е опитвал да разбере дали не си го зарязала заради друг мъж. Праща негов човек, за да види с кого се прибираш. Това не ми прилича на конспирация, а на хормони. Ти си красива. Ти блестиш. Завъртяла си му главата.

Думите му я завариха абсолютно неподготвена.

— *Блестя?* — попита тя. — Това ли каза? — Фиона пристъпи към него и сложи ръце на раменете му. — Чуй се само!

Уолт усети топлината на дланите ѝ през униформата си. Ухаеше на люляк и канела и за момент присъствието ѝ изпълни всичките му сетива.

От верандата се чу някакъв шум, който стресна и двамата. Уолт рязко обърна глава нататък, все още нащрек след случката отпреди няколко дни.

Гейл. Стоеше отвън, притиснala лице към стъклото на прозореца, с изражение на воайор, хванат в крачка. Уолт веднага си представи ситуацията от нейната гледна точка — запалената камина, ръцете на Фиона върху раменете му, близостта на телата им. И това през очите на Гейл, най-ревнивата жена, която познаваше. Ревнуваща от всичко и преживяваша нещата болезнено, като удар по собствената ѝ гордост.

Отдръпна се от прозореца и изтича в обратна посока. Уолт се втурна навън и извика след нея. Чу се тръшване на врата, после свистене на гуми по заледената настилка. Уолт хукна по алеята, викайки ѝ да спре. Колата зави по улицата, поднесе и продължи напред. Уолт спря по средата на улицата и остана загледан в светлините на стоповете ѝ, докато се изгубиха в далечината.

Откакто се разделиха, Гейл не беше идвала в къщата, без да се обади предварително. Нито веднъж. За да го направи сега, значи... имаше причина. В съзнанието му веднага изплува неловкият им

разговор с Брандън. Може би Брандън ѝ беше казал и тя искаше да се намеси? Да предложи примирие?

Съседката му, мисис Шант, се подаде на верандата си, за да провери кой вдига такъв шум. Шерифът, в пълна униформа, стоеше на улицата без яке и крещеше след бързо отдалечаваща се кола. Позната кола. Завесите във всекидневната на семейство Фридлър се размърдаха — старата кукумявка също го шпионираше. Семейните проблеми на шерифа не бяха тайна за никого, но това бе първият път, когато някой го виждаше да тича след колата на бъдещата си бивша съпруга и да крещи след нея.

Нешо повече, до отворената входна врата на къщата му стоеше Фиона, обляна в светлина. Сякаш сияеше. Веднага си представи как са изглеждали двамата в очите на Гейл.

Той се качи по стълбите и застана пред нея. Лампата на верандата стоеше като корона над главата му и светлината ѝ караше очите му да изглеждат като черни кухини. Постоя няколко секунди, питайки се дали отстрани изглежда също толкова смешен, колкото се чувстваше в момента. Страхуваше се да влезе вътре с нея, но беше толкова студено, че друг избор нямаше.

— Това тя ли беше? — попита Фиона.

— Да.

— Мислиш ли, че тя... имам предвид, че... с теб... *не правехме* нищо.

Точно в този момент Уолт нямаше нито сили, нито желание за подобен разговор.

Но устата му го предаде.

— Изнесе ми лекция относно това как не бива да настройвам момичетата срещу нея. При все че сама ги заряза. Когато я посещават с преспиване — рядко се случва — ги води при приятелка, а не у Брандън. Спазва правилото, особено след като го е определила сама. А сега ни видя и... божичко, кой знае какво си е помислила.

Фиона направи крачка към него и Уолт вдигна ръце към нея, за да я спре. Лампата на верандата светеше над тях като на сцена и двамата изглеждаха като главните герои в мелодрама.

Но Фиона нямаше намерение да го прегръща. На лицето ѝ се четеше тревога. Без да обръща внимание на отбранителната му поза, тя посегна към биосензора от Центъра за контрол на болестите, който

Уолт носеше защищен върху предния джоб на униформената си риза. Повдигна го на светлината на лампата, така че и двамата да го виждат добре.

Един от участъците на шестоъгълника бе променил цвета си в лилаво с пурпурен оттенък.

— Бил си изложен на нещо.

Уолт не можеше да се отърси от случката с Гейл. Да, изложен на гнева на бившата си съпруга. Но щом погледът му падна върху моравия триъгълник, студът сякаш го прониза още по-силно.

Фиона инстинктивно отстъпи назад.

Заразен.

Всяка от шестте секции на индикатора съответстваше на различен тип зараза и той веднага разбра за какво ставаше въпрос.

— Днес при мен идва една жена от Центъра за контрол и превенция на болестите. Може би все още е в града. Тя трябва да знае какво следва от тук нататък.

— Господи, Уолт.

— Най-добре да стоиш настрана. Всъщност ще се наложи да останеш тук, докато положението се изясни. — Той замълча, опитвайки се да се съвземе от изненадата. — Лоша работа.

30.

Уолт трескаво ровеше в безпорядъка на бюрото си, опитвайки се да открие визитната картичка. Остави Фиона под карантина в къщата си. Поръча ѝ да седи в стаята на Емили и да чака обаждането му. Промяната в показателите на биосензора го бе докарала до паника, а подобно състояние му беше чуждо. Не обичаше болници, ненавиждаше дори настинки и грипове.

Въпреки че се чувстваше напълно здрав, започна да си втълпява, че паниката му всъщност е начална форма на треска. Звънна на Брандън, но той не отговори на обаждането му. Остави му съобщение да провери собствения си биосензор и да остане под карантина — заедно с Гейл — ако е необходимо. Процедурата налагаше крути мерки. Уолт съзнаваше, че с посещението си в управлението вече ги нарушава.

Най-после откри визитната картичка. На мобилния номер отговори гласова поща. Набра посочения служебен телефон и изслуша съобщението на секретаря, че доктор Линда Безел ще бъде извън офиса си до понеделник. Вероятно все още бе в долината — бутилиращата фабрика и водоизточникът на Дани Кътър се намираха в Лост Ривър Рейндж, на изток от Макей, а шофирането дотам в зимни условия отнемаше не по-малко от три часа в едната посока. Уолт предполагаше, че разследването ѝ бе свързано с посещение и на фабриката. Дани Кътър се явяваше единствената му възможност да открие Линда Безел, но на неговия телефон също се включи гласова поща. Струваше му се, че започва да го втриса. Усещаше болки в стомаха, кожата го сърбеше и го мъчеше главоболие. Нахлузи син защитен костюм върху дрехите си и с облекчение си помисли, че предвид късния час, щеше да мине в този си вид единствено покрай дежурния полицай. Качи се в черокито и потегли, твърдо решен да я открие.

Пое на север, към Меката на парите. Кечъм/Сън Вали бе не просто богаташки, а супербогаташки район, с може би най-високата концентрация на капитали върху толкова малка площ в цялата страна.

Тънещите в разкош огромни имения край пътя отдавна вече не му правеха впечатление. Пред погледа му изникна домът на Патрик Кътър, където по-малкият му брат обитаваше апартамент в източното крило. По измъченото, напрегнато лице на шерифа се четеше нескрито отвращение.

Резиденцията на Патрик Кътър се състоеше от пет старовремски плевни от Нова Англия, разглобени и пренесени тук от Ню Хемпшир и Върмонт, а впоследствие построени отново и свързани помежду си в един истински архитектурен шедъвър. Градината се поддържаше в безукорен вид дори през зимата, а всичките пет хиляди квадратни метра земя около къщата бяха опасани от висока ограда. Уолт спря пред затворената портална врата и фаровете осветиха покритата с отопляеми каменни плочи алея. Единствената паркирана отпред кола бе син седан с регистрационни табели от Бойси и стикер от агенция за автомобили под наем върху бронята. Знаеше чия е, затова не счете за нужно да проверява регистрацията в компютъра, а съдейки по приглушеното интериорно осветление, никой от присъстващите в къщата не възнамеряваше да я напуска тази вечер. Патрик рядко използваше това име и прекарваше в него не повече от няколко седмици годишно, за разлика от брат си, който понастоящем го считаше за свой дом.

Уолт отново набра телефонния номер, но реши да не оставя гласово съобщение. Свали прозореца си и натисна копчето на домофона. Дани Кътър отговори на четвъртото позвъняване. Уолт се представи и попита за доктор Безел.

— Тук е — отвърна Дани. — Тъкмо преглеждахме доклада от инспекцията.

Не се и съмнявам. Дани се славеше като женкар, а частът беше малко след десет.

— Трябва да говоря с нея.

Порталът се отвори и Уолт паркира зад автомобила под наем. Дани Кътър се появи на входната врата бос, с разпасана риза и разрошена коса; не че това непременно трябваше да значи нещо. Дани бе копие на младия Джак Никълсън.

— Шерифе, приличаш на бояджия — пошегува се Дани. — Влизай.

— Ще чакам в колата — отвърна Уолт и тръгна обратно по алеята.

— Не съм искал да те обидя! — извика Кътър след него.

Уолт не си направи труда да отговаря.

Безел се бе привела в ред доста бързо. Носеше костюм с панталон — същия или подобен на онзи, с който я бе видял преди това. Косата ѝ бе опъната назад и даже бе успяла да си сложи червило. Не и парфюм обаче; изльчващия силен аромат, който недвусмислено загатваше какво точно бе инспектиран Дани Кътър. Настъпи неловко мълчание, докато лампичката в колата най-после угасна и двамата потънаха в мрак. Уолт се протегна и отново я включи. Погълната в себе си, Безел бе пропуснала да забележи защитния му костюм. Сега обаче го видя и част от руменината по лицето ѝ изчезна.

— Шерифе?

Уолт отвори ципа, дръпна биосензора от джоба си и ѝ го връчи.

— Дължен съм да докладвам за това.

— Господи... — Тя трескаво отвори вратата и изскочи навън на студа. Почука на прозореца и му даде знак да го отвори. — За бога, шерифе, има си протокол, който трябва да се спазва стриктно! Какви ги вършиш, по дяволите?

— Спазвам процедурата, ти си единственият експерт наблизо.

— Редно е да се изолираш и да се обадиш на номера, който започва с 800. Много добре го знаеш.

— Градчето ни е малко, ако си пропуснала да забележиш. Ако пред къщата ми спре микробус, пълен с извънземни — защото и двамата сме наясно как реагира правителството в подобни случаи, — това незабавно ще предизвика паника в цялата долина. Моята първостепенна и най-важна задача е да поддърjam реда, а не да предизвиквам размирици. Какво се опитва да mi каже това нещо? Готов съм да предприема всички необходими мерки.

Безел се отдалечи от колата и застана под лампата на входната врата. Уолт забеляза силуета на Кътър, който наблюдаваше нещата отвътре. Жената обърна биосензора към светлината, извика нещо на Дани и той ѝ подаде дамската чанта. Тя извади мобилния си телефон и набра някакъв номер. Уолт смяташе, че е реагирал правилно — за предпочитане беше микробусът с извънземните да се появи пред изолираното имение на Патрик Кътър, отколкото на Трето Авеню в

южната част на Хейли. Безел се върна обратно до колата и се настани на седалката до шерифа. За пръв път от един час насам Уолт усети някакво облекчение.

— Лека степен на облъчване с радиоизотопи — оповести тя.

— Значи съм радиоактивен? Сериозно ли говориш?

— Щяхме да имаме повод за тревога, ако промяната в цвета бе по-контрастна. След атаките от 11 септември индикаторите бяха пренастроени до свръхчувствителност. По този начин, ако някой от нашите инспектори проверява контейнер, да речем, индикаторът ще улови и най-слабата степен на радиация. Нивото на твоето облъчване не е толкова ниско, но не е и високо. Можеш да разкараш защитния костюм. Ще помолим да ти направят някои изследвания в местната болница, но нямаш повод за тревога.

Уолт отпусна глава на облегалката си и шумно издиша.

Безел замълча за момент.

— Сигурно си се уплашил.

— Мислиш ли?

— Относно присъствието ми тук... — Уолт не я прекъсна, а тя се чудеше как да довърши мисълта си.

— Относно присъствието ти тук...? — Шерифът изпита неочеквана наслада от нейното притеснение.

— Аз съм голямо момиче. Мога да разграничавам работата от забавлението.

— Не съм казал, че не можеш.

— Но си го мислиш.

— Познавам Дани.

— Това няма никакво значение. Ако в бутилиращата фабрика има зараза, ще е дяволски трудоемко да я открием.

— Носиш ли такова? — попита той и кимна към биосензора в ръката ѝ.

— Разбира се.

— Беше ли с теб във фабриката?

— Да.

— И?

— Нищо.

Уолт се замисли. Имаше предварително оформлен сценарий в главата си, който нямаше желание да оповестява без наличие на

достатъчно доказателства. Нейният непроменен индикатор не се връзваше с теорията му.

— Попита ли Дани какво е правил във фабриката преди пристигането ти?

— В смисъл?

— Не бих се изненадал, ако частният самолет на брат му е докарал екип, който да заличи следите от тази каша.

— Искаш да кажеш, че е почистил из основи фабриката, преди да се появя аз?

— Звучиши шокирана.

— Но това е незаконно.

— Съмнявам се. По-скоро е нарушение на някое и друго разпореждане.

— За нас няма разлика.

— Може би. Но не съвсем.

— Има си протокол. Аз разпитах господин Кътър. Той отговори ясно и точно на въпросите ми. Нямам забележки.

— В момента не си на подсъдимата скамейка, мис Безел. И зарежи това „господин Кътър“, става ли? Просто го попитай отново — каза Уолт. — Нищо повече.

— Казваш ми как да си върща работата ли?

— Казвам ти, че сладкодумният ти ухажор може да захароса каквото си пожелае, да омагьоса когото поискам и да надприказва и най-добрия оратор, без да му мигне окото. Обзалагам се, че е изльскал безупречно фабриката си преди пристигането ти, а ако имаш запис на разпита си — а ти, предполагам, нямаш — ще установиш, че ни най-малко не те е лъгал, а просто е пропуснал да сподели истината. — Той замълча. — Запознай се с истинския Дани Кътър, мис Безел.

Тя примигна няколко пъти, стисна устни и обърна поглед към къщата. После стовари цялата си ярост върху Уолт.

— Ама какво ви става на всички тук?

— О, я стига. Отклонил някой и друг въпрос, много важно. Кой не го прави? Но пък успя, поне за една вечер, да отвлече вниманието ти от работата. Две точки в полза на Дани.

— Престани! — Долната ѝ устна трепереше. Изглеждаше готова да се нахвърли върху него и да му отхапе главата.

— Провери фабриката за радиоизотопно излъчване — каза Уолт.

Безел завъртя глава към него толкова рязко, че вратът й изпуква.
— Искаш да кажеш, че си бил там? В бутилиращата фабрика?
Уолт се замисли как точно да формулира отговора си.
— Не, не съм — каза той. — И това е най-стрannото.

СЪБОТА

31.

Широките рамене на Рой Коутс изпъльваха единия край на масичката в мрачното сепаре в ъгъла на закусвалня „Мел-Оу-Дий“ в Арко, Айдахо.

Вратата се отвори и вътре влезе жена, която раздвижи задимения въздух в помещението. За дванайсетте месеца, откакто работеше за него, се бе състарила с петнайсет години. Метамфетаминът не прощаваше — сини кръгове под някога красивите ѝ очи, разядени венци и посивяла кожа. Единствено стегнатото ѝ тяло подсказваше, че е малко над трийсетте.

Тя нямаше вина, че походката ѝ е предизвикателна, и малцина бяха мъжете, които не обърнаха глави след нея. Ако имаше и лице, което да подхожда на тялото ѝ, нямаше да ѝ се налага да влиза в това заведение. Но метамфетаминът бе оставил отпечатъка си върху малката ѝ глава, изострената брадичка, развалените зъби, изтънелия нос и повехналата ѝ, бледа кожа. Имаше евтиното, грубо излъчване на проститутка. Човек никога не би помислил, че по професия всъщност е атомен физик.

— Добър вечер — поздрави той. — Да ти взема ли питие?

Жената сви рамене.

Рой махна на сервитьорката — шейсетгодишна бивша родео кралица с бирено шкембе. Без да се консултира с гостенката си, той ѝ поръча двойна водка с лед и резен лимон, а на себе си — студена наливна бира.

— У теб ли е? — обади се той.

— Не още. Но няма да е проблем. — Тя замълча, после попита:
— А *моето* у теб ли е?

— Бавиш се вече две седмици.

— Осъди ме тогава. Да не мислиш, че е лесно. Наблюдават ни като под лупа. Вината е изцяло твоя.

— Трябва ми. И то скоро — добави той.

— Аха. А на мен ми трябва веднага — рече тя и заби поглед в него. Помеждуди им се настани едва прикрита неприязън.

— Трябва по-добре да се грижиш за себе си — каза той, без изобщо да му пuka за здравето й в дългосрочен план. — Ще те разкрият. Не изглеждаш много добре.

— Когато някой ме питат — а това се случва рядко — отговарям, че ме мъчи упорита настинка. Мога и сама да се грижа за себе си. — Дясната ѝ ръка взе да трепери и тя я свали под масата.

И двамата замълчаха, докато старата кранта сервира напитките им. Попита дали младата дама иска да погледне менюто и младата дама се изсмя. Храната не я интересуваше. Вече не. Старата кранта се оттегли.

— Виж какво, трябва да имам резервен план. Ако пропуснем тази възможност, никой няма да ни обърне внимание — рече Коутс.

— Вече ти казах. Не знам.

— Ще ми е неприятно, ако се наложи да пропусна следващата си доставка за теб — каза той.

Ръката ѝ здраво стисна чашата и ноктите ѝ побеляха. Лицето ѝ остана безизразно.

— Няма да посмееш.

— Не ме предизвиквай.

— Правя каквото мога. Не е лесно. — Тя се наведе към него и разби на пух и прах мита, че миризмата на водка не се усеща. — Това е лаборатория за атомни изследвания, момченце. Ти какво очакваш?

— Доставка — отвърна той със същия спокоен тон. Ненавиждаше обръщението ѝ, ненавиждаше зависимостта ѝ, ненавиждаше почти всичко у нея, с изключение на тялото ѝ. Дрезгавият ѝ глас го възбуждаше. — Язък за научната ти степен...

Погледът ѝ се отмести някъде над него. Той се зачуди какво ли ставаше в главата ѝ. Само ако можеше да се види отстрани на какво бе заприличала под въздействието на метамфетамина. Нае я още когато беше самотна, отегчена, преуспяваща в професията си жена и я превърна в наркоманка с изпito лице, която не изпитваше никакви угрizения от това, че нарушава клаузата за конфиденциалност в договора си. Може би причината не се криеше в него или в каузата му, а в нейния професионален живот насред огромна пустиня, изискваща пълна секретност. Държавният предприемач ежедневно превозваше с автобуси от Покатело три хиляди специалисти като нея — умници с лаптопи — а в онзи мормонски град представата за вълнуващи вечерни

забавления се ограничаваше до чаша безкофеиново кафе в „Старбъкс“. Еднообразието започна да я съсипва още на шестия месец от четиригодишния ѝ договор по този проект и тя копнееше в живота ѝ да се появи някой като него.

Рой ѝ подаде хартиения плик под масата. Пари не ѝ вземаше. Не искаше да я кара да мисли за това, за да не започне да се колебае. Никога не я бе карал да плаща за метамфетамина. Много добре разбираще начина на мислене на хората със зависимости. Дори да не заставаше изцяло зад каузата му, със сигурност бе пристрастена към дозите, които той ѝ осигуряваше. Ръцете им се докоснаха под масата и пликът смени собственика си, което върна живеца в унилите ѝ, пожълтели очи.

— Мога да взема стая в „Лейзи Хорс“ — каза той. — Ако го пушиш в колата, рискуваме да те арестуват.

Тя вече не пътуваше с автобуса от Покатело. Живееше в двойна каравана близо до Мур, на няколко километра по-надолу по пътя. Така щеше да е по-далеч от колегите си и доста по-близо до бурния нощен живот на Арко, Айдахо, с население от сто и петдесет хиляди души. Всеки петък в местния кинотеатър имаше цели две вечерни представления.

— Мисля, че ще издържа до вкъщи, Рой, само няколко километра са.

Той не беше толкова сигурен.

— Защо да се мъчиш — каза той. — Мога да взема стая.

— Какво друго искаш от мен?

Той се усмихна.

— Ох, Рой, какво да те правя, кажи ми?

— Каквото си поискаш — отвърна той.

Тя обърна водката си на екс, наведе се към него през масата и прошепна:

— Ужасяващ ме. Всеки път, когато те видя, си тръгвам разтреперана и със свит стомах. Плашиш ме до смърт, Рой. Плашиш всеки, когото срещнеш.

Той чу всяка нейна дума, но не успя да реагира, тъй като тя стана и се запъти към изхода. Следващия път нямаше да има хартиен плик. Следващия път щеше да я накаже заради голямата ѝ уста.

32.

Въпреки огромния надпис „Моля, изключете мобилния си телефон“, Уолт прекара доста време със слушалка в ръка, докато траеше медицинският преглед. Доктор Ройъл Маклуър — добър негов приятел, който от време на време изпълняващя ролята на патолог за област Блейн — му взе кръв и му направи още куп изследвания, докато Уолт вдигаше собственото си кръвно в опит да открие гайгеров брояч. Жертва на раздразнението му в другия край на телефонната линия стана Нанси, когато шерифът установи, че Държавният университет в Айдахо притежаваше два такива уреда, но не ги предоставяше под наем. Държавната агенция за околната среда използваше за нуждите си лаборатория в Калифорния; а закупуването на портативен детектор за гама-льчи щеше да струва петстотин долара. След няколко разговора помежду им той омекна и одобри въпросната покупка. Помоли я да се обади в държавната криминална лаборатория на щата Айдахо и да провери дали са изследвали за радиоактивност счупените стъкла и леда, открити на верандата му.

Уолт седеше на кушетката за прегледи и закопчаваше униформата си, когато телефонът му иззвъня за пореден път, почти веднага след последния му разговор. Маклуър го изгледа изпод вежди. Уолт с раздразнение изляя името си в слушалката:

— Флеминг!
— Шериф Флеминг?
— На телефона.
— Моля, изчакайте да ви свържа с конгресмен Макмилиън.
Линията изпуска.
— Шерифе?
— Конгресмен Макмилиън?
— Доколкото ми е известно, не се познаваме лично.
— Не, сър.
— Имах среща с Джордж Карлайнър и по време на разговора ни изникна твоето име.

— Ако става въпрос за предложението ми да отпадне изискването за партийна принадлежност при...

— Не — прекъсна го конгресменът.

— Казах на министъра на правосъдието, че това е просто идея в зародиш — добави Уолт.

— Няма нищо общо с това. Предлагам да обсъдим тази идея някой друг път.

— Да, сър.

— Обаждам се във връзка с Националната полицейска конференция, насрочена за другата седмица тук, във Вашингтон. Не знам дали си чул, но Мел Тули е бил принуден да се оттегли от участие в последния момент.

— Нямах представа.

— Някакъв проблем със здравето на съпругата му, доколкото знам.

— Много съжалявам да го чуя. — Уолт харесваше Тули, който бе областен шериф на Ейда, една от най-бързо разрастващите се области в страната.

— Двамата с Джордж обсъждахме кой да го замести. Както разбирам, ти си оглавявал Западната регионална асоциация на шерифите в продължение на два мандата и имаш отлична професионална репутация, особено след онзи случай с вицепрезидент Шейлър.

— По онова време тя все още не заемаше този пост, сър. Беше само кандидат. А аз всъщност не...

Макмилиън отново го прекъсна.

— Работата е там, че Джордж предложи ти да заместиш Мел Тули на конференцията. Да представляваш щата от наша страна. Щеше ми се да можех да го нарека молба, Уолт — нали мога да те наричам Уолт? — но не е. Щатът има нужда от теб. Аз имам нужда от теб. Федералното правителство започва мащабен процес на реорганизация във всяко едно отношение — от комуникацията до хардуерните конфигурации за щатската полиция. Мнозина от нас роптаят срещу това. Имаме нужда от теб тук. Ти си уважавана личност, харизматична. Двамата с Джордж смятаме, че ще съумееш да накараш хората да се вслушат в теб. Искам те тук най-късно в петък. Сътрудниците ми ще

ти помогнат да подготвиш речта си, а през уикенда ще присъстваш на няколко срещи в Бетезда. В понеделник сутрин щурмуваш Капитолия.

Зави му се свят. Появата му на мероприятие от национална значимост със сигурност щеше да му предостави нови предложения за работа. Зачуди се дали баща му имаше пръст в тази работа. Или пък Елизабет Шейлър, която още преди да стане вицепрезидент, бе споменала, че може да съдейства за назначението му във Вашингтон. Запита се също дали съпругата на Мел Тули наистина имаше здравословни проблеми, или той просто бе помолен да отстъпи в полза на Уолт. Малките колелца движеха голямата машина.

— Мога ли да обмисля предложението, сър?

— Не, разбира се. Започвай да си стягаш багажа, ще ми благодариш по-късно. Някой от моите хора ще се свърже съвсем скоро с теб, за да уточните подробностите около пътуването. Всички разходи са за сметка на държавата, шерифе. Сложи делата си в ред и очаквай обаждане от наша страна до края на деня.

Линията прекъсна.

— Добра новина? — попита Маклуър.

Уолт все още не можеше да дойде на себе си от изненада.

— Неочаквана — откровено отвърна той.

Неочаквана и леко невероятна, помисли си. Въпреки постиженията му на регионално и щатско ниво, имаше поне още петима шерифи с много по-голям опит от неговия и много по-подходящи за събития от такава величина. Независимо дали Мел се бе отказал по собствено желание или не, по-вероятно бе да поканят шефовете на полицейските управления в Бойси, Покатело, Къор д'Ален и Москва. Даже задължително. Някой се бе свързал с конгресмена, за да го убеди да предпочете Уолт пред останалите.

Едно нещо беше сигурно — цялата работа бе старательно нагласена. И колкото повече се замисляше, толкова по-ясно му ставаше, че не би могъл да присъства на конференцията. Проблемът се състоеше в това, че не виждаше начин да се измъкне.

Маклуър му предписа йод на таблетки и му поръча да го посети след две седмици за контролен преглед.

Уолт му благодари и се запъти към паркинга. Обади се на Нанси от черокито и я помоли да подготви списък на спонсорите както на конгресмен Макмилиън, така и на опонента му.

— Тъкмо щях да ти звъня — каза Нанси. — Обадиха се от лабораторията. Тествали са счупената епруветка за радиация и...

— ... резултатът е положителен — довърши Уолт вместо нея.

— Какво става, шерифе?

— Марк Ейкър ми е оставил диря от трохи, която да следвам, а аз замалко да я пропусна. Епруветка с вода, вместо писмено съобщение. Нямам представа защо. Оставил я е на верандата ми. Миналата нощ някой я настъпи. Чух шума, излязох и така я открих. Не знам кой е бил. Но ето че съобщението най-после достигна до мен: водата в епруветката е заразна. Радиоактивна. И аз знам кой може да ми разясни този проблем.

33.

Черният кадилак „Ескалейд“ спря пред електронно охранявания портал на имението на Роджър Хилабранд. Фиона Кеншоу хвърли последен поглед на грима си в огледалото за обратно виждане на своето субару и видя лицето на предател. Бе приела поканата на Хилабранд за обяд, макар да усещаше, че не бива да го прави. Преоблича се три пъти, докато накрая се спря на сини джинси, яркочервена вталена риза, която чудесно контрастираше с тъмния цвят на очите и косата ѝ, и черен пулlover с лодка деколте. Отгоре си сложи палтото от овча кожа, най-ценната ѝ — и най-скъпа — дреха. Вниманието, с което избра облеклото си, ѝ подсказа, че несъзнателно се опитва да го впечатли — сигурен признак за собствената ѝ уязвимост. Излезе от колата си и се запъти към кадилака с ясното съзнание, че не е особено доволна от себе си.

Шофьорската врата се отвори и отвътре излезе Шон Лън. Определено му липсваше ентузиазъм. Тя ускори крачка, за да му спести задължението да ѝ отваря вратата. В определени случаи подобен кавалерски жест бе проява на уважение, но имаше и моменти, в които действаше унизително. Лън не го правеше заради нея, а защото работата му го изискваше. Именно затова Фиона побърза да го изпревари.

— Аз ще отворя, благодаря — каза тя.

Лън изобщо не се впечатли и незабавно се върна обратно зад волана.

Фиона отвори вратата на огромния джип и погледна надолу, за да открие стъпалото. Онова, което видя там, я накара да замръзне. Кал. Сивкавокафява кал.

Настани се на седалката, чудейки се дали Лън е успял да забележи изненадата ѝ. Калта нямаше да ѝ направи впечатление, ако нас скоро бе имало затопляне и снегът по пътя към планинското имение се бе разтопил. Само че случаят не беше такъв. Още повече, че не можеше да сбърка характерния ѝ цвят.

Шон говореше. Казваше ѝ нещо. Тя изобщо не го чуваше. Мислите ѝ бяха насочени изцяло към тази кал. Същата неестествено сива, противна кал, която откриха по обувките на изнасиленото момиче Кайра Тулевич. Фиона имаше око на фотограф и нямаше как да я събърка. Разпознаваше цветовете като художник. Може и да не беше същата кал. Но ако беше?

— ... как мислиш? — Последната част от изречението му най-после стигна до съзнанието ѝ.

— Извинявай, би ли повторил?

— Няма значение.

— Не, моля те.

— Нищо особено. Говорех за времето. Чудех се дали ще се затопли отново, или зимата просто подрани.

— Направо си е зима според мен — каза тя.

— Да не би да карам твърде бързо? — попита той, щом улови тревожното ѝ изражение в огледалото, и отпусна педала на газта.

Частният път криволичеше нагоре по стръмния хълм. Лън бе минавал по него стотици пъти и високата скорост не го притесняваше. Човек действително можеше да се изправи на нокти на някои от завоите, въпреки че умът ѝ бе зает със съвсем други мисли.

— Не... не. Всичко е наред.

— Може би не е редно да го казвам, но това — тази покана за обяд — е нещо много нетипично. В случай че се чудиш. Не се сещам кога за последен път господин Хилабранд е канил жена в къщата на обяд.

— Толкова неспокойна ли изглеждам? — попита тя.

— По-скоро умислена.

— Наистина е малко необичайно — съгласи се Фиона. — Обяд в дома му, вместо в ресторант. — Но Лън я бе усетил съвсем правилно; съзнанието ѝ се опитваше да открие отговор на въпроса как тази кал се бе озовала върху стъпалото на кадилака.

— Когато се храни в града, няма нито минута спокойствие. Той познава всички и всички го познават. Освен това много обича да се фука с имението си. Ако искаш да спечелиш симпатиите му, похвали го за къщата.

Фиона се запита дали част от задълженията на Лън не беше предварителното размекване на потенциалните завоевания на

Хилабранд. Защото внезапно се почувства точно така. След дълга вътрешна борба със себе си относно поканата му за обяд какви ли сигнали му изпращаше сега, когато я бе приела?

— Мислиш ли, че черните пътища ще се разкалят, или ще останат заледени през цялата зима? — Положи усилие да имитира най-обикновено любопитство. Той не отговори веднага и тя побърза да замаже положението: — От време на време ходя на езда и черните пътища — като Лоуър Бродфорд в Белвю — са идеални за целта.

— Ако е все тъй студено, не виждам как ще се разкалят.

— Така си е.

Фиона се запита колко от служителите на Роджър Хилабранд шофираха кадилака. Някой от тях може да е пътувал до същия район, където е било изнасилено момичето. Мълчанието в колата ставаше все по-неловко. Дали въпросът ѝ го бе направил подозрителен, или просто нямаше какво повече да си кажат?

Когато автомобилът най-после спря, Фиона нарочно изпусна дамската си чантичка, докато отваряше вратата. Наведе се да я вземе и бързо отчупи парченце от калта по стъпалото. После го пусна в един от външните джобове на чантата. Изправи се и ѝ се стори, че Лън гледа право към нея. Дали бе забелязал какво точно прави?

Опита се да прикрие вълнението си и започна да му говори колко се притеснява от срещата с Хилабранд. Лън не каза нищо.

Въсъщност поканата за обяд вече не я вълнуваше чак толкова. Мислеше си за парченцето кал в чантата си. Нямаше търпение да се върне обратно в колата си и да се свърже с Уолт по най-бързия начин.

34.

— Уолт, мисля, че ще искаш да чуеш това.

Уолт тъкмо хапваше пица в „Смоуки“ на Сън Вали Роуд заедно с дъщерите си и Лиза, детегледачката им. Веднага пусна парчето в чинията си.

— Кое, Чък? — Незабавно разпозна дрезгавия глас в слушалката: Чък Уеб, шеф на охраната в хотел „Сън Вали Лодж“.

— На рецепцията е постъпило анонимно обаждане, че един от гостите ни може би има нужда от медицинска помощ. Съобщили са и номера на стаята. Веднага я проверих. Става въпрос за Дани Кътър, гипсиран до безсъзнание. Току-що звъннах в полицейското управление на Сън Вали, такова е изискването. Но знам, че ти и господин Кътър си имате стара история, условната му присъда и прочие, затова реших да ти звънна.

— Кътър е при теб?

— Аз съм при него, в стаята му.

— Мога ли да го чуя?

— Не е на себе си, Уолт. Периодично губи съзнание.

— Някакви наркотици наоколо?

— Открих пакетче бял прах, около трийсетина грама, залепено с тиксо под мивката.

— Трийсетина? — Ако тестовете докажеха, че прахът е наркотик, Кътър щеше да получи двайсет години зад решетките заради настоящата си условна присъда. Уолт усети присвиване под лъжичката.

— Имаш ли запис от телефонния разговор с рецепцията?

— Не.

— Анонимно обаждане.

— Аха.

— Някой, който е бил разтревожен за състоянието на Кътър, така ли?

— Според обаждането, да. Но нещо не е наред. Той не е просто пиян или дрогиран. Абсолютно гипсиран е. — Чък замълча. — Какво

прави Дани Кътър в хотела ми, след като живее в града?

— На чие име е резервацията?

— Някой си Джон Грейдън. Платено е в брой.

— В какво състояние е стаята?

— Леглото не е докосвано. Има нещо гнило в цялата работа. Знам, че е имал вземане-даване с наркотици, Уолт, но тук нещо не е наред.

— Да... Добре. — Уолт вдигна поглед и срещна очите на момичетата, изпълнени с тъжно очакване. Познаваха го и знаеха много добре какво се случваше след подобни телефонни разговори. — Идвам веднага — рече той в слушалката, опитвайки се да намери някакви нови думи, с които да каже на децата си онова, което бяха чували толкова много пъти досега.

* * *

Новите разкрития все повече объркваха разследването. Уолт се опитваше да се придържа към фактите. Ала колкото повече нишки се появяваха, толкова по-заплетено ставаше всичко. Ранди Ейкър бе упоен със стрела и бе загинал, най-вероятно по погрешка, вместо брат си. Марк се бе опитал да се скрие, но бе открил и отвлечен. На верандата си бе намерил епруветка с радиоактивна вода. Центърът за контрол и превенция на болестите провеждаше разследване в бутилиращата фабрика на Дани Кътър. А сега, след две години безупречно поведение, Дани Кътър го грозеше арест заради наркотици.

И като капак на всичко, самият той трябваше да пропътува четири хиляди километра, за да присъства на конференция.

Уолт крачеше по коридора към стая 223, намираща се на втория етаж на хотела. Установи, че неволно се опитва да намери оправдание за Дани поради липса на доказателства. Дебелият килим заглушаваше стъпките му. По стените висяха черно-бели фотографии на Гари Купър, Кларк Гейбъл, Джейми Лий Къртис и Клинт Истууд.

Снимките на знаменитостите му припомниха, че работи за два коренно различни свята: на неприлично богатите жители на Кечъм/Сън Вали и на обикновените местни граждани, които ги обслужваха. Като в средновековно общество, в което той се намираше по средата

между две кости и се грижеше за реда. „Сън Вали Лодж“ беше замъкът.

Почука и секунди по-късно му отвориха. Дани Кътър лежеше по гръб на малка кушетка, със затворени очи и възглавница под главата. По горната му устна имаше следи от бял прах; косата му — в пълен безпорядък. Носеше сини джинси, кожени мокасини и тъмночервен кашмирен пуловер. Чък показа на Уолт находката под мивката. Залепеното с тиксо пакетче, пълно с бяла субстанция.

— Хероин? — предположи Уолт.

— Обаче залепен под мивката? Какво е това, епизод от криминален сериал?

— Господи — рече Уолт, докато оглеждаше стаята. — Какъв е този шум долу? Безплатни питиета в лоби бара?

— Да, свирят трио „Макарони“. — Имаше предвид джаз формацията на Джо Макарило.

— Обади ли се в управлението? — попита Уолт.

— Всеки момент трябва да са тук.

— Всичко ли им каза? — Уолт с изненада установи, че се изкушава да отстрани важна улика, и тъй като му се случваше за пръв път през цялата му полицейска практика, се запита кое точно го подтикваше към това. Нищо не дължеше на Дани Кътър; по-скоро беше точно обратното.

— Казах им, че един от гостите на хотела има нужда от медицинска помощ и че може би се касае за наркотици. Нищо повече.

— Не мога да отстраня пакетчето — каза Уолт, — дори и да исках.

— Никой не е казал, че трябва да го правиш.

Уолт впери поглед в Уеб и застинна. Никой от двамата не помръдва. Без да докосва телефона си, Уолт каза:

— Телефонът ми губи сигнал тук. Ще пробвам да звънна от коридора. — Не отеляше поглед от него. — И друг път си помагал на ваши гости, нали? Затваряш си очите за някоя и друга изневяра, предполагам.

— Това е сериозен проблем — каза Уеб и кимна към банята.

Уолт не каза нищо, но продължи да го гледа право в очите.

— Преди време една проститутка ми разказа следната случка — каза Уеб. — Това става в Портланд, тогава работех там. Тя и сводникът

й решават да баламосат някой наивник, да го качат в стаята и да му свият парите. Сводникът изчезва с портфейла му, а момичето стисва носа на човечеца и притиска устата му с длан, докато онзи едва не се задушава. После изсипва бързо една лъжица кокаин върху ноздрите му и пуска носа му. Човекът вдишва рязко и поема сериозно количество от праха. Ако викне полиция, ще е вътре с двата крака. Правели този номер редовно и никой не се осмелявал да ги изпее на ченгетата.

— Тоест в нашия случай, ако случайно пропуснем да забележим праха под носа му, за всеки случай оставят и торбичката под мивката.

— Не знам. Доста скъпичък начин на действие. Защо не една-две дози марихуана?

— Защото трябва да изпъква. Защото трябва да е нещо, което няма да ни убегне. И трябва да изглежда впечатляващо — точно в стила на Дани Кътър.

— Ами ако са предвидили всичко? Я си представи, че са сложили камера.

— Тогава ще си навлечем сериозна беля — съгласи се Уолт.

— В днешно време камерите са големи колкото копче на риза.

— Така си е.

— По пакетчето сигурно има негови отпечатъци — каза Уеб.

— Естествено.

— И човекът отива в затвора заради това.

— Няма да му се размине — каза Уолт.

— И от нас какво се очаква? Да седим със скръстени ръце и да позволим това да се случи?

Уолт сви рамене.

— Може изобщо да не сме прави.

— Обаче сме. — Уеб надникна в банята. — Ако лампата в банята е угасена и вратата е затворена, камерата няма да има какво да снима.

— Той замълча. — Ти нямаше ли да се обаждаш по телефона?

— Не можеш да разчиташ на подкрепа от моя страна за това — предупреди го Уолт.

— Голямо момче съм. Отивай да търсиш обхват.

— Чък, не забравяй: ако се окаже, че Дани е виновен, той ще си понесе наказанието, затова по пакетчето не бива да има твои отпечатъци. Чуваш ли? И го дръж някъде подръка. Може да ми потрябва.

— Изчезвай — каза Уеб. — Преди да ми се е изпарил куражът.

35.

Рой Коутс влезе през вратата на хижата с вид на огромен снежен човек. Опакован с няколко пласта покрити със скреж дрехи, с провиснали ледени шушулки по брадата и мустасите и обрулени от вятъра бузи, вероятно от дългото пътуване с моторната шейна.

— Добре ли си прекара? — попита Ейкър.

— Ти приключи ли с доклада? — Коутс взе да мята една след друга дрехите си по облегалките на столовете около печката.

Един от членовете на Самакините, който донесе инсулина — Коутс го нарече Гиърбокс — бе останал да наглежда Ейкър. Човекът стана и започна да се облича за излизане. Със завръщането на Рой, Гиърбокс получи задача да патрулира района около хижата.

— Не съм го започвал — отвърна Ейкър. — Ако целта е да спечели доверие, трябва да звучи научно, а това изисква време.

Гиърбокс излезе навън. Коутс се настани на табуретката срещу Ейкър и подпря лакът на единствената маса в стаята.

— Мотаеш се — каза той. — Имаш предостатъчно инсулин. Взехме с нас цялата документация от хижата ти, така че нищо не те спира. Не си играй с огъня, докторе.

— Вече са започнали да ме издирват.

— Не бъди толкова сигурен.

Имаше нещо подозрително в тази негова самоувереност. Ейкър внимателно изучаваше изражението на лицето му.

— Имаш информатор от полицейското управление? — Той чакаше да види дори и най-слабия знак, който да потвърди подозрението му. — В Чалис? — Въздъхна. — Значи в Чалис. Познах, нали?

— Нищо не съм казал — припомни му Коутс.

— Нямаше нужда. Ускореният ти пулс те издаде. Вътрешната ти югуларна вена работи в синхрон със сигмоидния синус — барометъра на душата, а твоята душа подскочи при споменаването на полицията в Чалис. Така че това вече го знаем и двамата — ти имаш вътрешен човек в управлението на Чалис. Те може би си имат начини да разбират

какво точно правят колегите им в другите окръзи — в Кастьр, в Леми. Но мислиш ли, че биха могли да знайт какви мерки за действие предприемат в Блейн? Уолт Флеминг е обучаван от ФБР. Това известно ли ти е? Баща му е създал първия специален отряд. Мислиш ли, че би позволил на онези от Кастьр или Леми да разберат какво точно прави? Мислиш ли? Сериозно ли така смяташ? Знаеш ли с какви модерни играчки е оборудвано управлението им, при наличието на всички тези пари в Блейн? Ослушващ ли се за ниско прелитащи самолети, Рой? Твойт човек, дето патрулира отвън — замислял ли си се, че генерира топлинно излъчване? Ами хижата? А моторните ти шейни? Би ли се обзаложил, че Уолт Флеминг не работи със сателитни изображения? Аз не бих. Колко дълго мислиш, че може да продължава това?

Коутс се обърна встриани, уж да намести якето си на стола, за да изсъхне по-бързо. В момента повече от всичко на света му се искаше да не беше толкова прозрачен за Ейкър. Побиваха го тръпки от това; нещо повече — всяка подробност, която неволно издаваше за себе си, бе за негова сметка.

Настани се обратно на табуретката и впери поглед в заложника си със спокойно, почти ангелско изражение на лицето.

— Чувал ли си за бунта на Шейс? — попита Коутс.

Марк Ейкър го гледаше безизразно.

— Знаеш ли своята американска история?

— Недей — каза Ейкър.

— Наближавал краят на Войната за независимост. Бостънските търговци притиснали законодателната власт с искане да се започне събиране на данък от всички фермери. А те не можели да плащат данъците — също като нас в днешно време. Шейс организирал бунт и събрали армия от около осемстотин души, въоръжени с вили и пушки. Действията им били незаконни и те скъпо платили за това, но онзи бунт се счита за последната битка на Войната за независимост, защото променил начина на мислене завинаги. Управниците на държавата и на отделните щати осъзнали, че са се провалили като представители на народа. На Народа, докторе. С главно Н. Аз не твърдя, че ние не нарушаваме закона. Напротив, нарушаваме го. Както и не твърдя, че съм от онези, които прегръщат дървета. Ни най-малко. Нека кажем, че съм един войнствено настроен последовател на учението за свободната воля. — Това предизвика неволна усмивка. Марк огледа отново всички

книги и сякаш видя похитителя си в нова светлина. Беше чел за Стокхолмския синдром, но нямаше желание да става негова жертва. — Но ние имаме основание да го правим. Имаме цел. Правителството ни няма право да диктува на други държави как да решават проблеми, с които само не може да се справи на родна територия. Всичко е просто и ясно — някой трябва да покаже на народа какво се случва.

— И този някой си ти? Ти си Шейс? Това оправдава ли целта ти?
— попита Марк, визирачки собственото си положение.

— Бунтът на Шейс е бил потушен. Осемнайсет души са получили смъртна присъда. Двама от тях са били действително екзекутирани. Ясно ми е какво ме чака. Но, дявол да го вземе... — Коутс повиши тон. Въздухът помежду им се наелектризира. После лицето му се смекчи. — Предоставям ти уникален шанс, докторе. Единственото, което искам от теб, е да кажеш истината. Не съм някой арабски терорист с автомат в ръка, опитващ се да напъха чужди думи в устата ти. Усещаш ли кое му е хубавото? Просто няма нужда да го правя. Истината ще сложи въжето на врата им. Независимо дали ще качат и мен на бесилото или не.

— Добре — каза Ейкър.

Коутс се ококори от изненада. Огледа Ейкър от глава до пети, сякаш срещу него седеше напълно различен човек.

— Ще го напишеш — рече той, сякаш на себе си, и с усилие потисна детинската си радост.

— Казах, че ще го сторя. И този път съм искрен. Но трябва да те попитам — от всичко, което ми каза сега, има ли поне частица истина?

— Всяка дума! — гордо отвърна Коутс. — Това е нашето наследство, докторе.

— Защото и аз искам да ти разкажа една история.

Коутс се наведе към Ейкър, коренно променен, грейнал от радост заради победата си.

— Чувал ли си за бунта на Ейкър? — попита Марк.

Коутс повдигна вежда. За част от секундата като че ли усети какво следващо; сякаш разбра, че Ейкър му бе подготвил капан. Ала беше твърде късно.

— Сега вече си. — Докторът замахна с бързината на змия.

Коутс усети внезапно парене в бедрото си, последвано от пронизваща болка, която го накара да се превие надве. През цялото

време ветеринарят бе крил зад гърба си ножица. Коутс залитна напред. Ейкър заби и двата си лакътя в гърба му и притисна лицето му в нажежената чугунена повърхност на печката. Стаята се изпълни с оствър мириз на пърлена коса и кожа. Коутс се надигна в седнало положение и точно тогава ножицата потъна дълбоко под лявата му мишница и остана забита там. Докторът отскочи встрани, грабна стола до себе си и го вдигна във въздуха. Замаяният Коутс се наведе, за да избегне удара, и изненадано установи, че мишената на Ейкър е друга. Столът се стовари върху тенекиения кюнец на печката и стаята се изпълни с парлив сив пушек. Докторът докопа якето на Коутс, метна го върху печката и само след секунди дрехата се сгърчи и започна да трее и дими. После дръпна собственото си яке от закачалката, взе сигналния фенер от перваза на прозореца и изхвърча навън.

Коутс повърна. Чувстваше обгорената кожа на лицето си болезнено опъната. Под опърената брада на едната му буза бяха жигосани под странен ъгъл буквите *sngitsaC*, от „*Vermont Castings*“ — част от релефния надпис върху печката, изписан в обратен ред.

Запълзя към вратата. Кракът му кървеше обилно, а ръката го болеше. Докторът много добре знаеше какво прави — двете рани го обездвижваха почти напълно.

Довлече се до вратата, оставяйки кървава диря след себе си. Суха кашлица раздираше гърдите му. Едва дишаше от болка и задух. Опита се да се изправи на колене и да достигне дръжката на вратата, но раненият му крак не го слушаше. Добра се никак до бравата, ала установи, че собственото му туловище блокираше вратата. Срути се обратно на земята и измъкна револвер 38-и калибр от кобура на глезена си.

Стреля три пъти и зачака.

Поколеба се дали да не използва и останалите три куршума, но се отказа. Щеше да ги запази за самозащита, в случай че Ейкър се върнеше.

— Мамка му! — изкрещя той.

Над главата му се виеха облаци дим. Той кашляше и се давеше, мъчейки се да надвие непоносимата болка и да се докопа до вратата.

Топката на вратата се завъртя и в процепа се показва лицето на Гиърбокс, втрещен от вида на ранения Коутс.

— Въздух! — изстена Коутс и усети вкус на кръв в гърлото си. Нахлулият през вратата студ го бълсна като с чук. — Докторът! — промълви Коутс и загуби съзнание.

36.

Марти — четиригодишният голдън ретривър на Уолт — профуча покрай предпазната решетка на камината и запрати в жаравата една от ръкавиците на Емили. Влажната вълна започна да дими и малко след това стаята се изпълни с отвратителна, задушлива смрад.

Уолт дотърча от кухнята, привлечен от лошата миризма. Близнаките, които много добре знаеха, че могат да играят на „донаеси“ с кучето само на двора, бяха шокирани от изражението му. По лицето му се четеше не гняв, а любопитство. Момичетата хукнаха да се крият зад дивана, заливайки се от смях, ала забележка от баща им така и не последва.

Вместо това минута по-късно го чуха да разговаря по телефона с Лиза и погрешно сметнаха, че излиза, защото им е сърдит.

— Можеш ли да дойдеш до вкъщи и да сложиш момичетата по леглата? — попита той. — Изникна нещо спешно.

* * *

— Миризмата? — попита Брандън, докато наместваше превръзката на рамото си, настанен на предната седалка в черокито.

— От вълнената ръкавица. Да. Първо се ядосах на момичетата. Нищо ново под слънцето. Но после веднага разпознах миризмата; сетих се за нея. От ранчото на Лон Бърни. Помниш ли как смърдеше?

— Такова нещо не се забравя.

— Пърлена вълна — каза Уолт. — Ето на какво миришеше там. На пърлена вълна.

* * *

Уолт угаси фаровете и продължи да шофира по почиствания от снега двулентов път, облян от бледото сияние на кръглата месечина.

Спряха колата на по-малко от километър разстояние от алеята за автомобили в ранчото на Лон Бърни и тръгнаха пеша. И двамата носеха раници, 9-милиметровите си берети и джобни фенери, които се разгъваха като полицейски палки.

Сенките на двамата мъже изглеждаха почти комично една до друга на бледата лунна светлина. Уолт, с ръста си под 180 см дори с ботуши, се бе постарал да надвие орисията на гените си във фитнес залата, постигайки ширина на раменете почти колкото височината си. Брандън пък, който не се побираше в дрехи със стандартна номерация, се клатеше тромаво в опит да запази равновесие с помощта на единствената си здрава ръка.

Вървяха от лявата страна на пътя, под прикритието на оградата, опасваща стопанството на Лон Бърни.

— Не те ли притеснява фактът, че нямаме никакви правомощия в този район? — Думите на Брандън излизаха от устата му заедно с облачета сива мъгла.

— Не бих казал *никакви*, но положението действително е малко деликатно.

— Деликатно? Ако не му е чиста работата, първо ще ни застреля като кучета, пък после ще пита кой е. Добре дошъл в окръг Леми.

— Наясно съм с това — каза Уолт.

— Не забравяй и друго. Човекът не беше очарован и от *предишното* ни посещение, посрещ *бял ден*.

— Схващам мисълта ти.

— Да не би да целиш да ме убият при изпълнение на служебния дълг?

Въпросът му остана без отговор.

— Полунощ е, шерифе. Не може ли да...

— Ако бяхме дошли през деня — прекъсна го Уолт, — щяхме единствено да затвърдим подозрението му, че проявяваме интерес към ямата му за изгаряне на отпадъци. Щеше да я затрупа за нула време и да ни остави да чакаме април или май, докато пръстта се отпусне достатъчно, та да успеем да изкопаем някакво доказателство. — Уолт дръпна униформеното яке на Брандън и му даде знак да се сниши. Приближаваха портала на ранчото. — Трябва да е сега, за да можем добре да огледаме терена. Дължим го на Марк.

Вятерът обърна посоката си и отвратителната воня ги връхлетя едновременно.

— По дяволите! — изпъшка Брандън.

Ниско приведени, двамата се промъкнаха в ранчото. Ямата за изгаряне на отпадъци се намираше в най-отдалечения край на имота, поради което се налагаше да прекосят целия двор и да минат покрай допълнителните постройки, за да стигнат до нея. Уолт предполагаше, че има кучета — във фермите винаги имаше кучета — затова трябваше да се движат бързо и да се придвижат към сенките.

Беше много студено, вероятно доста под нулата. Дори най-лекото подухване на вятера ги пронизваше до кости и щипеше лицата им. Двамата бързаха с наведени глави през сухия, хрупкав сняг. От къщата вдясно от тях се разнесе кучешки лай. Уолт и Брандън пресякоха почищената алея и се скриха в дълбокия сняг зад близката плевня. Ако Лон Бърни се събудеше от лая, можеше да сметне, че в двора му е влязъл лос или елен, и да стреля с пушката направо от прозореца на спалнята си.

Мъжете зачакаха. Брандън взе да трепери, но не пророни и дума.

Най-после кучетата спряха да вдигат шум. Уолт нареди на Брандън да изчакат още няколко минути — безкрайно дълги минути — подозирайки, че Бърни може да се мести от прозорец на прозорец с надеждата да забележи някое заблудено диво животно. После се изправиха, върнаха се обратно на алеята и се запътиха към бараката за инструменти. Подминаха я, заобиколиха един хамбар и стигнаха до главния обор. Там Уолт забеляза дири от трактор с двойни гуми, като всяка от тях бе широка около метър и нещо. Вървяха успоредно на обора и изчезваха в мрака като железопътни релси. Двамата с Брандън ги последваха, стараейки се да стоят встрани от светлината на живачната лампа. След малко потънаха в тъмната прегръдка на нощта; дори луната не се виждаше, скрита зад плътните облаци, а тежката смрад ставаше все по-силна с всяка измината крачка. Не посмяха да включват фенерите си, от страх да не ги забележат. От време на време спираха и изчакваха луната да надникне зад облаците. Обгръщаща ги толкова плътен мрак и такава дълбока тишина, че ако не усещаше биенето на сърцето си и щипещия студ, сковал пръстите на краката му, Уолт можеше да помисли, че е умрял.

Отне им цяла вечност да стигнат до ямата. Почти час бе изминал от момента, когато оставиха чероките край пътя. Най-после дирите на трактора свършиха и се сляха с добре отъпкана площ в гладката кадифена повърхност на полето, а тежката смрад достигна неописуеми величини. Ямата изникна пред тях като квадратна черна сянка на сред бялата снежна глазура. От лявата ѝ страна беше струпана огромна купчина отпадъци, висока над три метра. Самата яма бе грубо изкопана в земята няколко години по-рано и служеше за изхвърляне на горими отпадъци, които в едно ранcho включваха всичко — от пластмасови контейнери за пестициди и празни чували за тор до хартиени домакински боклуци и старо моторно масло. Уолт коленичи, затули с длани фенерчето, за да притъпи светлината, и насочи лъча към дъното на ямата.

Брандън внезапно повърна в дупката, залитна и отстъпи в страни. По принцип беше корав мъж, но реакцията му най-точно отразяваше ужаса там долу: глави, отделни крайници и цели трупове на десетки овце, целите почернели, с белеща се на люспи обгорена кожа; покрити със струпци безжизнени очи — изпъкнали от орбитите или напълно липсващи, изтекли от горещината. Всичко бе залято с гориво и подпалено, което допълнително бе почернило кожата и остатъците от вълна, оставяйки купчина от преплетени крайници и подпухнала плът, разцепена от разложението и осияна със замръзнали розови ивици. Планина от овъглени мъртви животни.

Вонята бе смесица от възможно най-лошите миризми на света — изпражнения, опърлени косми, изгубен живот.

Уолт бръкна в раницата си и извади оттам детектора за гама-лъчи и лаптоп „Дел“, взет от мобилния команден център на управлението.

— Господи — рече Брандън, опитвайки се да дойде на себе си.
— Съжалявам за този залп, шерифе.

— Гледката не е много приятна — каза Уолт.

— Меко казано.

— Пригответи въжето.

Брандън свали раницата си.

— Нали не си мислиш онова, което аз мисля, че си мислиш?

— Твърде много мислиш.

— Сигурно се шегуваш.

Уолт включи детектора за гама-лъчи към лаптопа.

— Кабелът е твърде къс.

— Шерифе...

— Трябва да сляза долу. Потърси нещо здраво, на което да стъпя.

Например онзи стълб от оградата.

— Шерифе...

— Фермерите гледат овце, за да продават месото им, а не за да ги изгарят. Единствената причина, поради която не биха продали месото, е, ако това мясо е заразено. Масов гроб като този! Представяш ли си? Друго обяснение няма. Но трябва да имаме доказателство, че тук има нещо гнило. Ти си ранен, Томи. Не можеш да слезеш долу и не можеш да ме издърпаш. Размотай въжето. Обаче побързай — спокойно рече той. — Май имаме компания.

Брандън се обърна. Между допълнителните постройки се появи проблясваща светлина. Мощен лъч от фенер.

— Може би кучетата са се разляли — каза Уолт. — Когато човек като Лон Бърни има нещо за криене, сънят му едва ли е спокоен.

— Обърни екрана на лаптопа нататък, за да не се вижда — обади се Брандън.

Уолт го послуша. Беше свалил ръкавиците и едва движеше вкочанените си пръсти. Съмняващо се, че екранът можеше да се види от такова голямо разстояние, още повече че стояха зад прикритието на високите преспи от разчистения сняг, но малко допълнителна предпазливост нямаше да е излишна. Един фермер на среднощна обиколка все още не бе повод за тревога. Причината можеше да е всяка — от болно животно, нуждаещо се от грижи, до рутинна проверка на нагревателите в оборите преди лягане. Дори и чувството за вина на Лон Бърни да бе взело връх, нямаше причина той да стига по-далеч от пристройките по време на среднощната си разходка. Уолт тревожно се сети за дирите, оставени в снега от огромните двойни гуми на трактора. Двамата с Брандън ги бяха проследили дотук и при всички положения бяха оставили в снега отпечатъци от собствените си подметки.

— Не бива да спираме — каза той.

— Въжето е готово.

Нямаше начин Уолт да се спусне по въжето с лаптопа в ръка, затова той го пъхна обратно в раницата си, но без да го затваря напълно, за да остане включен. После заслиза надолу по стената на

адската дупка. Брандън му светеше с фенера. Уолт стъпи на дъното, в празното пространство между стената и купчината полуразложени трупове. Въпреки минусовите температури, вонята долу беше неописуема. Уолт дръпна ципа на якето си доторе и покри устата и носа си с яката му. Закачи презрамките на раницата през свивката на лакътя си, измъкна отвътре лаптопа и го подпра на лявата си ръка като сервитьорски поднос, а с дясната държеше детектора за гама-лъчи. Насочи го към най-близкия подпухнал труп. Дигиталният дисплей отчете радиация в допустимите граници. Доста по-ниско от очакванията му.

Давейки се от задушливата смрад, той насочи апарата към гнилата, обгоряла глава. Почекнялата кожа на животното се бе разцепила от подпухването и точно там показателите леко се покачиха — над замръзналата оголена плът.

Вода, помисли си Уолт.

— Шерифе! Имаме компания! — извика Брандън отгоре, прилепил длан до устата си толкова плътно, че Уолт едва го разбираше.
— Виждам два малки фара. Четириколесен мотоциклет може би.

Уолт оставил детектора върху клавиатурата на компютъра, бръкна в раницата със свободната си ръка и измъкна оттам ловджийски нож с петнайсетсантиметрово назъбено острие от въглеродна стомана. Поколеба се само за миг, преди да го забие. Подутият труп се спука и избълва със съскане облак газове, който бълсна Уолт в лицето и той едва се сдържа да не повърне.

— Исусе всемогъщи! — изпъшка Брандън, усещайки вонята чак горе.

Показателите върху екрана на радиационния дозиметър скочиха значително, този път до опасно високо ниво.

— Светлина! — извика Уолт.

Вперил поглед в приближаващото се превозно средство, Брандън бе занемарил основната си задача. Лъчът отново се върна върху шерифа и той незабавно погледна към биосензора, закопчан предишния ден към джоба на униформата му. Същият участък бе променил цвета си до тъмен пурпурен оттенък, което свидетелстваше за допълнително обльчване с радиация.

— Провери и твоя индикатор! — извика Уолт от ямата.

— Мамка му! — обади се Брандън секунди по-късно. — Направо ще се подпали.

Воят на мотоциклета се чуваше все по-ясно.

— Близо ли е? — извика Уолт.

— Минута. Може и по-малко.

— Зарови въжето в снега. Скрий се в камарата с отпадъци.

— Да се скрия?

— Веднага, Томи. Това е заповед.

Уолт се чувстваше също като Брандън. Не беше в природата му да се крие. Но ако на един фермер му се налагаше да изгори толкова много овце — да хвърли на вятъра толкова много пари — значи ставаше дума за твърде висок залог. Достатъчно висок, за да прибегне до отвличане или убийство? Лон Бърни определено приличаше на човек, който първо натиска спусъка, а после задава въпросите, но Уолт не изгаряше от желание да проверява дали преценката му за фермера е правилна. Ако човекът разбереше, че обгорените трупове на овцете му са били открити, двамата с Брандън спокойно можеха да намерят смъртта си редом с тях.

Уолт затвори лаптопа и го прибра в раницата заедно с детектора за радиация. Сложи раницата пред гърдите си и се сгущи с наведена глава до овчите трупове. Ревът на мотоциклета се чуваше все по-ясно, като жужене на пчела. Студът пронизваше Уолт до костите. От тялото му се виждаше единствено задната част на якето му. Лон Бърни трябваше да насочи фенера си право към него и да се вгледа добре, за да го забележи.

Мотоциклетът пристигна и ревът на мотора му утихна. С ъгълчето на окото си Уолт забеляза, че шофьорът го бе насочил така, че фаровете му да осветяват ръба на ямата.

Шерифът предположи, че след като бе открил дирите от ботушите им в снега, Лон Бърни ги бе проследил до дупката. И сега очевидно се чудеше дали отпечатъците са пресни, или са били оставени от собствените му работници. Зимата не бе най-подходящият сезон за придвижване пеша из ранчото. Но Бърни — или който и да шофираше мотоциклета — нямаше друг избор, освен да се примири с положението.

Уолт долови хрущене на стъпки в сухия сняг. Шофьорът вървеше към ямата. Настъпи тишина. Шерифът си представи как човекът

внимателно оглежда купчината подпухнали трупове, опитвайки се да установи какво не е наред. Познато усещане за Уолт, който неведнъж бе разчитал повече на шестото си чувство, отколкото на голите факти.

Тогава чу нещо неочаквано: струя вода. Лон Бърни или който стоеше там горе уринираше в ямата — не особено приятно преживяване при тези температури. Но секунди след това обонянието му безпогрешно разпозна миризмата. Не урина, а дизелово гориво.

Уолт изтръпна от ужас.

Шофьорът на мотоциклета не търсеше тях; бе дошъл тук, за да полее дупката с нафта и да я запали под прикритието на нощта. Трапът бе достатъчно дълбок и огънят едва забележимо щеше да проблясва в тъмното, а черният пушек щеше да се слее с мрака и никой от отдалечените съседни ферми нямаше да го види. На сутринта от него щеше да е останала само тънка струйка дим. Изгарянето на отпадъци и сухи клони се практикуваше целогодишно във всяко ранчо. Малко пушек нямаше да учуди никого. Четириколесният мотоциклет бе докарал бидон с гориво. Шофьорът го изпомпваше на ръка и поливаше с него мъртвите животни. Не успя да улучи Уолт; струята падаше в центъра на огромната купчина, но не спираше да се сипе, литър след литър, и само миризмата ѝ бе достатъчна да докара шерифа до задушаване.

Минути по-късно се чу драсването на кибрита.

Огънят се появи внезапно. Нафтата е бавно горяща запалителна течност и не предизвика експлозия, нито дори лумване. Пламъкът просто тръгна през камарата, облизвайки разлятото гориво. Горещината ставаше все по-осезаема. Мъртвата плът започна да пука.

Уолт беше сигурен, че Брандън се тревожи и можеше да провали всичко, ако хукне да го спасява. Ала точно тогава моторът отново запали и бързо утихна в далечината.

Въжето тупна върху гърба на Уолт.

— Божичко, шерифе!

Пламъците все още бяха далеч от Уолт, но горещината ставаше нетърпима и огънят се разрастваше. Шерифът стисна въжето, заби пети в стената и започна да се изтегля към ръба, където го чакаше Брандън, протегнал към него здравата си ръка.

Стоповете на мотоциклета потънаха в мрака.

— Ти не си с всичкия си — рече Брандън с озарено от огъня лице. Кожата му блестеше, мокра от пот. Очите му хвърляха искри. Беше бесен.

— Ако имах нужда от помощ, щях да извикам — безцеремонно отвърна Уолт.

— Господи! Как е възможно целият този риск да си струва, шерифе? — Възмутен. — Как изобщо е възможно...

Уолт потупа раницата си.

— Струваше си, Томи. Определено.

Обърна се и хвърли поглед към горящата камара от мъртва плът, пукаща и клокочеща. Мислеше си за Марк Ейкър и за изминалото време от отвлечането му. Мислеше си как в този студ огънят свързваше един човек с друг, една ферма с друга, един живот с друг и искрено се надяваше, че в момента Марк Ейкър се намира близо до някой огън, също като него. Шансът на Уолт да открие и спаси Марк вече беше реален; едно число върху екрана на гайгеров брояч бе на път да се превърне в неоспоримо доказателство и да разкрие поредица от улики, които да свържат промяната в цвета на биосензора с изчезналия ветеринарен лекар.

Вече знаеше къде е началото на тази поредица, а само ако се повдигнеше на пръсти, можеше дори да зърне следващата й брънка в пелената от мрак, простираща се в продължение на километри в тази почти необитаема долина.

Някъде там се намираше ранчото на сенатор Джеймс Пийви.

37.

Марк Ейкър бе изненадан от собствената си издръжливост. Не усещаше умора. Може би заради притока на адреналин. Следващите дирите на моторната шейна, защото улесняваха придвижването му. Следите водеха по някакъв път — поне така изглеждаше поради липсата на дървета и храсти. Освен че му помагаше да върви по-бързо, отъпканата диря прикриваше и собствените му стъпки. Лунното сияние придаваше на снега бледолилав оттенък. От хижата зад него се разнесоха изстrelи. Коутс и Гиърбокс. Точно тези първи няколко минути бяха решаващи. Онези двамата нямаше как да са сигурни накъде е тръгнал — към бараката за дърва зад къщата или по дирите на моторната шейна. Щяха да се огледат за пресни следи, водещи към гората.

Бързо щяха да осъзнаят — пет минути, а вероятно и по-малко — че няма следи в посока към гората и че той е поел по дирите от моторната шейна. Тогава щяха да тръгнат след него.

Бе изгорил лошо лицето на Коутс. Дали похитителят му щеше да остане да ближе раните си, или щеше да се включи в преследването? Отговорът дойде незабавно. Крясъците от хижата се усилиха и във въздуха се разнесе накъсаното ръмжене на моторната шейна. Опитваха се да я запалят.

Все още успяваше да се ориентира на лунната светлина, но скоро щеше да се наложи да включи фенера. Ако се отклонеше от дирята на шайната, отпечатъците му щяха да го издадат. А ако останеше, щяха да го заловят след няколко минути. Би могъл да опита да отскочи встрани в девствения сняг, възможно най-далеч от отъпканата пътека, ала знаеше, че Коутс е професионален следотърсач. Налагаше се да го надхитри.

Мисли!

След първия завой следата от моторната шейна кривваше встрани от пътя и потъваше в гъстата гора от борове и трепетлики — без съмнение някаква пряка отсечка, използвана само през зимните месеци. Подмина още десетина дървета и тогава се разнесе мощният

вой на моторната шейна, досущ като електрическа резачка за дърва. Бяха успели да я запалят; щяха да са при него след по-малко от минута.

Ейкър спря. Обърна се. Съзнанието му отброяваше ценните секунди, които губеше. После видя спасението си — клона.

Пътеката минаваше съвсем близо до наклонен на една страна бор, някога поразен от гръм. Старо, чепато дърво с редки клони, някои от които достатъчно близо до земята, за да се покатери човек на тях. Ейкър приклекна и отскочи. Успя да хване най-ниския клон, но ръкавиците му се хълзнаха и го изпусна. Опита пак и пак, ала безуспешно.

Ревът на моторната шейна се чуваше все по-близо.

Ейкър отново подскочи и този път успя да се вкопчи здраво за клона. Подпра ходило на дънера, преметна другия крак през клона и успя да се покатери и да се намести в седнало положение. Силите му се изчерпваха. Продължи да се изкачва — два, три, четири клона нагоре. Погледна надолу и се успокои, беше достатъчно високо. Изкачи се още малко нагоре и спря на един от клоните, сочещ в противоположната посока на пътеката. Възседна го и здраво прегърна дънера.

Фаровете на моторната шейна примигнаха между дърветата; ръмженето на двигателя се чуваше все по-мощно. Движеше се бавно. Появи се и още една светлина — от фенер; лъчът му шареше от двете страни на пътеката.

Ейкър затаи дъх. *Двама мъже*. Гиърбокс караше, Коутс се возеше на седалката зад него и държеше фенера.

Шайната приближи дървото на Ейкър. Лъчът светлина обливаше гората и от двете страни, карайки сенките на дърветата да танцуват. Шайната продължи нататък.

Остана само червеният отблъсък от стоповете ѝ. Нищо повече. Звукът от двигателя постепенно утихваше.

Човек, движещ се пеша, трудно би изпреварил моторна шейна. Съвсем скоро щеше да им стане ясно, че са го подминали.

Ейкър слезе от дървото по най-бързия начин, скочи на пътеката и хукна обратно към хижата. Със сетни сили се добра дотам за няколко минути, които му се сториха цяла вечност. С колко ли време разполагаше, преди да се върне шайната?

Нахълта в хижата — където го посрещна задушаваща миризма на опърлена коса и кожа — изтръгна забодената на стената карта на региона и я напъха в някаква раница заедно с още куп неща, които се изпречиха пред погледа му: консерви с храна, кибрит, отварачка за бутилки, отварачка за консерви, солница, вилица и кухненски нож. Грабна спринцовките от масата, шишенцата с инсулин и упойващите медикаменти, които Коутс бе използвал, за да го приспи. До печката висяха чифт вълнени чорапи. Вълнена шапка. Взе и тях, както и чифт снегоходки от куката на стената.

Отвън се разнесе ревът на моторната шейна. Приближаваше...

Беше чувал Коутс и Гиърбокс да споменават за някакъв женски лос, който слизал да ближе сол до обора. Значи там някъде имаше пътека към гората, отъпкана от дивеча. Трябваше да я намери. Измъкна се от хижата и заобиколи отзад. Облаците скриваха луната и Ейкър реши да рискува с фенера. Не успя да открие буците каменна сол. Девственият сняг зад бараката го спираше да продължи нататък.

Отпечатъците му щяха да го издадат.

Тогава лъчът на фенера му посочи отговора. Две купчини дърва — едните нарязани и нацепени, подредени прилежно на висока камара, а зад тях още една купчина от десетина-дванайсет массивни дънера. Снегът наоколо — както и върху дървата — бе осеян със следи от дребни животни; собствените му отпечатъци нямаше да изпъкват. На дневна светлина можеше и да забележат маршрута му, но ако побързаше, до сутринта щеше да е стигнал достатъчно далеч.

Покатери се върху купчината дърва, изморен и останал без дъх, и скочи в снега зад нея. После, с два големи скока, стигна до втората купчина и се прехвърли от другата страна. Воят на моторната шейна приближаваше.

В крайна сметка бе оставил само два отпечатъка в дълбокия сняг между нацепените дърва и струпаните дънери, които трудно се забелязваха. Наведе се и се шмугна под приведените от снега клони на близкото дърво, после притича до следващото. Намираше се поне на двайсет метра от бараката.

Двигателят на моторната шейна утихна. Чу се гласът на Коутс:

— Мамка му! Едва ли е стигнал далеч!

Ейкър обу снегоходките и пристегна ремъците им. Преследвачите му започнаха да претърсват най-отдалечения край на

хижата, което щеше да му спечели допълнително време.

Закрачи в бързо, равномерно темпо, леко приведен напред, за да компенсира тежестта на раницата. Усети нов прилив на адреналин, който го изпълни с енергия. Щеше да му е нужна.

Нямаше нито компас, нито представа къде се намира. Ала знаеше точно къде отива — възможно най-далеч от това място.

**НЕДЕЛЯ
РАНО СУТРИНТА**

38.

Уолт рязко похлопа с месинговото чукче по входната врата. Въпреки че работата му налагаше чести съприкосновения с богатството и лукса, така и не успя да свикне с това. Тъкмо обратното — парадната пищност на ранчото и потомственото благосъстояние, което символизираше, го отблъскваха.

Брандън се mestеше от крак на крак на верандата, опитвайки се да се сгрее.

— Сигурен ли си за това, шерифе? Почти три сутринта е.

— Нямам намерение да идваме пак по светло.

— Не се обиждай, но не ухаеш особено приятно.

Уолт удари още веднъж с чукчето — месингов каубойски ботуш — по вратата.

Стояха под стряхата на верандата и не видяха светването на лампата в една от спалните на втория етаж, но снегът зад тях се озари от отражението на прозореца и Уолт отстъпи назад.

Входната врата изтрака и се отвори.

Сенатор Джеймс Пийви носеше джинси и обърнат наопаки пуловер. Лампата на верандата блесна в лицето му и той присви очи. На темето му се ветрееше бял кичур оредяла коса, който обикновено стоеше скрит под вечната му каубойска шапка.

— Шерифе? — Удивление. — Помощник-шерифе?

— Можеш ли да ни отделиш една минута? — попита Уолт.

— Идваш по никое време и смърдиш ужасно. Очевидно е важно — отвърна Пийви и отвори широко вратата. — Влизайте.

Фоайето приличаше на музейна зала. Пийви ги покани да седнат. Уолт предпочиташе да остане прав, но все пак се настани на малко канапе, тапицирано в синьо кадифе с яркочервени ширити. Брандън приседна в края на пейката пред пианото, с лице към просторното помещение. На прозорците — от стъкло, осеяно с въздушни мехурчета и други несъвършенства — висяха фини завеси.

Пийви остана прав; факт, който вбеси Уолт. Сенаторът очевидно го усети, седна на синьо-бял люлеещ се стол и започна да се поклаща

леко напред-назад.

— Е?

— Какво би могло да накара Лон Бърни да изгори петдесет глави добитък? Овце. И защо посред нощ?

Политическата кариера на Пийви в комбинация с времето, прекарано в дълбоката пустош на долината, го бяха дарили с необикновено изразително лице — благо, любезно, дори красиво. Даже в полубудно състояние сенаторът притежаваше спокойствието на свещеник и хладнокръвнието на лекар.

— Искаш да говорим за овцете на Лон Бърни? — изненадано го погледна той.

— Нямам намерение да заобикалям проблемите. Жivotът на Марк Ейкър е в опасност. Има нещо гнило тук и преди да съм се гмурнал в мътилката, исках да ти дам възможност да ми кажеш какво става.

— Посещението ти е продиктувано от дълбока загриженост, така ли да го разбирам? В три часа сутринта?

— Удобно време.

— Не бих казал.

— Радиационна зараза — каза Уолт.

Пийви свъси вежди — по лицето му се четеше единствено изненада.

— Господи, каква е тази воня?

— Хайде, Джеймс, подскажи ми — рече Уолт. — Какво става тук?

— *Tu* твърдиш, че става нещо.

— Поканата да замина за Вашингтон. Ти си го уредил. Защо?

— Защото смятам, че си недооценен, Уолт. Понякога успяваме да контролираме събитията в живота си, друг път не. Вицепрезидент Шейлър има огромно желание да изявиш способностите си на национално ниво. Не си мисли, че заслугата е изцяло моя. Имаш повече приятели, отколкото предполагаш.

— Един от тях е мъртъв. Друг е в неизвестност.

Неловко мълчание. Пейката пред пианото изскърца под тежестта на Брандън.

— Викал си Марк да се погрижи за овцете ти.

— Това вече го обсъдихме.

— Първоначално смятах, че проблемът е в сеното или зърното. Или пък луда крава, нещо такова. Оказва се, че е водата.

Пийви помоли да остане насаме с Уолт, ала шерифът нареди на Брандън да не мърда от мястото си. Трябаше му свидетел на разговора и го заяви на сенатора. Пийви направи гримаса — нещо средно между възмущение и примирение.

— Шерифе, ако ще ме обвиняваш в извършването на конкретно престъпление, моля, направи го. В противен случай...

— Джеймс...

— Разбирам тревогата ти за Марк Ейкър. Споделям я. Не знам нищо относно изчезването му. Чуваш ли ме, Уолт? Нищичко. Колкото до предположението ти... по другия въпрос... ето какво ще ти кажа: когато един фермер загуби една-две глави добитък, джобът му олеква. Но това, което ми разправяш за Лон — двайсет и пет, петдесет глави — тук вече не говорим за удар по джоба, а за опасност от банкррут. Казано в цифри — четирийсет и пет хилядарки, а като добавим и загубата от неродените агнета, вероятно сто хиляди, грубо пресметнато. Помисли в какво се забъркваш, Уолт. Хубаво помисли. Твърде непредпазлив подход. Мислиш си, че поканата ти за Вашингтон ме облагодетелства по никакъв начин. Ами ако аз или пък някои високопоставени личности се опитваме да те предпазим? Не допускаш ли, че може да си го разтълкувал погрешно?

— Ако е налице престъпление, значи ти си жертва — Лон Бърни е жертва. Защо мълчиш тогава? Как изобщо можеш да си траеш?

Сенаторът вдигна вежди.

— Такова е твоето обяснение, не моето.

— А какво е твоето тогава?

— Нямам такова. Не ми е нужно.

— Марк е дошъл в тези ферми заради болни овце. Открил е радиационно отравяне на водата. Работил е по проблема встради от ветеринарната клиника, защото е наясно с политиката. Опита се да ме предупреди във връзка с политиката.

— Ти обаче не се вслушваш.

— Все едно не говориш ти, сенаторе. Познаваме се от цяла вечност. Смятам, че сме приятели — каза Уолт.

— Ако знаех нещо за Марк Ейкър, щях да ти помогна. Обаче не знам.

Двамата приковаха очи един в друг.

— Никой няма да ти помогне. Опитвам се да те предпазя, шерифе. Замини за Вашингтон.

— Да ме предпазиш? — Лицето на Уолт пламна, а гласът му отекна в просторната стая.

— Лонбърниевците на този свят създават свои собствени закони. И двамата с теб знаем, че една полицейска значка не значи кой знае колко в тази долина. Каква ирония — при положение че и двамата с теб сме служители на закона. Но тук е различно. Знаеш го. Всичко е точно като преди сто години, ако изключим превозните средства.

— Може да са подкупили местния шериф, само че аз не съм местният шериф.

— Няма да е зле да не го забравяш.

Уолт се изправи, пристъпи заплашително към невъзмутимия Пийви, но бързо се овладя.

Брандън се надигна от пейката.

— Може би ако откриеш Марк Ейкър, ще намериш и търсените от теб отговори. Не знам дали е така. Но докато го издирваш, излагаш себе си на рисък, Уолт. Вслушай се в думите ми. И то добре. Тази част на долината е опасна за теб. Иди си вкъщи. Стой си от твоята страна на планината. Тук няма да намериш нищо повече от неприятности.

— Но ако си в ролята на жертва, защо не се оплачеш? — повтори Уолт, вече ядосано. — Откога някой е в състояние да заплашва Джеймс Пийви?

Сенаторът не каза нито дума повече. Лицето му не изразяваше примирение, а решителност, което накара Уолт да се почувства объркан.

Домакинът отиде до вратата и широко я отвори. По-студена нощ Уолт не помнеше да е имало някога.

39.

Върху писмoto стоеше неговото име, изписано с изключително красив почерк, макар че Уолт дори не докосна плика, тъй като бе опакован в пълтен червеникав найлон. Отпред с големи печатни букви пишеше ОПАСНОСТ ОТ БИОЛОГИЧНА ЗАРАЗА.

Дежурният полицай обясни, че пликът — доставен лично от Фиона Кеншоу — бе активирал електронния детектор, през който минаваше цялата входяща поща.

Заразен.

Успя да дремне четиридесет и пет минути преди алармата на часовника да звънне. Взе душ, избръсна се, облече чиста униформа и изяде бърканите яйца, които му приготви Лиза. Тя бе прекарала нощта на дивана. Бе позволила на момичетата да ѝ правят прически и косата ѝ изглеждаше в беспорядък, докато миеше чиниите, а Уолт закусваше. Чувстваше се странно да я вижда в къщата. Така и не ѝ благодари. Размениха си само няколко думи. Погледите им се срещнаха по време на сутрешната бъркотия, точно преди тя да си тръгне. В нейните очи прочете съжаление към него, а единственото, което той чувствува, бе смазваща вина. Закара момичетата на училище, както всяка сутрин. По пътя играха на думи — едно от любимите им занимания — и Уолт усети, че няма никакво желание да спира. Искаше му се просто да продължи да шофира, хвърляйки поглед към момичетата в огледалото за обратно виждане. Оставил ги пред училището и побърза да излезе от колата, за да ги прегърне. И двете изглеждаха засрамени от жеста му, ала нито една от тях не възропта.

— Радиация? — попита той дежурния полицай.

— Не! Пишеше само „Опасност от биологична зараза“ — отвърна служителката. — Машината не изпада в подробности. Ако някоя от пратките се окаже радиоактивна, отива в специалната кутия, която ни дадоха. Биологично заразните са за червените пликове.

След атентатите от 11 септември в полицейското управление на Блейн се бе получил плик, съдържащ бял прах, който впоследствие се оказа арсеник, но първоначалните съмнения бяха за антракс. По

настояване на федералните се наложи да инсталират електронния детектор — машина за петнайсет хиляди долара, субсидирана от правителството — и оттогава проверката на цялата входяща поща на управлението се превърна в стандартна оперативна процедура. Писмото, надписано без съмнение с почерка на Фиона, бе първото, което активираше детектора от момента на инсталирането му, и дежурният полицай бе по-скоро развълнуван, отколкото уплашен от случилото се.

— Да я обява ли за ПН? — попита дежурната. *Под наблюдение.*

— Нямам намерение да я арестувам — каза Уолт. — Тя работи за нас.

Служителката не каза нищо, но погледът ѝ му припомняше, че по устав бе длъжен да арестува всеки, заподозрян в опит за умишлено заразяване. Процедурата включваше и разпит на пощенските служители.

Той незабавно отговори на упрека в погледа ѝ:

— Това не е било изпратено по пощата. Не е умишлено заразяване и както предполагам, ще се окаже едно голямо недоразумение. Преди да се обадим на когото и да било, смятам да го разнищя.

— А какво да правя с това? — попита тя, уловила червената торбичка с два пръста.

— Дай ми го — отвърна той и взе плика от ръката ѝ.

* * *

Уолт свика сутрешна работна среща с двамата си лейтенанти и разпредели задачите им за деня, за да може спокойно да продължи разследването си по случая с отвличането на Ейкър. През това време Нанси звънна на Фиона и когато тя пристигна, шерифът я отведе навън, за да се разходят покрай бившата Съдебна палата и Градски съвет — внушителна триетажна тухлена сграда, построена в края на 1800 г. Сега там се помещаваха управлението на КАТ и Областният архив. Уолт излезе без яке; температурата бавно се покачваше над нулата. Зимата отрано бе показвала зъбите си и, изглежда, омекваше.

Той извади червената торбичка от джоба си.

— Не исках да обсъждаме това в управлението. Но ще бъдеш ли така добра да ми обясниш защо си оставила плик за мен, който е активирал нашия електронен детектор? Можеше да ме предупредиш.

Фиона закова на място.

— Писмото ми е биозараза!

— Помислих, че си решила да ми го оставиш, защото си знаела, че е заразено и има някаква връзка с работата на Марк.

Тогава тя му разказа как Шон Лън я е закарал до имението на Хилабранд. Как е забелязала изсъхналата кал върху стъпалото на кадилака. И как опитното й фотографско око е разпознало необичайно бледия й цвят — като на калта върху дрехите на изнасиленото момиче.

Докато тя говореше, Уолт разпечата найлоновата опаковка. Разкъса плика и видя съдържанието му — бележка и парченце бледокафява кал.

— Роджър Хилабранд?

— Калта беше по неговата кола. Мислех да ти предложа да я дадеш в лабораторията, за да я сравнят с онази по обувките на момичето.

— Това е чудесна възможност.

— Роджър — или по-скоро Лън — е ходил с тази кола близо до мястото, където това момиче...

— Тулевич. Кайра Тулевич — подсказа й той.

— ... се е намирало.

— Охайо Гълч или Трайъмф — каза Уолт. — Двете най-вероятни места в тази долина, където могат да се намерят заразни вещества: сметището и старата мина Трайъмф. Но Кайра Тулевич всъщност е била на сватбата в дома на Хилабранд. Ти си свидетел. Една и съща кал по колата му и нейните обувки — тоест има голяма вероятност да е от неговото имение.

— Всичко е замръзнало като камък и покрито с половин метър сняг — припомни му тя.

— Може би не всичко — каза той. — Искаш ли да помогнеш?

— Разбира се!

— Можеш ли да направиш така, че пак да те покани на гости?

— Искаш да шпионирам за теб?

— Веднъж щом установим, че двете пробы от калта са еднакви, аз и моите хора ще можем да огледаме Охайо Гълч и Трайъмф, както и

ще направим. Но първата стълка в каквото и да било разследване е да изключим Хилабранд от цялата картина. Започни с най-очевидното — факта, че е била с тези обувки в имението му през нощта, в която е била изнасилена. Калта може да няма никаква връзка с нищо, освен с обстоятелството, че Кайра е присъствала на приема. Ти не шпионираш — каза той и сви пръсти във въображаеми кавички. — Ти го изключваш от подозрение.

— Аз също бях на приема, но не се прибрах вкъщи с кал по обувките.

— Казвам само, че оттам трябва да започнем. Ако аз се появя в къщата на Хилабранд с искане да събера улики, пред вратата ми незабавно ще цъфне цяла армия от адвокати.

— Добре, приемам. Ще шпионират за теб — каза тя.

— Това не е шпиониране. Просто издирваме малко кал. Той има езеро там горе. Но по-вероятно е да я открием около външен басейн с гореща минерална вода или пък покрай отопляема алея за автомобили.

— И да бъде заразна?

— Аз не твърдя, че знам отговорите. Просто те насочвам откъде да започнеш.

— Няма да открия никаква кал в имението му, Уолт. Всичко е вкочанено от студ. Връзката е кадилакът. Ако питаш мен, шофьорът на Роджър Шон Лън е бил на същото вечерно парти след приема, в същия бар — или където там са празнували — като Кайра. Шон може и да не го знае, но той е човекът, който може да ти помогне. Не че някога ще го направи.

— Женска интуиция?

— Не се прави на интересен, Уолт. Роджър никога няма да го допусне. По-скоро ще качи човечеца на частния си самолет и ще го изпрати в Бразилия за цяла вечност, отколкото да го остави да се забърка в нещо, което само ще опетни името на компанията му.

— Явно си започнала да го опознаваш.

— Ревността не ти отива.

Уолт усети как лицето му пламва. Ревнува ли наистина? Като че ли да.

Фиона побърза да го извади от неудобното положение.

— Колко време ще отнеме лабораторното сравняване на двете преби кал?

— Няколко седмици, предполагам. Винаги се бавят.
Лицето ѝ помръкна.

— Сравнителното изследване може и да се окаже излишно — каза той. — Вече имаме проба от калта по обувките ѝ. Взехме я от болницата. Мисля си, че единственото, което трябва да направим, е да я пуснем през детектора за пощата в управлението. Ако покаже опасност от биозараза, това ми е достатъчно. Можем да я изпратим в лабораторията, но без да се налага да чакаме резултати от по-специални изследвания.

Фиона кимна.

— Ще си нося фотоапарата. Така ще имам допълнително извинение да огледам навсякъде. Но не може да е от външен басейн с гореща вода. Калта беше на стъпалото на кадилака. Колата е била опръскана с нея в движение. Значи трябва да е път или алея за автомобили и единственото, което ми идва наум, е заразните вещества да са били в солената вода, използвана, за да предотврати образуването на лед.

— Охайо Гълч и Траймф, както вече споменах. Вече имаме отправна точка. — Може би заради факта, че го казваше отново, или заради нейното уверено твърдение, че солта предотвратява заледяването, но Уолт внезапно се сети точно къде и с кого да започне обсъждането на този проблем.

Преди няколко дни почти бе на път да осъществи тази възможност.

40.

— *Облаци, махайте се* — повтаряше си Уолт, докато гледаше нагоре през предното стъкло на черокито.

За район с около триста слънчеви дни годишно небето бе избрало точно този ноемврийски понеделник, за да се мръщи. За капак на всичко, температурите бяха малко над нулата — и то точно когато той си бе поставил за задача да търси стара кал.

Помнеше времето — не много отдавна — когато към сметището се отиваше по неподдържан черен път, водещ право към огромна, неохраняема дупка в земята. Сега пътят бе асфалтиран, а множеството изкопи бяха оградени с телена мрежа и се наблюдаваха от служител, който дежуреше в кабинка на входа.

— Здрави, Джини — каза Уолт, подпрял лакът на отворения си прозорец.

Черокито стоеше върху огромна бетонна плоча — автомобилна везна, достатъчно голяма, за да побере трактор с ремарке.

— Уолт.

— Просто исках да поогледам наоколо.

— Ще хвърляш ли нещо?

— Не.

— Как са момичетата?

— Щуреят. Влизат в пубертета.

— Съчувствам ти.

— Майка ти как е? — попита той.

— Все така. Ще надживее всички ни.

— Радвам се да го чуя.

— Втори злокачествен тумор за последните две години, а все още си пазарува сама.

— Така и трябва.

— Надявам се и аз да съм така жилава, като стана на осемдесет.

Има ли новини за Марк Ейкър?

— Работим по въпроса. Цялото управление е на крак.

— Това ли те води насам?

- Не. Просто разглеждам.
- Да. Неподправена красота. А и миризмата си я бива.
- Свят да ти се завие. Може ли да мина?
- Заповядай.

Жената натисна бутона, който вдигаше боядисаната в червено-бели ивици бариера, и Уолт насочи автомобила по черния път. Беше покрит с натрошен гранит като почти всички пътища в областта; дребни камъчета и пясък, смесени със солидно количество пръст с цват на кафе със сметана. Не беше голям познавач, дори се смяташе за далтонист, но сухата кал по обувките на Кайра бе с бледокафяв към сивкав оттенък. Калта, която виждаше тук, нямаше нищо общо с цвета ѝ.

Ямите в сметището непрекъснато се дълбаеха, зариваха, после отново се разкопаваха и на повърхността постоянно излизаха най-различни ненужни вещи. Уолт се озова на открито поле, покрито с пръст и купчини боклуци. В единия му край бе монтирана наклонена рампа, по която огромни трактори и багери „Катерпилар“ се спускаха надолу към петнайсетметров трап и разтоварваха боклука на дъното му.

Предното стъкло внезапно се покри със ситни капчици дъжд и шерифът ядосано изруга на глас.

* * *

Уолт пое на север от Охайо Гълч и след няколко километра стигна разклонението за Ийст Форк — каньон в долината, простиращ се на изток от магистралата и успоредно на едноименната река. Ийст Форк символизираше границата, разцепваща долината надвей; кръстопътят, където се срещаха и разделяха работническата общност на Трайъмф, разположен върху територията на изоставена мина, и именията на стойност милиони долари, разпръснати покрай брега на реката. Мината бе изкопана и изчерпана век по-рано, оставяйки след себе си огромна площ от отровени с химикали остатъци от пръст и чакъл, толкова токсични, че там не вирееше нищичко — дори стръкче трева. Пустеещите скални площи — всяка с размерите на няколко футболни игрища — се издигаха на три последователни нива с

височина десетина-дванайсет метра веднага щом Ийст Форк Роуд напуснеше очертанията на богаташките квартали.

В края на 60-те на миналия век в Трайъмф се бе заселила хипарска комуна, поела риска да обитава най-горния пласт на отровния рудник. В продължение на трийсет години този район фигурираше сред петте най-токсични обекта в списъка на Агенцията за опазване на околната среда, очакващи финансиране от фонда за борба с химическото замърсяване. Но до този момент пари така и не бяха отпускани. Въпреки предупрежденията, че районът е опасен за здравето, жителите му отказваха да го напуснат. Когато цените на земята се повишиха рязко, на мястото на порутените бараки се появиха фургони и каравани, както и някоя и друга дървена къщичка. В резултат на това се оформи селище с разнородни постройки за живееене, чиито обитатели се славеха като ексцентрици, ренегати, а в някои случаи дори престъпници.

Предупреждението на сенатор Джеймс Пийви кънтеше в ушите на Уолт, и то все по-логично: хората ковяха свои собствени закони. В тази държава имаше райони, в които полицейската значка се възприемаше по-скоро като мишена, отколкото като отличителен белег на органите на властта. Трайъмф бе един от тях.

Последната отсечка от пътя ставаше все по-стръмна. Останки от старите минни съоръжения стърчаха наоколо като древни паметници. Пътят водеше към струпани едно до друго жилища в окаяно състояние — тъжна гледка на фона на впечатляващия пейзаж в западна посока.

Докато шофираше, Уолт забеляза, че всяка от каменните тераси е покрита с пръст в различен цвят. Най-долната изглеждаше черно-сива, средната — сиво-зелена, а най-горната — сиво-жълта. И макар да бе наполовина далтонист, шерифът веднага забеляза приликата с изсъхналата кал по обувките на Кайра Тулевич.

Намали скоростта и бавно започна да обикаля квартала. Не беше идвал тук отдавна и с изненада забеляза няколкото съвсем прилични къщи, издигащи се между караваните. От комините излизаше пушек. Наоколо сновяха кучета.

До разнебитена каравана бе паркирано очукано субару, което Уолт разпозна като собственост на Тейлър Крабтрий. Колата бе конфискувана от полицията два пъти. Калта от едната ѝ страна се виждаше отдалеч.

Нещата започваха да се навързват — Крабтрий, непълнолетен престъпник, рецидивист; разбитата му физиономия; а сега и кал по колата му. Уолт паркира точно до нея. Калта имаше същия сивкавожълтеникав оттенък като онази от обувките на Кайра Тулевич.

Шерифът видя собственото си отражение в страничния прозорец на субаруто, докато надничаше вътре. Тъмният му „скиорски“ тен прикриваше всички издайнически следи от умора и загриженост по лицето му, а очилата маскираха очите му. Единствено напуканите му устни и наболата му брада загатваха за напрежението от последните няколко дни.

Шерифът присви очи и се наведе още по-близо към прозореца. На таблото до волана имаше лепенка с надпис „Кей Би — Бърза закуска“. Единствената оскъдна информация, която им бе предоставила Кайра Тулевич в болницата, бе точно това име — „Кей Би“.

Уолт отчупи парченце кал от колата, прибра го в торбичка и измъкна беретата от кобура си. Прилекна встрани до субаруто и натисна три пъти бутона на радиостанцията, закрепена на пагона на якето му. Този безмълвен начин за комуникация с централата означаваше, че служителят там трябва да му отговори по същия начин. Уолт съобщи шепнешком местоположението си и поискава подкрепление, пояснявайки чрез съответния радиосигнал, че из pratената полицейска кола не бива да използва лампа или сирена. Свали пръста си от копчето за микрофона и зачака.

Две изщраквания. Подкреплението беше на път към него.

Две минути по-късно шерифът изгуби търпение да ги чака. Напомни си, че Крабтрий е просто едно хлапе.

Заобиколи колата, запъти се към караваната и долепи ухо до вратата. Ако момчето се измъкнеше през прозореца от другата страна или през люка на покрива, Уолт щеше да съжалява, че не е изчакал. Но въпреки това похлопа на вратата.

— Крабтрий! Шериф Флеминг е. Отвори вратата, ако обичаш!

Караваната се размърда леко и ресорите ѝ проскърцаха.

— Крабтрий! — извика високо Уолт. — Не бъди глупав!

Вратата се отвори.

— Дръж ръцете си така, че да ги виждам.

Крабтрий носеше сини джинси и същата дочена риза, с която беше облечен и в гаража на Елби. По ръцете си имаше мазни черни петна, а косата му бе в пълен безпорядък. В насинените му очи се четеше презрение и недоверие.

— Какво има?

— Излез навън — каза Уолт и отстъпи назад. — Добре... Сега застани с гръб към мен и подпри ръце върху караваната. — Шерифът сръчно го претърси за оръжие. — Добре. — Той прибра обратно беретата в кобура си и накара Крабтрий да се обърне с лице към него.

— Не знам нищо за никакви хора, които се опитват да вербуват други хора за нещо си.

— Не става въпрос за това — каза Уолт.

Крабтрий сви рамене.

— Познаваш ли едно момиче — млада жена — на име Кайра Тулевич?

— Аха.

Признанието му изненада Уолт. Крабтрий бе от ония хлапета, които отричаха всичко.

— Откъде я познаваш?

— От училище. От улицата.

Отново запръска дъжд. Уолт не му обърна внимание. Крабтрий погледна на два пъти към небето и шерифът успя да огледа обезобразеното му лице.

— Добре я познаваш, така ли?

— А, не! Просто знам коя е. Нямам допирни точки с такива като нея.

— Като нея? Какво искаш да кажеш, че е по-голяма, че е твърде красива, какво?

— Богата — отвърна той. — В училище е така: ние и те. Сещаш се.

— Кога я видя за последен път?

Крабтрий се поколеба, преди да отговори:

— Не знам.

— Знаеш ли какво ще направим, Тейлър? Ще извикаме екип криминалисти от Бойси да огледат колата ти. Гледал ли си „От местопрестъплението“? Нещо такова. Пускат прахосмукачка в колата. Вземат отпечатъци. Правят снимки. Търсят косми и влакна, които да се

свържат с Кайра Тулевич. Включително и калта по колата. Всички тези улики — някои от които дори не се виждат с просто око — ще се стоварят отгоре ти като цял тон тухли. Това ли искаш?

Крабтрий не го слушаше. Уолт проследи погледа му: по Ийст Форк Роуд насам се движеха два пикапа, а далеч зад тях, на около километър и половина разстояние от караваната — полицейска кола. Подкреплението му.

Уолт реши да се възползва.

— Времето ти изтича. Кога за последен път видя Кайра Тулевич?

Крабтрий върна погледа си върху сурвото лице на Уолт.

— Когато я видях за последно, едва я познах. Никога не бях я виждал толкова издокарана. — Очите на момчето отново се стрелнаха към приближаващата се патрулна кола.

— Не ѝ обръщай внимание — рече Уолт и даде инструкции на колегите си да спрат.

Колата отби встрани от пътя.

— Значи си я видял?

— Нали това казах, пак ли да повтарям? — Крабтрий звучеше изнервено. — Вървеше... край пътя...

— Вървеше? По кой път?

— И аз спрях да... е, сещаш се...

— Нека приемем, че не се сещам — каза Уолт.

— Качи се. Обаче беше много зле.

— Ти как разбра?

— Ами просто беше зле. По дяволите, шерифе. Не знаеш ли какво значи зле?

— В какъв смисъл зле?

— Надрусана. Яко надрусана. Едва ме позна. Почти не можеше да стои на краката си. В такъв смисъл зле. *Брутално* зле.

— Пияна ли беше?

— Не. По-зле. Надрусана. И пияна също, но тотално гипсирана. Изобщо не знаеше къде се намира. И аз ѝ викам: „Качвай се“. И тя се качва, ама така, сякаш се кефи. Разбираш ли? Че ме вижда. И аз направо не мога да повярвам, че се случва. Питам я: „Къде да те карам?“. А е късно... и аз не знам колко късно, по среднощ.

— По кой път вървеше? — попита Уолт.

Крабтрий стреснато го погледна.

— По този път — каза той и посочи с ръка. — Ийст Форк. В посока към магистралата.

— А ти къде беше тръгнал по това време? По среднощ?

— Не знам. Не помня. За цигари, предполагам. От „Маунтин Вю“. — Имаше предвид магазинчето на бензиностанцията.

— Добре.

— Та влиза тя в колата и аз направо се уплаших! Роклята ѝ е парцал. Лицето ѝ е подпухнало, като размазано от бой. Лявата ѝ гърда се показва от роклята, обаче на нея почти не ѝ прави впечатление. Напъхва я обратно и ме поглежда с празен поглед, тръпки да те побият. Тогава започвам да си мисля, че е замаяна, защото някой я е удариłошо по главата или нещо подобно. Преживял съм го с майка ми... Затова се отказвам да питам накъде да карам и поемам направо към болницата.

— Ти си я закарал до болницата?

— Оставил я отпред, да. Мислех да вляза с нея, ама какво щеше да стане с мен, а? Щеше да започнеш да ме разпитваш. Което и правиш в момента. И никой нямаше да ми повярва, както и ти не ми вярваш. Такава ми е орисията. Никой не ми вярва, така че си казах, майната му. Оставям я отпред и да се оправя.

— Ти си идвал до къщата ми онази вечер, нали? — каза Уолт. — На задната веранда.

— Не съм бил аз. — Твърде бърз отговор, с вперени в земята очи.

— Искаше да ми кажеш за Кайра ли?

Момчето беше готово да говори. Изгаряше от желание да каже всичко и да му олекне. На по-спокойно място, при други обстоятелства. Крабтрий вдигна поглед към патрулната кола и искрата в погледа му угасна. Запали цигара. Моментът беше отминал.

— Не ми оставяш избор, Тейлър — каза Уолт.

— Заклевам се, не съм аз. Не съм я пипнал с пръст, шерифе.

— Не е казано, че ще обвинят теб за това. Обаче ми трябва още информация. Каза ли ти нещо? Някакво име?

Крабтрий смири поглед. Дръпна дълбоко от цигарата и димът потъна в дробовете му.

— Изглеждаш уплашен, Тейлър. Много уплашен. От мен? От вероятността да влезеш в затвора? Или от нещо друго?

Крабтрий дълго мълча, преди да отговори:

— От нещо друго.

— Обвинение в изнасилване оставя петно за цял живот. Хората ще лепят плакати по стълбовете около къщата ти и ще те избягват като чумав.

Крабтрий трепна при споменаването на думата „изнасилване“. Очите му се присвиха; той нямаше представа за това. Уолт усети невероятно облекчение. По лицето му плъзна неволна усмивка, но той побърза да я прикрие с опакото на ръката си.

— Дрън-дрън. — Крабтрий отново зашари с поглед наоколо. Или се страхуваше да погледне Уолт в очите, или се чудеше как да избяга.

— Не си го и помисляй! — каза шерифът.

— Кое?

— Каквото и да си си наумил.

— Е, ще ми слагаш ли белезници или не? — Той протегна ръце напред.

— Съдействай ми, Тейлър.

Крабтрий впери поглед в Уолт.

— Да ти го научукам! И на теб, и на скапаните плакати!

— Моля те! — настоя шерифът.

— Хайде, върши си работата — каза Крабтрий.

41.

Стръмният планински склон се губеше в обятията на гъстата, непроходима гора; тъмната кора на дърветата се открояваше на фона на искрящия от белота сняг. По отъпканата от дивеча пътека се носеше моторна шейна. Воят ѝ цепеше тишината, а изпод гъсеничните ѝ вериги хвърчаха буци лед и замръзнали животински изпражнения. Досадното ръмжене на двигателя ѝ утихна и бавно потъна в далечината.

По същия маршрут се издигаше и величествена ела, белязана от гръмотевица четири десетилетия по-рано. Дънерът бе разцепен надве чак до основата, с диаметър около метър и двайсет, и макар едната половина от дървото да бе мъртва, другата бе осеяна с млади клони, устремени към небето като снопове стрели. Почернелият, V-образен процеп в дънера на елата изглеждаше като врата на индианска колиба и бе достатъчно широк, за да мине човек през него. Точно това направи и Марк Ейкър няколко часа по-рано, и то без да се отклонява от дивечовата пътека и без да оставя отпечатъци по снега, които биха могли да разкрият скривалището му.

Напъха се в цепнатината и се озова в кухината на дървото, върху постеля от сухи листа, половин метър под снежната покривка. Ейкър се бе заровил в листата, използвайки ги както за изолация, така и за прикритие. Прекара най-студените часове от нощта в неспокойна дрямка, свил колене към гърдите си. Събуди го бръмченето на моторната шейна, дразнещо слуха му като досадно насекомо. Машината профуча покрай скривалището му и Ейкър осъзна, че поне засега бе в безопасност. И макар да имаше нужда да възстанови силите си, скоро трябваше отново да се раздвижи, ако искаше да спаси краката си от измръзване. По някое време щеше да се наложи да се отклони от отъпканата пътека и да поеме през дълбокия сняг, рискувайки да разкрие маршрута си на своите похитители.

Чака близо час завръщането на шейната. През процепа се виждаше гората, окъпана в ярка слънчева светлина. Коутс бе взел часовника му, но Ейкър предполагаше, че е късна утрин или ранен

следобед. Омразната машина се върна, но този път се движеше доста по-бавно. По всяка вероятност я управляващите Гиърбокс и още внимателно се оглеждаше за следи от беглеца. Ейкър се надяваше, че се е справил добре; когато воят от двигателя на шейната утихна в далечината, той въздъхна с облекчение и започна да планира следващия си ход.

42.

Разкъсван от чувство за вина, Уолт описа в доклада си срещата с Крабтрий. Хлапето вече бе на осемнайсет и шерифът не можеше повече да покровителства досието му.

Хапна една поничка, за да успокои раздразнения си стомах, ала хладкото кафе само засили неразположението му. Сред множеството телефонни съобщения имаше няколко, които нямаше как да подмине: две от конгресмен Макмилън относно участието на Уолт в Националната полицейска конференция и едно от Джеймс Пийви. Трябваше да им се обади. Шерифът бе длъжностно лице и се нуждаеше от подкрепата на партията си, особено сега, когато предстояха избори за поста му.

— На Макмилън ли да звънна първо? — попита Нанси.

— Чакай малко. Обаждал ли се е някой от Ядрената лаборатория на Айдахо?

Вероятността водата в района да е радиоактивна бе накарала Уолт да позвъни в ядрената лаборатория, която се простираше върху площ от хиляда и четиристотин квадратни километра в централната част на щата и стопанисваше повече от трийсет реактора — както действащи, така и спрени от експлоатация.

— Обаждах се на няколко души от лабораторията. Всички до един отказаха среща. Бяха достатъчно любезни, но не мисля, че ще се получи.

— Добре, за последен път тогава. Свържи ме с директора им.

— Сега?

— Сега.

Нанси набра номера. Отсреща я помолиха да изчака. Няколко пъти. Накрая тя благодари и затвори.

— Зает е. Ще се обади при първа възможност.

Уолт се замисли. Най-разумно от тяхна страна би било да се съгласят на разговор или среща и да дадат гласност на серия от опровержения. Но фактът, че отказваха какъвто и да било контакт с

него, караше шерифа да смята, че имаха нужда да обмислят становището си, а това му даваше чудесна възможност за атака.

— Обади се на Фиона. Виж дали е свободна по-късно днес. Може да се наложи да прави нощни снимки. Кажи ѝ да си пригответи нужната апаратура и да се облече топло.

— Да уведомя ли шерифа на окръг Бют, че отиваш?

— Не. Обади се на авиационната служба в Сън Вали и се опитай да ми запазиш час за самолет буксировчик.

Нанси се ококори изненадано:

— Ще пилотираш безмоторен самолет?

Уолт се усмихна. За пръв път през този ден.

* * *

Уолт и пилотът на буксировчика внимателно се отделиха един от друг. Едномоторната „Чесна“ направи плавен вираж надясно и се спусна встрани, а Уолт вдигна носа на безмоторника нагоре и леко наляво.

— По-шумно е, отколкото си представях — обади се Фиона зад него.

— Как се чувствуваш?

— Добре съм — отвърна тя. — Казах ти, че нямам проблем с малки самолети.

Уолт пилотираше безмоторни самолети от двайсетгодишна възраст. Интересът му към тях се дължеше на благородната завист, която изпитваше към орлите и ястrebите, както и на липсата на достатъчно средства за учебни часове по управление на едномоторна летателна машина.

Планерът внезапно попадна на вертикално въздушно течение от подножието на планината и в рамките на няколко секунди се вдигна трийсетина метра по-високо, оставяйки и у двамата усещането, че стомасите им залепват за плексигласовия капак на кабината.

— Все още ли си добре? — попита Уолт.

— Започвам да свиквам.

Уолт вече виждаше буксировчика. Чесната бе направила пълен завой и се подготвяше за кацане на бетонната пista в Арко. Според

уговорката помежду им самолетът щеше да ги чака там, вместо да се връща в Хейли.

— Достигнахме ли необходимата височина? — обади се Фиона, опитвайки се да надвика рева на вятъра покрай крилете на порещия небето безмоторен самолет.

— Работя по въпроса.

Уолт умело насочи планера в широка спираловидна траектория към безоблачната синева, носен от топлите планински въздушни течения. Убийствена гледка, помисли си той. Вдясно от тях, като езеро сред пустиня, се простираше необятната централна равнина на Айдахо, тук-там осеяна с конусите на притихнали в хилядолетен сън вулкани, които приличаха на изкуствени. Видяха постройки, подобни на бункери, опасани със сложни плетеници от тръби и площадки за обслужване на товарни самолети. Толкова секретна бе дейността, която се извършваше тук, и така важна за националната сигурност, че на всички сателитни карти в интернет този район фигурираше като сиво петно. Теренът дори не бе отбелян правилно на картата — а интересът на Уолт бе насочен именно към него.

От планините извираха реки и потоци и лъкатушеха от запад на изток. Теорията на Уолт за наличие на зараза имаше тежест единствено ако съществуваше подпочвена вода, течаща в северозападна посока от Ядрената лаборатория на Айдахо. Според предварителните му проучвания еднородният водоносен хоризонт на Роки Маунтин, простиращ се от Канада до Мексико, също бе ориентиран основно на юг и съвсем леко на изток. Шерифът искаше да добие представа от птичи поглед, с цел да потвърди или отхвърли теорията си, но достъпът до въздушното пространство над ядрената лаборатория бе ограничен и наложената забрана се спазваше изключително строго.

Уолт реши да нахлуе в забранената територия и да оправдае действията си с „неволна, но неизбежна пилотска грешка“. Надяваше се, че вечерните въздушни течения ще задържат планера във въздуха достатъчно дълго, за да успее да направи нужните маневри и да заеме позиция. В стремежа си да набере още височина, той продължи да се изкачва по изящната, широка около километър траектория на въздушната спирала. Достигна 3300 метра над морското равнище — 1800 метра над земята — и задържа планера. По-нагоре щяха да са им нужни кислородни бутилки.

— Готово ли е всичко? — попита той.

— Да. Можем да действаме.

— Нямам никаква представа какво ще предприемат, когато навлезем във въздушното им пространство, но не вярвам да започнат да стрелят по нас.

— Звучи обнадеждаващо.

— Снимай всичко, което можеш, както се разбрахме.

— Добре.

— А ако ни свалят принудително, в никакъв случай не им давай апаратурата си. Не сваляй фотоапарата от врата си при никакви обстоятелства. Ще се позоват на какви ли не права, но едва ли ще прибегнат до насилиствено отнемане на апарата.

— Ами ако грешиш?

— Ще отнесем въпроса до адвокат.

— Ами ако адвокатът се провали?

Уолт мълчеше.

— Уолт? — настоятелно го погледна Фиона. После получи внезапно прозрение. — О, не! По дяволите! Кажи ми, че не си способен на подобна низост... Не би ме използвал така!

— Как?

— Имено ти ми каза, че компанията на Роджър „Семпер Груп“ има договор с държавата за стопанисване на атомни електроцентрали, освен всичко останало. Ядрената лаборатория на Айдахо се обслужва от „Семпер“, нали?

— Да, обаче...

— Ти действително ли смяташе, че ако сега ни свалят принудително, аз ще се обадя на Роджър? Това ли е причината да ме вземеш със себе си? Аз ли съм твоят спасителен пояс? И това ако не е egoизъм!

— Дори през ум не ми е минавало. Просто ми трябват снимки.

— Но не беше задължително да ги правя аз.

— Напротив.

— Разчиташ на това, че познанството ми с Роджър ще те измъкне от тази каша. Що за отчаян ход!

— Мисля, че малко преиграваш. — Уолт насочи планера към равнината. Кървавочервеното слънце почти докосваше линията на западния хоризонт. — А аз реших, че тук горе ще ти хареса.

Последва неловко мълчание. Беше толкова шумно, че Уолт изобщо не чуваше как Фиона подготвя апаратурата си.

— Странно, обаче наистина ми харесва.

Уолт се усмихна на себе си и плъзна напред лоста за управление. Планерът бързо набра скорост и се гмурна в забранената територия.

43.

Рой Коутс замахна с брадвата и разцепи пъна с един-единствен мощен удар, който разтърси тялото му в болезнен спазъм. На няколко крачки встрани от него стоеше Гиърбокс, загледан в лъскавото острие на секирата.

— Трябва да се срещна с нея — процеди Коутс през зъби. Всяко движение на лицевите му мускули му причиняваше нетърпима болка в дълбоката рана под мишницата. Гласът му звучеше заплашително. — Щом тя изпълни нейната част от уговорката, докторът вече е без значение. Да мръзне в гората. Само че аз не мога да съм напълно сигурен, че тя ще направи доставката. Затова няма да мръдна оттук, докато не подгответим резервен план за действие. Това значи, че *ти трябва да го откриеш* на всяка цена. — Коутс замахна и разцепи още един пън с брадвата.

— Нали точно това правихме досега?

— Открий го — повтори Коутс. Свали ръкавицата си и внимателно докосна обгорената кожа на лицето си. По пръстите му остана жълта гной и той я избръса в панталона си. Раната имаше нужда от обработка и лечение и това бе основната причина, поради която той искаше да върне ветеринаря в хижата. — Той се движки пеша през снега. Ние сме с моторна шейна. Ти майтапиш ли се, по дяволите?

— Но с кучетата... — каза Гиърбокс.

— Не можем да ги чакаме. Губим ценно време.

— Но Бил каза...

— Майната му на Били! Ако кучетата дойдат, добре. Но с всяка изминална минута той се отдалечава все повече и повече. И знаеш ли кое е по-лошото? По-лошо е, ако вземе да умре там някъде. Щом казвам, че ни е нужен, значи е така!

— Отворен съм за всякакви предложения — каза Гиърбокс.

Коутс бавно се обръна и Гиърбокс се сви от страх. Секирата се поклаща като махало в ръката му.

— Повече от десет пъти сме обходили пътя и в двете посоки — заоправдава се Гиърбокс. — Както и дивечовите пътеки. Без кучета

едва ли ще успеем.

— Майната им на кучетата! — Внезапно го осени идея. — Добре — каза Коутс малко по-спокойно. — Помниш ли, като ни се изпълзна онази котка в Източен Орегон?

— Аха — кимна Гиърбокс.

— Ще разделим района на участъци и ще търсим наред. Рано или късно ще се натъкнем на дирите му. Не може да е отишъл далеч.

— Добре — каза Гиърбокс. Не звучеше много уверено.

— Аз не мога да пропусна срещата си с нея. Слушаш ли ме изобщо? Ако тя донесе бидона, както я помолих, в рамките на една седмица целият свят ще чуе за Самакините. Там съхраняват... колко... поне десет хиляди такива бидона? Двайсет? И всичките са пълни с „нискорадиоактивни отпадъци“ — каза Коутс и сви пръсти във въображаеми кавички. — Да не мислиш, че ще усетят липсата на един? Такова нещо не е правено никога досега. По дяволите, това даже няма да е новина, а повратен момент в историята.

Лицето му се разтегли в широка усмивка, което за пореден път му причини мъчителна болка. Този път обаче си струваше.

44.

Единственият шанс на Марк Ейкър да се изпълзне от преследвачите си бе да намери река. Така нямаше да оставя дири, дори ако го преследваха с кучета. Стараеше се да се движи под короните на дърветата, където снежната покривка бе оскъдна. Зад себе си влачеше клон, за да изтрива следите си. Когато дърветата бяха разположени близо едно до друго, успяваше да измине петдесетина метра, без да оставя никакви отпечатъци. Но после отново се изправяше пред дълбоките преспи, които го принуждаваха да разкрие маршрута си. Ако беше лято, щеше да е почти невъзможно да го проследят, нямаше да му се налага да се бори с природните стихии и щеше да разполага с изобилие от храна и вода. А сега бе потен, премръзнал, гладен и жаден и се въздържаше да използва откраднатите от хижата провизии. Възнамеряваше да ги пази колкото се може по-дълго.

До ушите му достигна звукът, от който бягаше цял ден — далечен вой на моторна шейна. И не близостта на преследвачите му го тревожеше, а тяхната упоритост.

На петдесетина метра вдясно от себе си забеляза скално възвишение, което започваше ниско и постепенно се увиваше като пояс около невисок хълм. Вниманието му бе привлечено от тъмния полукръг, който се виждаше по средата. Осени го идея. Ако успееше да се покатери на оголените от вятъра скали, нямаше да остави отпечатъци след себе си.

За петнайсетина минути сътвори фалшив маршрут в южна посока от малката горичка наблизо и внимателно се върна обратно по същите дири. После тръгна покрай една голяма пряспа, където снегът бе дълбок едва няколко сантиметра, като продължаваше да влачи боровия клон зад гърба си, за да заличава следите си. Остана изключително доволен от резултата — по нищо не личеше, че е поел в посока към скалите. Започна да се катери по възвищението. Колкото по-високо се изкачваше, толкова по-уверен ставаше, че е измислил успешен начин да заблуди преследвачите си.

Внимателно приближи до тъмната извивка в скалите. Оказа се малка пещера, точно както очакваше. Допълзя до входа съвсем тихо, пъхна глава в отвора и подуши въздуха. Влажният, кисел мириз го изпълни с вълнение и той измъкна от раницата коктейла, който Коутс бе използвал, за да го упои. Щедро напълни спринцовката, стисна я в лявата си ръка и освети пещерата с фенерчето.

Зашари с лъча в тясната дупка, уверен, че инстинктът му не го лъже. Възнамеряваше да направи нещо, което граничеше със самоубийство — а малцина знаеха това по-добре от един ветеринарен лекар — но изборът му вече беше направен и той нямаше намерение да се отказва. Разчисти част от снега, който закриваше дупката, стараейки се да не оголва входа към пещерата твърде много.

Пъхна раницата пред себе си и внимателно пропълзя през тесния отвор. Зловонието ставаше все по-тежко — комбинация от гранясала сланина и животински изпражнения. Без да изпуска спринцовката от ръката си, Ейкър затули с длан стъклото на фенерчето, за да притъпи светлината, и го насочи към стената на пещерата и замръзналата кал по пода. Дори и след две десетилетия работа с всякакви животни, сърцето му трепна от вълнение при вида на грубата кафява козина. Мечката бе огромна, може би над двеста и петдесет килограма. Лежеше свита в гигантска дишаща космата топка. Главата ѝ бе сгущена на топло под предните ѝ лапи. Самите лапи бяха с размер на детска бейзболна ръкавица и завършваха с дълги, криви нокти, покрити със засъхнала кал.

Мечката спеше зимен сън, но не беше в безсъзнание. По време на зимен сън сърдечният ѝ ритъм спадаше от петдесет на десет удара в минута, но животното запазваше усещанията си и можеше да се събуди — макар и бавно — ако се почувстваше застрашено. Мечката вече го бе подушила и осъзнаваше близостта на неканения гост. Ейкър разполагаше с две до осем минути — най-много десет — преди тя да се изправи на крака, за да брани бърлогата си.

Не подготвил значително по-малка доза приспивателно. Не очакваше да попадне на толкова едър екземпляр. Бъркна в раницата и допълни спринцовката с още 30 кубика. Цялото шишенце; всичко или нищо. Мечката отдръпна лапите от лицето си и отвори тъжните си очи. Беше будна, но не в пълно съзнание. Свирепият ѝ поглед можеше да уплаши до смърт дори човек като Ейкър, свикнал с присъствието на

животни около себе си. Дълбоките драскотини по стените и пода бяха достатъчно красноречиво предупреждение.

Дупката беше твърде тясна и Ейкър се принуди да легне по корем, за да достигне животното. Единият крак на мечката трепна. Очите ѝ се отвориха малко по-широко. Все още беше ранна есен и животното се нуждаеше от още време, за да настрои метаболизма си така, че да прекара в сън дългата зима. Събуджащето се много по-бързо от очакванията на Ейкър. Гигантската лапа се вдигна и замахна във въздуха, макар и тромаво и с притъпени рефлекси. Ейкър се претърколи встриани и заби иглата дълбоко под мечата козина. Натисна буталото и изпразни цялата спринцовка. Остави я забучена в плътта на животното и побърза да се изтегли към входа на малката пещера.

Мечката повдигна натежалите си клепачи. Предният ѝ крак трепна и огромната ѝ лапа се стовари точно там, където допреди малко лежеше Ейкър. Изминаха няколко безкрайни минути, през които Марк не спираше да се пита дали планът му щеше да успее. Животното примигна още веднъж и затвори очи. По време на зимен сън мечките поддържаха телесна температура от почти трийсет градуса по Целзий. Ейкър допълзя обратно и притисна гърба си към топлия кожух на заспалото животно. Само след няколко секунди гърбът му се затопли. После краката му, а не след дълго и цялото му тяло започна да се приспособява — първо го втресе, после се успокои и постепенно спря да усеща студа. Успокоителните щяха да държат мечката в безсъзнание в продължение на няколко часа. А по време на зимен сън, въпреки огромната ѝ телесна маса, би могла да остане в това състояние цял ден или дори по-дълго.

За пръв път от бягството си насам Ейкър се почувства почти в безопасност. Съмняваше се, че Коутс или Гиърбокс ще открият пещерата. Щеше да успее да възстанови силите си. Въпреки тежката миризма в пещерата, поне бе успял да намери заслон и източник на топлина. Можеше да остане там около четири часа, а може би и повече. В началото се бореше със съня; непрекъснато гледаше входа на пещерата и се слушаше за моторната шейна. Колкото и обнадежден да се чувстваше в момента, Ейкър съзнаваше, че оцеляването му зависеше изцяло от усилията на Уолт Флеминг да го открие. Ако скоро не пристигнеше помощ, Марк отново щеше да е принуден да бяга през

скованата от студ планина, където шансовете му да оцелее бяха нищожни.

45.

Вдясно от безмоторния самолет се появи ято прелетни канадски жерави. Размахваха широко криле в съвършен синхрон, опънали шии, и отдалеч лесно можеха да се сбъркат с гъски или лебеди. Но след повнимателен поглед ясно се виждаше, че са твърде изящни за гъски и прекалено големи за лебеди. Движеха се като трептяща V-образна нишка, като самостоятелен жив организъм на фона на огненочервеното небе.

Уолт посочи ятото на спътничката си. Усети дланта ѝ върху рамото си и тайно се наслади на мимолетното ѝ докосване. Фиона очевидно споделяше мнението му, че подобен момент е достоен за безмълвно съзерцание, а не за радостни възгласи в и бездруго шумната кабина, и това само засили топлите му чувства към нея.

Ятото се насочи към планера, водено от любопитство или пък от заблуда, че виждат себеподобно. Жеравите прелетяха толкова близо, че Уолт за кратко успя да различи не само разрошените им от вятъра нежни пера, но и очите им — неподвижни лъскави мъниста. Ятото отмина и под него, като зад вдигната завеса на фона на необятната пустиня, внезапно се появиха очертанията на хеликоптер. Приличаше на огромно, агресивно насекомо.

Фиона стреснато подскочи в седалката си и чукна главата си в плексигласовия таван.

Военен хеликоптер, според преценката на Уолт, изключително бърз и маневрен. Двамата пилоти в кабината също приличаха на насекоми. Помощник-пилотът посочи с ръка изпъкналите слушалки, монтирани върху шлема му.

Уолт нарочно бе сменил радиочестотата, за да избегне комуникацията с кулата за въздушен контрол, откъдето незабавно щяха да му наредят да напусне забранената зона, преди Фиона да успее да направи снимките. Даде знак на пилотите от хеликоптера, че е разbral молбата им, и бързо настрои радиостанцията. Свърза се с диспечерите от Въздушен контрол, представи се и изслуша инструкциите им да

превключи на друга честота, за да комуниира директно с пилота на хеликоптера.

Изслуша стандартното предупреждение, изречено с подобаваща строгост: Уолт бе навлязъл без разрешение във въздушно пространство с ограничен достъп и незабавно трябаше да приземи планера на малкото летище в Арко, окръг Бют, където в момента ги чакаше буксировчикът. Предупредиха го, че предстои проверка на борда на самолета му и арест. Стандартната реплика за „проверка на борда на самолета“ го накара да се усмихне — кабината на безмоторника едва побираше двама пътници. Онова, което го тревожеше, бе вероятността да го арестуват. Не възнамеряващ да използва най-силния си коз — служебното си положение — поне докато не кацнеха.

— Ще искат да видят апаратурата ти — извика Уолт на Фиона.
— Ако разберат, че сме дошли да шпионираме, а не на разходка, ни чакат големи неприятности. Само това ни липсва и на двамата. Найдобре ще е да изтриеш всички снимки на ядрената лаборатория. Запази пейзажите, поне ще имаме оправдание за фотоапарата.

— С колко време разполагаме?
— Вече ни ескортират. Трябва да кацна незабавно.
— Колко ще отнеме все пак?
— Пет-десет минути. Трябва да обърна посоката заради вятъра. Няма да започнат да стрелят по нас без предупреждение. Защо питаш?
— Можеш ли да се забавиш повече от десет минути?
— Колко време ти е нужно, за да изтриеш няколко снимки? Едва ли ще...
— Уолт — прекъсна го тя, — някои от снимките са уникални. Сърце не ми дава да ги унищожа.

Десетина минути по-рано бяха прелетели над една от постройките в района на лабораторията, около която кипеше усилена изкопна работа. Долу гъмжеше от багери и работници, въпреки че минаваше седем вечерта. Очевидно имаше някаква неотложна работа за вършене. Уолт вероятно бе задействал радара им, обикаляйки над разкопките. Фиона успя да направи десетки снимки, в това число и на Пахсимерой Вали в северозападна посока. Шерифът възнамеряващ да ги разгледа на спокойствие, но не искаше да ги арестуват, затова бе готов да се лиши от тях.

— Не си струва.

— Снимките се съхраняват в микрочип, голям колкото нокът. Едва ли ще ни претърсват толкова старательно. Мога да го скрия в сutiена си. Предполагам, че няма да ни събличат. — Уолт мълчеше. — Нали? — добави тя настоятелно.

— Обектът се охранява от военните. Кой може да знае какво ще направят? Но ако открият този чип у теб, особено пък старательно скрит, считай, че сме го загазили. Тези хора изобщо не си поплюват.

Фиона замълча, обмисляйки ситуацията.

— Мога да сложа парола за достъп до фотоапарата.

— Фасулска работа за тях. Освен това колкото повече се прикриваме, толкова по-съмнителни ставаме. Излишни усилия. Изврий ги. Ще ти осигуря десетина минути.

— А ако все пак успея да ги запазя?

— Казвам ти, не си струва рискът. Ще ги открият.

— Не и ако ги изпратя на електронната си поща, преди да ги изтрия. Телефонът ми е PDA, Уолт, и е съвместим с микрочипа за фотоапарата. Дай ми достатъчно време и ще успея да изпратя поне няколко снимки.

През следващите десетина минути Уолт всячески се опитваше да увърта и хитрува, отклонявайки все по-настоятелните молби на диспечерите да се приземи незабавно. Фиона размени микрочиповете и започна изпращането на снимките. Само че файловете бяха твърде големи и процесът бе изключително бавен.

Уолт приземи планера — малко по-твърдо от обикновено — карайки Фиона да изхълца от уплаха. Използва инерцията и насочи самолета към една от трите подвижни стълби на единствената писта. Хеликоптерът кацна точно пред тях — толкова близо, че въздушната струя от въртящите се перки разклати планера като детска играчка и го избути около метър назад, като едва не повреди опашката му. Пилотът изгаси двигателя. Два бели джипа на федералните власти спряха встани.

— Докъде сме? — извика Уолт към Фиона.

— Трябва ми още време — тревожно отвърна тя.

— Зарежи всичко и просто ги изтрий.

— Чипът е извън фотоапарата; няма нищо за изтриване. Не мога да ги изтрия от телефона, преди да са се изпратили, а това става ужасно бавно.

Мъж във военна униформа похлопа по плексигласовия капак.

— Прибери телефона в джоба си — инструктира я Уолт и наведе глава, преструвайки се, че пипа нещо по таблото.

— Отворете незабавно! — изкрештя военният.

— По-интересен ще им е фотоапаратът, отколкото телефонът — каза Уолт възможно най-тихо, за да не го чуе мъжът отвън.

— Ще им стане доста интересен, като разберат, че вътре няма чип — отвърна тя. — Чакай! Имам резервен... момент... можеш ли да ми осигуриш трийсет секунди?

Военният отново похлопа по капака.

— Десет секунди — отчаяно прошепна тя.

Уолт плъзна встрани малкия триъгълен отдушник от своята страна на капака и се наведе към отвора.

— Спътничката ми се чувства малко зле след полета. Трябва ѝ минутка да се възстанови.

— Отворете незабавно кабината, иначе ще разбия капака!

— Секунда само, моля ви — настоятелно повтори Уолт.

— Добре съм вече — обяви тя, изправи глава и помаха на информационния мъж. После подпря брадичка на рамото на Уолт и с нежна усмивка прошепна в ухото му: — Телефонът продължава да изпраща.

— В чантата — прошепна той с ръка пред устата, преструвайки се, че почесва носа си.

Уолт отвори капака на кабината. Военният ги инструктира да излязат от самолета. Шерифът усещаше, че положението е сериозно, и се запита дали не бе въвлякъл Фиона в нещо, за което по-късно щеше да съжалява.

Тя се зае да прибира нещата си.

— Не пипайте нищо, госпожо. Ние ще съберем вещите ви.

— Ама защо? — запротестира Фиона. — Той пилотира това чудо. Негова бе идеята за романтична среща в небето по залез-слънце. Да ме пита човек защо се съгласих! Голяма романтика, няма що! Толкова ми е лошо, сега пък и вие се появихте. Кои сте *вие* всъщност?

— Навлязохте в забранена територия — констатира информационният офицер и посочи към слушалките ѝ. — Чухте ли разговора ни с пилота?

— Единственото, което той ми каза — смутено отвърна тя, стисната в ръка чантата и фотоапарата, — е това, че се налага да кацнем принудително. А най-смешното в случая е, че май трябва да ви благодаря. Струва ми се, че току-що ми спестихте летенето обратно до Сън Вали.

— Пуснете чантите, госпожо. Моля ви. Просто ги оставете там.

— Това е фотоапаратът ми — запротестира тя.

— Ще се наложи да го погледнем.

— Уолт! Направи нещо! Нали си шериф!

Офицерът обърна поглед към Уолт, който най-после се представи и показа значката и документите си. Военният ги пое и започна да ги разглежда.

— По работа ли сте тук, шерифе?

— Не. Реших да организирам малка вечерна разходка. Исках да впечатля тази жена.

— Изумително! — обади се Фиона. — Чудно ми е какво ли ще измислиш за втората среща.

Офицерът неволно се усмихна, но бързо се овладя.

— Ще се наложи да си поговорим — обърна се той към Уолт. — И с двамата — допълни и премести поглед върху Фиона. — Ако всичко това се окаже вярно, нямате основание да се тревожите.

Фиона отвори дамската си чанта.

— Може ли да звънна? — попита тя и посегна към телефона си, изпреварвайки реакцията на офицера.

— Не пипайте нищо — каза той и разпери длан срещу нея.

Фиона хвърли поглед към Уолт и обърна телефона с екрана към него. Пъстроцветният дисплей показваше, че снимките са били изпратени — или поне така изглеждаше.

— Не мога ли да се обадя на някого да дойде и да ме вземе? — попита тя офицера.

Точно тогава Уолт проумя, че Фиона не бе успяла да изтрие снимките от микрочипа и в момента държеше уликите в ръката си.

— Очевидно не — обади се Уолт. — А освен това ми се струва, че от теб се иска да предадеш и телефона си.

Фиона го подаде на военния и хвърли тревожен поглед към Уолт, което потвърди подозренията му.

— Може би ще ти позволяят да се обадиш, когато ни отведат на мястото, където ще ни разпитват — предположи шерифът.

Офицерът не възрази.

— А защо трябва да ни водят някъде? — оплака се Фиона. — Той каза, че просто трябва да си поговорим.

— Униформените служители, в това число и аз, винаги водят хората някъде за разпит — каза Уолт.

Фиона го изгледа свирепо.

— Моля те, кажи ми, че си скальпил тази история, за да ме впечатлиш. Кажи ми, че това е някаква извратена шега — каза тя и погледна офицера с надежда.

— Опасявам се, че не е — отвърна той.

— Като говорим за романтични срещи — обърна се Фиона към Уолт, вживявайки се в ролята си с подозрителна лекота, — искам да знаеш, че тази беше пълен провал!

46.

— Радиостанцията на безмоторния самолет е в пълна изправност, наясно ли сте с това? — попита мъжът, който водеше разпита на Уолт.

Представи се с името Ръсел Еймиш — непривлекателен мъж, около 45-годишен, който изговаряше гласните носово, а на врата си имаше лилаво петно, подобно на онези, които тийнейджърите си оставяха по шиите след страстни целувки. Личеше си, че някога човекът е бил в добра физическа форма, но се бе занемарил и сега изглеждаше като омекнал плод, отдавна забравен на дъното на купата. В черните му очи се четеше презрение към полицейската значка на Уолт.

Шерифът срещна и самонадеяни младоци — частни охранители, опиянени от усещането за власт, които си въобразяваха, че заплахите им имат някаква тежест. Въпросният мъж, Еймиш, си придаваше излишна важност; всъщност просто имаше договорни отношения със „Семпер“, а „Семпер“ имаше договорни отношения с правителството. Притежаваше някакви пълномощия, но шерифът стоеше по-високо в йерархията от него и това не беше тайна и за двамата.

Разделиха Уолт и Фиона незабавно, качиха ги в отделни коли и ги отведоха в безлична едноетажна сграда, пред която висеше американското знаме. Наблизо имаше още няколко подобни постройки, а наоколо им, докъдето поглед стигаше, се простираше необятната пустиня. Другите сгради приличаха на големи гаражи. Може би бяха входове към подземни тунели или складове или пък изпълняваха редица други — неизвестно какви — функции. Ядрените изпитания бяха територия, напълно непозната за Уолт.

— Нека го наречем пилотска грешка — каза Уолт и се огледа наоколо. Акустичен таван. Две видеокамери. Маса с винилово покритие, а върху нея — касетофон.

— Не разбирам много от безмоторни самолети, шерифе. Знам само, че във въздуха ги държат въздушните течения и вятърът, но посоката на полета се определя от пилота.

— На около три хиляди метра височина попаднахме на силно течение от север, което ни отнесе над вашето въздушно пространство — каза Уолт. — Трябва да го има на радара ви. Проверете траекторията на полета. Опитвах се да се измъкна от течението и да се върна обратно. — Той замълча и се вгледа в очите на мъжа отсреща, опитвайки се да разбере дали е проверил показанията на радара. — Когато човек пилотира безмоторен самолет, господин Еймиш, не е лошо да има писта наблизо, където да кацне. Въпреки красивата гледка, която предлага вашето въздушно пространство, при всички положения бих предпочел да имам на разположение прав бетониран участък някъде под мен.

— Пътуването ви служебно ли беше или не?

— Не беше. Виждате, че съм цивилен, господин Еймиш. В процес на развод съм, както лесно може да се уверите — Уолт сниши глас, — и ми се щеше да се впусна в нещо ново, ако ме разбирате. Търсех начин да я впечатля и се спрях на този: „Топ Гън“ и „Нешънъл Джиграфик“ в едно. Можеше и да успея, ако не й беше станало лошо и ако вие не се бяхте намесили.

— Съмнявам се — каза Еймиш. — Не в развръзката на романтичната ви среща, а в историята ви. — Той разлисти някакви документи пред себе си. Придаваше си тежест. — Идвайте отдалеч, господин Флеминг.

— По въздуха не е толкова далеч.

— Пилотът на буксировчика ни уведоми, че ви е дръпнал от Лунните кратери. Доста сте се отдалечили от първоначалната точка на излитане.

— Виждали ли сте някога как изглежда паркът отвисоко? Огромните потоци лава, сякаш някой е разлял мастило и то е застинало по земята. Ако ви се прииска да впечатлите жена, господин Еймиш, покажете ѝ кратерите по залез-слънце. Кацнете в Арко. Поръчайте ѝ пържола в „Мел-Оу-Дий“, а след това я заведете вкъщи. Направете така, че да ѝ падне шапката, а ако имате късмет, и останалата част от дрехите ѝ.

Еймиш потисна усмивката си. Уолт за момент си помисли, че е успял да го убеди в достоверността на историята си. Ала се оказа, че усмивката му го бе заблудила.

— Мис Кеншоу работи като нещатен фотограф към вашето управление, шерифе. Дошла е на романтичната ви лудория с два фотоапарата, пет обектива, светломер и най-различни филтри. А, щях да забравя... и инфрачервен филтър. Нахлули сте в нашето въздушно пространство, а радиостанцията ви е била недостъпна в продължение на двайсет и седем минути преди въздушният патрул да ви свали принудително. Единствените снимки, които открихме във фотоапарата й, са на жертва от престъплението — млада жена, жестоко пребита, облечена в разкъсана официална рокля? Абитуриентка? Шаферка? Правени са преди по-малко от седмица, ако съдя по датата. Значи искате да повярвам, че сте тръгнали на „романтична среща“, за да снимате залеза, а в крайна сметка тя е била толкова увлечена в сладки приказки, че е забравила да снима?

— Ще трябва да попитате нея.

— Това и правим в момента.

Уолт се зачуди дали Фиона щеше да се справи с въпросите и осъзна, че трябваше предварително да измисли версия, към която да се придържат и двамата. Еймиш вероятно знаеше, че шерифът се бе опитвал да се свърже по телефона с директора на лабораторията. Въпреки това доказателствата си бяха доказателства. Независимо в какво вярваше Еймиш, нямаше доказателства за намеренията му.

— Безмоторният самолет не е много по-различен от парапланер. Никога ли не са минавали парапланери над вашето въздушно пространство?

— Предпочитаме да работим заедно с вас, отколкото срещу вас — каза Еймиш.

— Значи не искате да уведомявам вицепрезидента за този проблем, така ли да го разбирам? — каза Уолт.

— Знам за приятелството ви с вицепрезидент Шейлър. Запознат съм със служебното ви досие. Вие сте нещо като герой, шерифе. Наясно съм с това.

— Вие сте военен в оставка — каза Уолт. — Раната на врата ви е от химическо изгаряне най-вероятно. Операция „Пустинна буря“, предполагам. В тази война са използвани химични съединения, за които малцина са чували, нали така? Съмнявам се, че сте били във военното разузнаване, господин Еймиш. Имате полеви опит, в това съм почти сигурен. Военноморските сили? — Погледът на мъжа отсреща

едва доловимо трепна и точно това го издаде. Почти незабележимо повдигане на клепачите, овладяно с цената на много усилия. — Вашият началник е бил подчинен на Буш Първи по времето, когато той е оглавявал ЦРУ. Говоря за началника на вашия началник, Роджър Хилабранд. Служил е във военноморските сили, нали? Важна фигура в „Пустинна буря“. Когато навлиза в частния сектор, назначава на работа бойните си другари и създава „Семпер Груп“. Вие сте верен служител, господин Еймиш. Можем да прекараме часове наред в тази стая и единственото, което ще постигнем, е да загубя и малкия шанс за успех, който имам с мис Кеншоу. Работата е много деликатна, защото началникът на вашия началник има лични отношения с мис Кеншоу — и ако той има нещо общо с приземяването ни, ако е вдигнал телефона, за да се намеси, значи нещата са на лична основа. Смесване на работата с удоволствието. Използва властта си... за да осути намеренията ми спрямо нея. Аз бях решил да сваля униформата, да я разходя със самолета над кратерите и да я впечатля. Евентуално да си спечеля някоя и друга точка в моя полза. Но Хилабранд явно не е бил съгласен. Доста неловко положение, господин Еймиш. Извикали сте патрул от Националната служба за въздушна охрана. Заради една жена. Защо просто не ни пуснете, докато все още не е късно за мен да направя опит да спася опропастената вечер, и да забравим за цялата случка?

— Безмоторният самолет ще бъде задържан до второ нареждане. Колегите ми ще го разглобят — парче по парче, ако се наложи — за да се убедим, че вътре няма скрити камери. Не се съмнявам в добрите ви намерения, шерифе. Но и двамата знаем, че добрите намерения по-скоро вредят, отколкото помагат.

— Бях на среща с жена. Опитвах се да създам романтична обстановка. Искате да ме арестувате за това? Добре, признавам се за виновен.

В погледа на Еймиш проблесна гневна искра. Понечи да каже нещо, но стисна зъби и премълча. Ала Уолт продължи да го дразни, ухилен глуповато до ушите. Целта му бе да го унижи и да го накара да се почувства така, сякаш самият той бе на разпит.

— Тази лаборатория се намира под непрекъснато наблюдение — гордо каза Еймиш. — Дори и в момента ни наблюдават. — Той посочи към двете камери в стаята. — Всичко се записва, разследва и

разглежда като под лупа. Отговаряме за действията си пред шест различни министерства. Отчитаме се пред Комисията по ядрено регулиране. Сигурно много хора си мислят, че в Ядрената лаборатория на Айдахо се върши някаква конспирация, като се вземат предвид материалите, с които работим, и секретното естество на проучванията ни. Около обекта редовно се организират протести и демонстрации и сме наясно с общественото мнение. Представляваме чудесна мишена за еколозите. Но тази лаборатория освети първия град в света с атомна енергия. Тук е бил създаден и тестван ядреният двигател за подводници. Критични ситуации като тази на „Остров Три Мили“ са приключвали успешно благодарение на нашата апаратура за симулация на ядрени аварии. Това място е важно. А онези, които работят тук, не могат дори носа си да почешат без някоя под комисия в Сената да разбере за това. Ние не сме престъпници. Независимо какво мислят за нас хората като шериф Уолт Флеминг. Тук няма нищо, което да ви помогне в разследването на онова убийство. — Уолт го погледна изненадано. — Четем вестници, шерифе.

Уолт изпита огромно желание да скочи и да удари мъжа отсреща, не толкова от гняв, колкото от безсилие, но успя да се овладее. Самоувереността му караше шерифа да губи почва под краката си. На вратата се почука и в стаята влезе някакъв мъж, който прошепна нещо на ухото на Еймиш.

— Тази вечер се прибирате вкъщи, но случаят не е приключен. Ще докладваме за вашето нарушение на някои от вече споменатите шест министерства. Сигурен съм, че съвсем скоро ще се наложи отново да давате обяснения. Доста глупав ход от ваша страна, шерифе. Никого не успяхте да заблудите с цялата тази въздушна акробатика.

Щом го пускаха още тази вечер, значи не бяха успели да открият снимките.

Час по-късно — около девет вечерта — Уолт и Фиона бяха откарани с кола до летището в Арко, където ги чакаше буксировчикът.

Двамата не обелиха и дума пред придружаващите ги служители от охраната. Но веднага щом слязоха от автомобила и останаха сами, шерифът нетърпеливо се обърна към Фиона.

— Е?

Тя стисна устни и намести удобно през рамо чантата с фотографското оборудване.

— Обадих се.

— За снимките ли говориш? Успя ли да ги изпратиш?

— Говоря за другото обаждане — отвърна тя. — Защо според теб се измъкнахме толкова лесно?

— Хилабранд?

Тя кимна ядосано.

— Но... те не разполагаха с нищо, за което да ни обвинят — запротестира Уолт. — Защо е било нужно да въвличаш Хилабранд в това, при положение че така или иначе щяха да ни пуснат?

— Дай да се разберем! Ядосан си ми, че измъкнах и двама ни оттам?

— Не съм ти ядосан. Но те нямаха никакви доказателства.

— Бяхме затворени в стаи за разпит. Взеха телефона ми. *Моят* телефон, не твоя. А всички снимки бяха вътре. В крайна сметка точно затова ме взе със себе си, нали? Вече говорихме за това.

— *Грешни* — възрази Уолт. — Дори не се бях сетил за Хилабранд, докато ти не го спомена.

— Не е вярно — отвърна тя.

— *Вярно е!* Помолих те да дойдеш, за да направиш снимки. Ако не ни бяха свалили принудително, аз сам щях да сляза, за да огледам онези разкопки. Моля те, чуй ме, дори през ум не ми е минавало да използвам твоята... връзка... с Хилабранд за лични облаги. Даже ми стана смешно, когато го спомена, Фиона. Ако смяташ, че съм способен на такова нещо, значи изобщо не ме познаваш.

— Нямам връзка с Роджър, ако искаш да знаеш. Дори и да е имало нещо, тази вечер сложи край на всичко. Почувствах се като непослушно момиченце, което се обажда на татко си. Кой знае какво си е помислил. Десет минути по-късно ни пуснаха. Очаквам да ми благодариш.

Тя се обърна и забърза към буксировчика. Уолт се настани до нея и двамата прекараха краткия трийсетминутен полет един до друг на тясната седалка зад пилота. Фиона не обели и дума. Той на два пъти опита да я заговори, но не успя. Щом кацнаха в авиобазата на Сън Вали, Фиона се качи в колата си и потегли, без да погледне.

Уолт се прибра вкъщи потиснат и тревожен. Чудеше се дали ядрената лаборатория щеше да повдигне обвинение срещу тях.

Въвличането на Хилабранд в ситуацията допълнително усложняващешата.

Паркира черокито пред входната врата, както обикновено, въпреки че гаражът отзад стоеше празен. Харесваше му да вижда полицейската кола пред дома си. Изтича към верандата леко разтревожен, че лампата отпред, както и осветлението в цялата къща, не светеше. Винаги караше Лиза да оставя поне няколко лампи включени.

Отключи вратата и запали осветлението.

— Лиза? — прошепна той.

На дивана нямаше никого. Когато закъсняващо, обикновено я намираше задрямала там. Може би спеше до някое от момичетата с книга в ръка.

— Лиза? — извика той, този път по-силно.

Завладя го тревожно чувство.

Изтича към стаята на Емили и внимателно отвори вратата. *Празна*. После стаята на Ники. *Празна*. Погледна екрана на телефона си — единайсет съобщения. Бе предположил, че са служебни, и възнамеряваше да ги прослуша веднага щом се прибере вкъщи.

Надникна в своята спалня.

Тъмна и празна.

Започна да прослушва съобщенията едно по едно, изпълнен с лошо предчувствие.

Най-после чу гласа на Лиза, който звучеше почти истерично:

— Уолт? Дойде Гейл. Беше... не знам... за пръв път я виждам такава. Каза, че двамата имате споразумение да не каниш жени в къщата. Мислех, че има предвид мен. Опитах се да я успокоя, но тя профуча край мен и взе да обяснява, че тя била майката. Момичетата са добре. При нея са. Моля те, обади ми се. Не знаех как да постъпя, Уолт. Не знаех какво да направя.

Уолт хвърли ядосано телефона си. Апаратът се удари в кухненската маса, отскочи към прозореца и строши стъклото.

Уолт хукна към вратата. Знаеше много добре какво трябва да направи — да прибере децата си обратно. На прага спря и се замисли. Момичетата бяха преживели достатъчно за една вечер. Гейл едва ли ги бе завела у Брандън. Имаха уговорка по този въпрос.

Върна се обратно, тръшна вратата и я заключи. После угаси лампите. Не искаше да вижда празната къща. Чуваше единствено учестеното си дишане. Едно беше ясно — двамата с Гейл бяха прекрачили границата и бяха сложили край на твърде дългото примирие помежду си.

47.

В предишния си живот градската библиотека на Хейли бе изпълнявала ролята на супермаркет. Уолт често идваше тук с момичетата, но все още не можеше да се отърси от спомените си; очакващ да го посрещне аромат на прясно кафе и понички. Подмина receptionта и масата, на която бяха изложени новите книги. Една от купчините бе посветена изцяло на Хемингуей. За жалост голяма част от славата на градчето се дължеше не на факта, че Хемингуей бе прекарал последните години от живота си в долината, а на това, че бе сложил край на живота си именно тук — нещо, което носеше на местния шериф единствено неприятности. Мнозина идваха тук, за да последват примера на великия писател и да лапнат дулото на пистолета също като него.

Уолт никога досега не бе обръщал внимание на заседателната зала на библиотеката. Вътре имаше ovalна маса за десет души, която изпълваше почти цялото помещение, и бяла дъска в дъното, на която се виждаха бележки, написани с розов маркер.

Не обичаше да го карат да чака, но гласът на Дани Кътър звучеше отчаяно по телефона, а шерифът се стремеше да поддържа добри отношения с милионерите и техните семейства. Петте минути станаха десет, а той продължаваше да чака.

Най-после вратата се отвори.

Имаше нещо в приятния слънчев загар и цялостното излъчване на Дани Кътър, което мигновено печелеше симпатиите на околните.

Носеше сини джинси, изгладена бяла риза и черно палто с кафява кожена яка.

— Съжалявам, че те накарах да чакаш — каза той и побърза да заключи вратата и да спусне щорите на прозорците. Чак тогава се здрависа с шерифа. — Исках да съм сигурен, че ще дойда тук след теб, в случай че някой ме следи.

— Някой те следи?

Кътър се намръщи.

— Всичко е възможно.

— Сядай — рече Уолт.

Кътър се настани на стола до шерифа и заговори съвсем тихо:

— Става въпрос за случката в хотела. За нарушенietо на условната ми присъда. Чък Уеб ми каза, че знаеш. Каза също, че можело да е и по-зле, много по-зле, и ти си този, на когото трябва да благодаря за това.

— Нямам представа какво е имал предвид — каза Уолт с каменно изражение на лицето.

— Някой се е обадил в полицейското управление на Сън Вали. Казал е, че съм пиян или дрогиран. Или и двете. Взеха ми кръвна проба, която се оказа положителна за кокаин — кокаин, който нямам спомен да съм употребявал, да уточня. От цялата работа излиза, че съм в нарушение на условната ми присъда.

— Чък ми разказа за това — призна Уолт. — Не знаех само за резултата от кръвната проба.

— Знам, че това не те засяга, но последиците са много интересни.

— Какво имаш предвид? — попита Уолт, обзет от внезапна тревога.

Кътър нервно стрелна поглед към заключената врата и продължи да говори още по-тихо, принуждавайки Уолт да напряга слуха си, за да го чува.

— Не е редно да го споделям с теб, знам. Точно с теб, от всички възможни хора. Трудно ми е да ти го кажа, още по-трудно ми е да го скрия. Но работата е там, че ме предупредиха следното — в случай че не спазя споразумението за конфиденциалност, което подписах, ме чакат големи неприятности. Според условната ми присъда обаче ти трябва да си информиран за всякакви нарушения от моя страна, така че поемам огромен риск, шерифе. Наистина огромен.

— Чакай малко. Подписал си споразумение за конфиденциалност?

— Подкупиха ме. Петдесет хиляди долара плюс всички възможни разходи, произтичащи от заразяването. Беше ми заявено, че ако приема парите, обвинението срещу мен във връзка с нарушенietо на условната присъда ще отпадне, бутилирането на „Трилогия“ ще бъде възстановено в рамките на две седмици и ще бъда обезщетен за всички понесени загуби, в това число оборудване и очаквани приходи

за въпросния период. Само трябва да им покажа счетоводните си книги за последните три месеца, за да добият представа за сумата.

Уолт веднага се сети за вонята от горящите овчи трупове и репликата на Пийви относно огромните финансни загуби, в които се измерваше подобно събитие за един фермер.

— Кой ти направи това предложение?

— Нямам представа. Обадиха ми се по телефона. Скрит номер. Опитах се да го проследя. Потърсих дори съдействието на брат ми — той е собственик на мобилния оператор в крайна сметка. Ударих на камък.

— Може да е било шега — предположи Уолт.

— На следващия ден в сметката ми бяха преведени пет хиляди долара. В личната ми банкова сметка, не в тази на компанията. Проверих в банката — парите са внесени в брой, през банкомат. Абсолютно невъзможно да бъдат проследени. — Той хвърли още един поглед към заключената врата. — Последва ново телефонно обаждане, в което ми бе заявено, че петте хиляди са само за доказателство, че офертата е истинска.

— А условията? Какво точно искат от теб?

— Ще ми ги изпратят в писмен вид. Трябва да спазя инструкциите абсолютно точно.

— А проверката от Центъра за контрол на болестите?

— Очевидно докладът на мис Безел ще е направен така, че да съответства на моето изявление, каквото и да е то.

Уолт се опита да смели цялата информация. Кой би могъл да контролира по този начин Центъра за контрол и превенция на болестите?

— Защо ми казваш всичко това, Дани?

— Защо ти го казвам ли? — повтори той и избухна в нервен смях. — Вече съм нарушил условната си присъда — тази работа с кокаина, която, нека повторя, е *абсолютно* нагласена. Не казвам, че очаквам от теб да ми повярваш, но начинът, по който се случи...

— Вярвам ти — прекъсна го Уолт. — Кажи ми за подкупа.

— Казах ти всичко. Две обаждания. Споразумението за конфиденциалност. Пет хилядарки авансово. Кокаиновата история се заличава.

— Но кой би могъл да ти гарантира подобно нещо? — попита Уолт.

— Точно това се чудя и аз.

— Ти какво отговори?

— Подписах. Шегуваш ли се? Представяш ли си какъв удар бих понесъл иначе? Оборудването на фабриката разрушено. Производствената дейност — спряна. Нямам застраховка за такова нещо. Кой ли пък има? Направо потъвам. Тотално прецакан. И изведнъж получавам това обаждане по телефона. Петдесет хиляди, и то след като покрият всичките ми загуби. Освен това ме уверяват, че ще бъда обезщетен и за периода, в който фабриката ще е затворена.

— Добре... но аз продължавам да не разбирам защо го казваш на мен — повтори Уолт.

— Сигурно нарушавам поне десет закона, нали? Имах възможност да обмисля предложението и реших да говоря с теб. Колкото и примамливо да звуци тази сделка, ако заради нея трябва да прекарам още двайсет месеца в затвора — не, благодаря.

— Това няма нищо общо с управлението, ако изключим нарушението на условната присъда.

— Но точно за това става въпрос, нали? Това е чиста проба нарушение на условната присъда, нали? Приемането на сделката.

— Съучастничество в измама? Да. Отиваш зад решетките. Но от ясно по-ясно е, че онзи, който предлага тази сделка, има доста голямо влияние. И може наистина да ти се размине. И... нека помисля как точно да го формулирам... — Шерифът направи пауза. — Да кажем, че не си единственият, който е получил подобно предложение.

— И с *теб* ли са се свързали?

— С мен? Не! — Беше ред на Уолт да погледне към вратата; после стана от мястото си и надникна през щорите. Не забеляза нищо подозително.

— В случая е важно да отбележим, Дани, че предложението е направено от същия човек — или група от хора — който е изфабрикувал и слуchkата с кокаина.

— Знам.

— А това прави нещата доста сериозни, не мислиш ли? Имам предвид, че след това може да ти предложат подкуп, с който да те

накарат да избегнеш проверка от Центъра за контрол на болестите или каквото там им хрумне. Стига да поискат.

— Точно затова съм тук, шерифе. Чудя се дали са ме натопили с кокаина просто за да са сигурни, че ще приема тази оферта, или ми готвят нещо много по-мащабно. Някой ми диша във врата и аз съм прецакан и в двата случая.

— Нямам отговор на това.

— По-добре да фалирам, отколкото да се върна в проклетия затвор.

— Но ти си се съгласил да вземеш парите.

— Да, но само петте хиляди. Дойдох при теб, за да сключим сделка. Разказанието на купувача. Парите не ме интересуват. Казах ти всичко. Повярвай ми, напълно откровен съм. Ще запазя парите като допълнителна гаранция. Няма да пипна и цент от тях. Готов съм да нося микрофон, да подслушвате телефоните ми — съгласен съм на всичко. Не искам да се забърквам в нищо незаконно. Наясно съм, че вече съм успял да го направя — бързо добави той, — но в момента се опитвам да поправя грешката си.

— Ако тези хора са в състояние да изпълнят обещанието си, тогава нямаш нужда от мен — призна Уолт.

— Сигурно са от правителството, нали? Кой друг би могъл да дава подобни гаранции?

— Или хора от големия бизнес — каза Уолт, споделяйки на глас мислите си. Лош навик.

Кътър се облегна на стола си.

— Ти знаеш кой е — каза той, неспособен да скрие изненадата си.

— Не знам.

— Имаш някакво предположение.

— Предполагам, че ти също — отвърна шерифът.

— Нямам! Единственото ми предположение е за човек от правителството, както казах. Една частна компания, независимо от мащаба ѝ, не може да свали повдигнато срещу някого обвинение. Кой от правителството ще го е грижа дали моята компания ще фалира или не? Този човек обеща, че нарушението на гаранцията ми ще бъде заличено. Споразумението за конфиденциалност не ми дава никаква

насока за това кой стои зад цялата тази работа. Нямам никаква представа. Честно.

— Мисля, че е време да приключим с този разговор, Дани. Ще е по-добре и за двама ни.

— Да приключим? Но аз не съм приключил.

— Благодарен съм ти за тази информация. Колкото до сделката, нищо не мога да ти обещая без съдебно разпореждане, а ако тръгна да търся съдебно разпореждане и опра до онзи, който ти е направил предложението, това няма да е добре за никого. — Уолт се замисли и закрачи от единия до другия ъгъл на стаята. — Бих искал да ми се обадиш, ако решат да установят контакт с теб. Ако имаш готовност да станеш информатор, това трябва да мине през Министерството на правосъдието. Мога да ти съдействам за процедурата. Но ако нещо се обърка и твоят тайнствен благодетел разбере, че играеш двойна игра, бъди сигурен, че ще оттегли предложението си и ти ще се върнеш в затвора. Сценарият с кокаина е целял твоето злепоставяне, Дани. Така са те подредили, че от тук нататък всяко твое публично изказване може лесно да бъде заклеймено като голословно обвинение, изречено от отчаян човек. Много добре обмислен ход от тяхна страна.

— Аха — саркастично отвърна Дани. — Да им се възхити човек.

— Не исках да прозвучи така.

— И откога в правителството работят такива умници?

Уолт се подсмихна под мустак. После стана от стола си и каза:

— Успех, Дани.

— Дойдох при теб с добри намерения, шерифе. Не можеш да тръгнеш просто ей така.

— Имам куп други проблеми на главата си, Дани. Нямам друг избор. Изчакал си прекалено дълго. Трябваше да ме запознаеш със ситуацията, преди да подпишеш споразумението и преди да приемеш парите.

Кътър изглеждаше отчаян.

Уолт откъсна лист от бележника си и надраска някакво име.

— Анди Хамилтън, прокурор от Сиатъл. Анди е неподкупен. — Той подаде листчето на Кътър. — Можеш да споменеш името ми.

— Благодаря, шерифе.

— Стъпвай внимателно, Дани. И не казвай и дума по този въпрос на мис Безел. Не бих се изненадал, ако и тя е забъркана в това.

Кътър го погледна така, сякаш шерифът му бе ударил шамар.

— Всъщност сигурни ли сме, че тя изобщо работи към Центъра за контрол и превенция на болестите? — попита Уолт. — Аз така и не погледнах документите ѝ за самоличност.

— Мили боже!

— Не се доверявай на никого, Дани — каза Уолт и довърши мисълта си наум: *Дори и на мен*.

48.

— Може би не обяснявам както трябва. — Джон Бортън бе едър, недодялан мъж с червеникава коса, големи очи и изненадващо спокоен тембър на гласа, като на свещеник.

Беше започнал като инспектор на главните водоизточници за напоителните канали; контролираше дебита и докладваше за нарушения. По-късно пое надзора по преразпределението на речната вода към частните земевладелци — дълъг процес, продължил цели пет години, който едва не отне няколко човешки живота. Днес той бе господарят на водата в централната част на долината; постът му позволява да властва като феодал над фермите на стойност милиони долари и да се разпорежда с вековното им законно право да ползват както повърхностните водоизточници, така и подземните водоносни пластове, простиращи се от Британска Колумбия до Мексико.

Кабинетът му бе твърде малък дори и за държавните стандарти. Службата по водоснабдяване се помещаваше в една и съща сграда с Отдела по опазване на околната среда.

Уолт и Бортън разглеждаха разпръснатите върху бюрото въздушни снимки на Фиона, сателитно изображение на Централно Айдахо и топографска карта на район от около осемдесет квадратни километра, простиращ се от Лунните кратери до Пахсимерой Вали.

— Представи си го като водовъртеж — каза Бортън. — Само че в този случай това става в подпочвените пластове. Мощен порой, на дълбочина хиляди метри под земята, който се движи като река от север на юг. Огромно количество вода. През по-голямата част от маршрута си се изкачва доста близо до повърхността на земята. Но всъщност винаги се движи по пътя на най-малкото съпротивление и търси най-ниската възможна точка. Тази верига — каза той, сочейки към планинските възвишения в близост до пустинята, където се намираше Ядрената лаборатория на Айдахо — играе ролята на бариера, на нещо като дига или вълнолом.

— Но ти каза, че водата тече от север на юг — припомни му Уолт. — А Пахсимерой Вали е на по-високо надморско равнище в

сравнение с пустинята. Интересува ме дали водата може да се придвижи оттук — каза той, сочейки пустинята — и да стигне дотук. — Шерифът заби пръст в центъра на Пахсимерой Вали.

— Логически погледнато, е невъзможно. Как би могла водата да се движи в посока нагоре? — Бортън придърпа сателитното изображение по-близо до себе си. — Но в Северното полукълбо някои реки текат в северна посока, нали така? Същото важи и за някои водоносни пластове. В този случай това се получава в резултат на подземен разлом и издатина. — Той посочи към планинските очертания върху сателитното изображение. — Това тук изглежда като метеорологична карта, но тези сиви облаци всъщност представляват подпочвената вода — част от северния междупланински речен басейн на Роки Маунтин — която се намира на хиляди метри под земята и е една минимална част от сладководния поток, простиращ се от Канада до Мексико. Биг Лост Ривър изчезва напълно под този участък от пустинята и се появява отново на повърхността чак след неколкостотин километра. Но това налягане в посока надолу има същия ефект като при стеснен участък на река — увеличава се скоростта. Това изтласква голямо количество вода на запад и около тази подземна издатина. По-нататък течението се ограничава от разломи и от двете страни и понеже няма къде другаде да отиде, се придвижва на север, в продължение на стотина километра, след което бива погълнато от порестите горни пластове на Пахсимерой.

От съображения за сигурност районът около Ядрената лаборатория на Айдахо изглеждаше като сиво петно върху сателитното изображение, но Уолт придърпа снимката на Фиона и направи сравнение между двете. Подпочвеното течение правеше завой и се губеше точно под района, където двамата с Фиона бяха забелязали товароподемните машини. Шерифът се замисли, загледан в изображенията пред себе си.

— Успях ли да помогна? — попита Бортън, смутен от дългото мълчание.

Уолт вдигна поглед към него, после отново се вгледа в разпръснатите по бюрото снимки.

— Подпочвената вода изобщо излиза ли някъде на повърхността в Пахсимерой Вали?

— Това е много спорен въпрос — каза Бортън и прокара показалец по сателитното изображение, — тъй като съществува непрекъснат повърхностен воден поток, придвижващ се от север на юг. Когато натрупаният през зимата сняг започне да се топи, той бавно попива в утаечния слой и потъва в долината. Но този приток на вода е сезонен и непостоянен, както знаем, а нещата се усложняват още повече поради факта, че някои от фермерите са си изкопали доста дълбоки кладенци. Тези кладенци черпят вода директно от подпочвения водоносен слой, а не от повърхностните извори, и представляват доста сериозен проблем за нас.

— Знаем ли къде се намират тези дълбоки кладенци? — попита Уолт.

— Имаме списък с няколко от тях, тъй като предстои да се вземе решение за съдбата им.

Бортън нито веднъж не попита защо е цялата тази работа, макар Уолт да усещаше любопитството му.

— Трудно ли ще е да се снабдя с въпросния списък? — попита шерифът.

— Това е общодостъпен документ — бързо отвърна Бортън, сякаш очакваше подобен въпрос. — Аз нямам при себе си подобна информация, но държавната комисия по водно регулиране би трябвало да разполага с копия.

— Това ще ми свърши работа.

— Имам достъп до тяхната база данни — каза Бортън и в погледа му проблесна дяволита искра. — Имам и принтер. Но не искам да фигурирам където и да било като източник на тази информация. Попаднал си на нея от друго място, Уолт.

— Разбрано.

Бортън се огледа наоколо.

— Чакай ме тук — каза той.

49.

Усилията на Уолт да открие Гейл не дадоха резултат, но той устоя на изкушението да се възползва от удобството на служебното си положение при търсенето, съзнавайки, че така само ще си навреди. Вместо това се свърза с бракоразводния си адвокат Джен Уайгъл, за да се опита да върне момичетата при себе си.

Докато седеше в чакалнята на кабинета, се заслуша в регионалната новинарска емисия от Бойси, предавана по националното радио.

— *Днес сенатската комисия по въпросите на околната среда ще изслуша обществените коментари относно управлението на Ядрената лаборатория на Айдахо от компанията „Семпер Груп“. Според условията на държавния си договор в края на всяко полугодие „Семпер“ подлежи на проверка във връзка с безопасността на условията за труд на територията на обекта. Преди две години „Семпер“ погуби управлението от изпадналата във финансови затруднения „Дженеръл Индъстрис“ и стана третата компания, стопанисвала ядрената лаборатория за краткия период от шест години. Чуйте подробностите от кореспондента ни в столицата на щата Лиза Леърд.*

Репортерката продължи да говори по темата, припомняйки на слушателите за отвъдокеанските доставки на ядрени отпадъци до Ядрената лаборатория в Айдахо. Твърдеше се, че опасните пратки, които представляваха голяма част от японските и корейските нискорадиоактивни отпадъци, пристигаха за временно съхранение, а всъщност стояха складирани в бидони в централната част на Айдахо вече цяло десетилетие. Говореше се, че „Семпер“ преговарят за разширяване на програмата и са на път да започнат да приемат и радиоактивни отпадъци от Русия. Лиза Леърд спомена и името на Роджър Хилабранд, който щеше да бъде главен свидетел на публичното заседание на комисията, насрочено за три часа следобед.

До Бойси се стигаше за два часа с кола или за трийсет минути по въздуха. Уолт незабавно посегна към телефона си, но не звънна на

Нанси, нито пък на Бардж Леви, който би могъл да го откара с хеликоптера до столицата, след като собственото му пилотско разрешително бе отнето. Обади се на Дани Кътър и молбата, която му отправи, го остави безмълвен.

- Искаш от мен... какво? — попита Дани, след като се опомни.
- Правилно ме чу — отвърна Уолт.
- Не съм сигурен дали е възможно.
- Намери начин — заяви Уолт. — От това може би зависи бъдещето и на двама ни.

* * *

Уолт пристигна в Капитолия на Бойси, пременен в безупречна, колосана униформа и лъснати до блясък обувки. Точно в три часа и двадесет минути шерифът влезе в заседателната зала. Зад подиума седяха петима щатски сенатори — четирима мъже и една жена. Просторното помещение пазеше величествения дух на грандиозните сгради на Конгреса от деветнадесети век — интериор в тъмен махагон и орех, мраморен под и дървен таван с релефни орнаменти, от който висяха четири внушителни полилея. Роджър Хилабранд седеше в центъра на дълга маса, с гръб към входа, и изобщо не забеляза появата на шерифа.

За разлика от Джеймс Пийви.

Фермерът с благородническа осанка седеше на петия ред от пейките в залата. Носеше обичайната си широкопола шапка, синьо сако и бяла риза. Изгледа кръвнишки шерифа и леко поклати глава, за да му припомни предупреждението си.

Основната тема на изслушването бе предложението за увеличаване на количеството радиоактивни отпадъци за „временно“ съхранение и когато настъпи моментът за публичните коментари, цялата зала настръхна срещу Хилабранд. Най-накрая председателят го спаси от мъките му, закривайки дебатите по конкретната тема, и большинството от присъстващите напуснаха залата. Останаха по-малко от десетина души, желаещи да зададат въпросите си към управата на „Семпер Груп“.

Някакъв ентузиазиран природозащитник изпревари Уолт и застана пред микрофона. Човекът се интересуваше дали Хилабранд е наясно, че високата ограда около лабораторията възпрепятства свободното стадно придвижване на лосовете през зимата.

Хилабранд се извърна, за да отговори, и точно тогава забеляза Уолт. Лицето му едва забележимо трепна.

Минута по-късно шерифът застана пред поставения по средата на пътеката микрофон и се представи на членовете от комисията. С всички до един се бе срещал по други поводи. Със себе си носеше два еднакви комплекта, съдържащи карти, снимки и подробно описание на собственото си разследване. Оставил единия на подиума, а другия връчи на Хилабранд.

Председателят на комисията посочи с пръст документите и се наведе към микрофона пред себе си:

— Шериф Флеминг, господин Хилабранд е тук по собствено желание. Той не е подсъдим.

— Наясно съм с това — отвърна Уолт.

— Това е изслушване. Обсъждаме доклада на господин Хилабранд за полугодието и неговата оценка за състоянието на ядрената лаборатория, както и плановете му за нейното развитие през следващите шест месеца.

— Да.

— Ако имате някакъв коментар по тези въпроси...

— Имам, сенаторе. — Уолт се извърна леко в посока към Хилабранд. — Свидетелят под клетва ли е?

— Да, той сам пожела да го направи — отвърна сенаторът. — Законът не го изисква в този случай.

— Както и да е, надявам се да е от полза. — Той заби поглед в свидетеля. — Господин Хилабранд, бихте ли погледнали снимката, обозначена с „Б“, преди да отговорите на въпроса ми? — Снимка „Б“ представляваше въздушно изображение на огромните товароподемни машини, работещи до една от новите сгради в района на ядрената лаборатория. — Имате ли информация за наличие на опасност за здравето, в това число изсипване, изтиchanе или неправилно съхранение на ядрени отпадъци, в стопанисваната от компанията ви лаборатория?

Въпросът определено изненада както сенаторите на подиума, така и неколцината присъстващи в залата.

— Ще отговоря на въпроса — самонадеяно отвърна Хилабранд.
— Но първо искам да попитам дали комисията е наясно, че снощи бяхте задържан от охраната на ядрената лаборатория, шерифе, и дали тези ваши въпроси не са отчаян опит да поизчистите опетнената си репутация след снощния инцидент? Всички знаем, че предстоят избори за поста, който заете в момента.

— Шерифе? — попита председателят на комисията.

— Това няма нищо общо с политиката, господин председател. — Уолт не откъсваше поглед от самодоволно ухиления свидетел. — Имам още един-два допълнителни въпроса, ако господин Хилабранд благоволи да отговори на този.

Председателят не изгаряше от желание да превръща изслушването в дуел между Уолт и Хилабранд.

— Нека първо уточним въпроса с вашето задържане. Потвърждавате ли случилото се?

— Да, сър. Безмоторният самолет, който пилотирах, се отклони от курса си вследствие на силно въздушно течение и попадна над въздушното пространство на ядрената лаборатория. Бях принуден да кацна. След проведения разпит от страна на охраната бях освободен без повдигане на обвинение.

Хилабранд изсумтя в микрофона и без да чака разрешение от председателя, размаха снимката във въздуха.

— Колко удобно! Въздушното течение го отнесло точно над обекта ни. Смяtam за важно да припомня на комисията, че тази снимка е направена в разрез със закона и разглеждането ѝ тук ми дава право да повдигна обвинение срещу автора ѝ.

Изявленietо му изненада Уолт. Хилабранд хвърли Фиона под колелетата на влака, без да му мигне окото. Шерифът се бе надявал, че отношенията между Фиона и Хилабранд биха смекчили желанието му да предприеме разследване по случая.

Членовете на комисията започнаха да обсъждат нещо помежду си. В залата се носеше едва доловим шепот на фона на пукането и потракването от радиаторите. Уолт отчаяно се надяваше да получи отговор поне на първия си въпрос, въпреки че Хилабранд очевидно възнамеряваше да лъже.

— Казахте, че ще отговорите на въпроса ми — припомни шерифът.

— Нямам информация за никакво опасно за здравето изсипване или изтичане, причинено от действията ни, на територията на ядрената лаборатория.

— Вие или някой от служителите ви — продължи Уолт — предлагали ли сте заплащане на Лон Бърни, Джеймс Пийви или Даниъл Кътър в замяна на мълчанието им и участието им в заговор за замърсяване на подпочвените води в района на Пахсимерой Вали?

Въпросът вся смут сред комисията и предизвика повторно съвещание помежду им; от подиума се стрелкаха гневни погледи към Уолт и Хилабранд. Един от присъстващите излезе от залата и секунди по-късно вътре нахълтаха десетина души, в това число и няколко репортери. Председателят на комисията забеляза нахлуването на журналистите, прикри устата си с ръка и продължи да шепне на колегите си.

— Шериф Флеминг — обади се най-после председателят, — комисията високо цени професионалните ви заслуги за щата Айдахо, но същевременно считаме, че въпросите ви са неуместни за тази трибуна.

— Доколкото ми е известно, това изслушване е свързано с проблемите на околната среда, не е ли така? — попита Уолт.

— Така е.

— В такъв случай, господин председател, бих искал да уведомя комисията, че Ядрената лаборатория на Айдахо, под ръководството на господин Хилабранд, е замърсила подпочвените води от междупланинския речен басейн на Роки Маунтин, минаващи дълбоко под Пахсимерой Вали. Присъствах лично на изгарянето на над петдесет глави добитък. Кой фермер би унищожил животните си по този начин, господин председател? Бък — сенатор Узър — вие отглеждате овце. Случвало ли ви се е някога да запалите собствения си добитък?

Бък Узър поклати глава отрицателно.

— Разполагам и с медицинска документация за двама служители от фабриката за бутилиране на изворна вода „Трилогия“, приети в болница в Солт Лейк Сити. След направените им обстойни изследвания е било потвърдено, че страдат от радиационно отравяне.

На тази карта може да се види — каза Уолт и пристъпи близо до подиума — относителната близост на...

— Попитайте шерифа — прекъсна го Хилабранд на висок глас — дали е експерт по радиационно отравяне. Попитайте го също дали е чувал за наличието на радиоактивния елемент радон в подземните пластове на Централно Айдахо.

— Господин Хилабранд, радонът съществува от хиляди, дори милиони години, предполагам. Но той не е източник на радиация, който периодично се появява или изчезва. Проблемите на тези фермери са съвсем от скоро. В момента заразата е плъзнала в целия този район.

— Ако действително имаше масово измиране на добитък и заразени работници в бутилиращи компании — обърна се Хилабранд към председателя на комисията, — не мислите ли, че досега щеше да се разчуе за това? Един областен шериф започва да сипе обвинения и ние трябва да ги приемем за достоверни? Вие експерт ли сте по тези въпроси, господин Флеминг? — Той се обърна. — Джеймс Пийви седи точно зад мен. Защо председателят не попита почитаемия сенатор Пийви дали неговият добитък страда от радиационно отравяне?

Пийви се надигна от мястото си.

Председателят на комисията изглеждаше объркан.

— Това не е съдебен процес, господин Хилабранд, господин Флеминг — измърмори той. — Това е изслушване. Оплакването ви е взето под внимание, господин Флеминг, и ще бъде разгледано. Седнете, ако обичате, господин Пийви.

Пийви седна, но очевидната му готовност да свидетелства бе отбелязана от комисията.

— Има ли други коментари? — попита председателят.

— Той е подкупил сенатор Пийви — каза Уолт. — Също както се е опитал да предложи пари и на Даниъл Кътър срещу мълчанието му във връзка с болните служители от фабриката му. — Присъстващите развълнувано зашушкуха помежду си. — Съжалявам, господин председател, но вземането под внимание на оплакването не ми е достатъчно. Тук е заложен на карта човешки живот.

— Обвиненията са безпочвени! — обади се Хилабранд. — Абсолютно безпочвени!

— Шериф Флеминг — каза председателят, — моля ви да се върнете на мястото си!

Уолт запази самообладание.

— Безпочвени, така ли, господин Хилабранд?

— Съвършено безпочвени.

Уолт вдигна показалец във въздуха, за да си спечели няколко секунди време, и забърза към мястото си.

— Най-после — рече председателят достатъчно високо, за да го чуят всички.

— Не съм свършил! — обади се Уолт, докато ровеше в куфарчето си. — Господин Хилабранд! — Той подхвърли нещо към Хилабранд, който се протегна и го улови с една ръка. — Половинлитрова бутилка вода „Трилогия“ от партидата, която впоследствие е била поставена под карантина и спряна от продажба заради съмнения за заразяване. Ако сте толкова сигурен, че подпочвените води не са били отровени от изтичане на радиоактивни отпадъци в Ядрената лаборатория на Айдахо, пийнете една чаша от нея. Убедете и мен.

Хилабранд погледна бутилката, после към Уолт и накрая към подиума. Един репортер в дъното на залата се изправи и направи снимка на Хилабранд с бутилката в ръка. Хилабранд отново погледна към Уолт с каменно изражение на лицето. Отвинти капачката и наля вода в чашата си.

— Не пий от нея — каза шерифът и се втурна към масата на свидетеля. — Водата *наистина* е от карантинната партида. Заразна е...

Но Хилабранд я надигна и започна да пие.

Уолт бълсна чашата от ръката му и тя се строши на парчета точно пред подиума.

Хилабранд изтръска с ръка капките вода от скъпия си костюм.

— Луд ли си? — попита го Уолт достатъчно високо, за да го чуят всички. — Защо пиеш от нея? Видях с очите си мъртвите овце на Лон Бърни и лично направих измервания; радиационните показатели са толкова високи, че труповете им би трябвало да светят в тъмното. Разполагам с информация от експерт по водоносните пластове, че точно под ядрената лаборатория минава подпочвена река, която завива на север, в посока към Пахсимерой. Всичко... свърши.

— Ако твърденията ти са верни, бих ли рискувал да пия от тази вода? — изсумтя Хилабранд и размаха бутилката.

Уолт я сграбчи и я изтръгна от ръката му. Към масата се втурна някакъв мъж, в когото шерифът разпозна Шон Лън, съдейки по даденото от Фиона описание. Хилабранд го отпрати с ръка.

Уолт запокити отворената бутилка на пода.

— Това ми е достатъчно — каза председателят. — Стига толкова, шерифе. Въсъщност изслушването приключи. Следващото публично изслушване ще се състои след около три месеца. Приятен ден на всички!

Уолт и Хилабранд продължаваха да се гледат втренчено, задъхани от борбата с бутилката.

— Защо? — отчаяно го попита Уолт. — Наясно си какво се случи с работниците на Кътър. Знам, че си наясно.

Хилабранд постепенно успокои дишането си.

— Чакам те в кабинета на Бък — прошепна той. — След десет минути. — После се изправи и продължи да изтръска водата от костюма си. — Благодаря ви, господин председател.

Лън стоеше до него като добре обучено куче.

— Мислиш си, че ще можеш да купиш и мен ли? — също толкова тихо каза Уолт.

— Надявам се — отвърна Хилабранд.

50.

Кабинетът на Бък Узър ухаеше приятно на тютюн за лула. От двете страни на голямата писалище имаше саксии с перуника; през прозорците нахлуваха ярките слънчеви лъчи и обливаха в светлина гладката повърхност на бюрото и облегалката на високия кожен стол зад него.

Уолт влезе в кабинета. Вътре вече го чакаха Хилабранд и Лън. Узър отсъстваше.

— Ще помоля Шон да провери дали не носиш микрофон — рече Хилабранд.

— Не се и съмнявам.

— Иначе няма да говорим.

— Не нося микрофон.

— Значи не би трябвало да имаш нещо против. Освен това Шон ще вземе куфарчето, мобилния ти телефон, радиостанцията и папката с документи и ще ги изнесе отвън със себе си.

Уолт замълча и прецени, че няма смисъл да се противопоставя. Така или иначе не носеше микрофон. Свали колана си, на който бяха закрепени оръжието му, чифт белезници и джобно фенерче, оставил го на пода и вдигна ръце.

Лън прокара около тялото му портативен детектор за метал, помоли го да свали часовника си и го обяви за чист.

Хилабранд кимна и Лън излезе навън заедно с куфарчето и папката на шерифа. Вратата щракна зад гърба му.

Хилабранд се изправи и застана с гръб към проблясващия в газовата камина пламък.

Никой от двамата не проговори в продължение на няколко минути.

— Откъде да започнем? — рече най-после Хилабранд.

— Бих бил доволен и на нещо, което поне малко се доближава до истината — отвърна Уолт, вдигна колана си от пода и го постави върху един от столовете.

Двамата мъже останаха прави.

— Смяташ, че всичко ти е ясно, така ли?

— Предполагам, че да — каза Уолт, все още ядосан от разиграния от Хилабранд театър пред комисията. — Ти пи от водата.

— Още не можеше да го проумее. — Знаеше, че е заразна, но въпреки това я изпи.

— Надявах се да бъльфираш.

— Не бъльфирах.

— Насилих се да повърна преди малко — призна Хилабранд. —

Надявам се това да помогне.

— Ами ако е късно? Ако вече си се заразил?

Роджър сви рамене.

Каква наглост, помисли си Уолт; двама души вече бяха заразени, но той се смяташе за недосегаем.

— Това не може да остане в тайна за дълго — каза Уолт. — Едвали ще бъда единственият, разгадал този случай.

— Смяташ, че си го разгадал, така ли?

— Подозирам, че съм доста близо до истината.

— Поредният предприемач, сключил договор с правителството, който се стреми да бръкне колкото се може по-дълбоко в кацата и да прикрие грешките си максимално бързо.

— Нещо такова, да.

— Нека си изясним нещо — каза Хилабранд. — Смъртта на ветеринаря Ранди Ейкър — нямаме нищо общо. Изчезването на брат му — нямаме нищо общо.

— Ще ми се да можех да ти повярвам.

— Ще ми повярваш.

— Едва ли.

— Защо не седнеш?

— Добре съм така.

— Наистина ли видя изгарянето на петдесет овце? — попита Хилабранд.

— Да. Не си изпипал добре нещата.

— Аз? Не мисля. Проклетите фермери са виновни. Ако ти се прииска да видиш как е изглеждала Америка преди един век, качи се в колата и шофирай два часа на изток от Хейли. Божичко, какво сме принудени да търпим!

— Не им е лек животът.

— Прочети това — каза Хилабранд и кимна към бюрото на Узър, където лежеше получен по факса документ.

Уолт разпозна правителственото лого в ъгъла и усети как настръхва.

— Това е споразумение за конфиденциалност.

— Да. Желязно споразумение с правителството — каза Хилабранд. — Ще вземат първородния ти наследник дори ако само ти mine през ум да разгласиш онова, което ти предстои да научиш. Точно така, хубаво помисли, преди да подпишеш.

Уолт прочете първия параграф.

— Нямам намерение да подписвам, щом не мога да използвам онова, което ще ми кажеш.

— Споменал ли съм, че възнамерявам да ти казвам каквото и да било? — отвърна Хилабранд.

Уолт вдигна поглед към него.

— С днешна дата е.

— Пристигна по факса преди пет минути.

— Бързо действаш.

— Ти ме принуждаваш, шерифе. Лично аз се надявах, че изслушването ще се върти предимно около темата за новите доставки.

Уолт не беше сигурен дали го разбира.

— Няма никакви нови доставки от Русия, така ли? — предположи той.

Хилабранд не отговори. Не беше и нужно.

— Всичко е твоя измислица — новите доставки на радиоактивни отпадъци — за да насочиш изслушването в друга посока, далеч от истинските проблеми.

— И аз подписах едно такова — каза Хилабранд и кимна към документа на бюрото. — Нищо повече не мога да ти кажа, освен ако не се присъединиш към клуба.

— Не си падам много по членство в клубове. Имам клубна карта за намаление от „Костко“^[1] и това ми стига.

— Това е кажи-речи същото.

— Защо изобщо да го подписвам? — попита Уолт. — Вече имам деветдесет и девет процента от отговорите. Не ми трябва.

— Трябва ти. За да научиш истината. Твоята безценна истина. — Хилабранд се обърна с лице към огъня. — И за да мога да ти кажа

всичко, което знам за изчезналия ти приятел.

Уолт усети как лицето му пламва.

— Но ако го подпиша, няма да имам възможност да използвам получената информация.

— Не е точно така. Почти мога да ти обещая, че ще можеш да я използваш. Едното води до другото и... нещата се разплитат.

— Но в момента нямам нищо.

— Ще имаш. Част от нещата ще можеш да разследваш, друга част — не.

— Нека позная коя част няма да мога — каза Уолт.

— Разбирам, че по природа си подозрителен. И съвсем основателно. Не те карам да се преструваш на такъв, какъвто не си. Дори не те моля да ми имаш доверие, защото на този етап това е твърде много за вродената ти интуиция. Прав ли съм?

— Мислиш ли, че не бих подписан споразумението, ако това ми дава шанс да спася Марк Ейкър? — Въпросът му беше риторичен. — Смяташ, че съм твърде... подозрителен... горд... или за какъвто там ме смяташ?

— *Недоверчив* е точната дума, струва ми се.

— Със сигурност.

— Не казвам, че мога да ти помогна за Ейкър. По-скоро не. Но вярвам, че ще ти е от полза да разбереш какво *не е* сторено и кой не стои зад това. Понякога имаме нужда точно от това, за да тръгнем в правилната посока. Като човек, който се занимава с разследвания, ти би трябвало да го знаеш най-добре.

— Да, наричаме го *подвеждаща* информация — саркастично отвърна Уолт.

— Само че не е, разбираш ли? Веднъж щом подпишиш споразумението, повече няма да ми се налага да те лъжа.

За Уолт беше трудно да приеме Хилабранд като жертва на правителството, както на него му се искаше. Изглеждаше нелепо и фалшиво в подобна роля. Шерифът искаше да вярва, че е способен и сам да открие истината — че вече почти е стигнал до нея — само че този процес отнемаше време, а Марк Ейкър не разполагаше с никакво.

Уолт извади писалка от джоба си и подписа документа.

— Подай ми го, ако обичаш — каза Хилабранд.

Не искаше да рискува. Уолт можеше да хвърли листа в огъня веднага щом научеше истината.

Хилабранд внимателно сгъна документа и го прибра във вътрешния джоб на сакото си. После втренчи поглед в Уолт.

— Не е изхвърляне на радиоактивни отпадъци — каза той. — И парите не идват от моята компания.

— Платил си на фермерите да покрият загубите си. Подобно предложение е получил и Дани Кътър.

— Моята компания направи въпросните споразумения, но парите са на данъкоплатците.

— Щом не е изхвърляне, какво е, изтичане? Разсипване? Или какво?

— Толкова упорито се опитваш да ме видиш в определена светлина, че отказваш да проумееш каква е истината, нали? Ами ако съм невинен до доказване на противното? Звучи ти направо невероятно.

Беше прав. Уолт смяташе „Семпер“, в частност Хилабранд, за престъпници. Всички улики водеха към тях. Нежеланието на директора на ядрената лаборатория да разговаря с него окончателно бе затвърдило убеждението му. Но сега, след като видя с очите си споразумението за конфиденциалност, нещата започваха да изглеждат малко по-различно — може би никой не бе пожелал да се срещне с него именно защото всички бяха обвързани със същия договор за запазване на мълчание.

— Саботаж — измърмори Уолт, шокиран от внезапната промяна в собствените си възприятия за събитията.

— Терористична атака на местна почва — тихо каза Хилабранд, като внимателно подбираще думите си. — И не става въпрос за шайка луди араби, а за шайка луди американски селяни.

Уолт настърхна от ужас.

— Самакините — спомни си той полученото неотдавна предупреждение.

— Ти знаеш за тях?

— Съвсем от скоро.

— Избрали са за цел добре охраняван район с размерите на Манхатън, в който са разпръснати останките на четиридесет и два реактора — каза Хилабранд. — Атакували са една от най-отдалечените

сгради и са причинили пропукване. Малко, за щастие, но все пак става въпрос за радиоактивна субстанция. Смятаме, че извършителите са четирима, а може би и по-малко. Това се случва точно когато настоящата администрация е в процес на тайни преговори с Пакистан, Северна Корея и Иран относно ядрената им политика. Опитваме се да определяме правила, за да контролираме световната безопасност. Последното нещо, от което правителството се нуждае в момента, е да създаде впечатлението, че не може да опази собствените си ядрени отпадъци. Получихме инструкции от правителството да запазим атаката в тайна. Те поеха ангажимента да се погрижат за всички последствия. За щастие пострадалият район е слабо населен. Заразената подпочвена вода течеше в посока север, към Пахсимерой Вали. Осьзнахме мащаба на саботажа едва когато животните започнаха да се разболяват. Оттогава не сме спирали да работим ден и нощ по възстановяването на щетите. Слава богу, неколцина пострадали фермери се оказаха патриоти. Подписаха същото това споразумение, получиха парично обезщетение за причинените неприятности и запазиха мълчание. Две неща обаче не успяхме да предвидим.

— Марк Ейкър и изворна вода „Трилогия“ — каза Уолт.

— Трябваше да се сетим за „Трилогия“. Огромен пропуск от наша страна. Дори не знаехме за съществуването на бутилиращата фабрика. Изключително глупава грешка.

— Фермерите са се свързали с ветеринарните лекари преди вас.

— Ейкър видя в колко тежко състояние са овцете. Тъкмо се бе заел да ги лекува, когато ние помолихме фермерите да го отпратят. Уведомиха го, че им е по-удобно да ползват услугите на местен ветеринарен лекар. Само че ние пропуснахме да вкараме в играта местния ветеринар. Ейкър явно го е потърсил и лъжата лъсна. А Ейкър започна да души наоколо.

— Но в такъв случай смъртта на Ранди е ваше дело — каза Уолт.

— Моите хора твърдят, че нямат нищо общо. Може би искат да ме предпазят, но казват, че нямаме пръст в тази работа. Предполагаме, че са замесени Самакините. Оставили са бележка, която още тогава бе предадена на ФБР. Някакъв манифест с бръщолевения относно неправдите в държавата. Искат посланието им да получи гласност. Стандартните глупости.

— А с потуловането на замърсяването... на саботажа — поправи се Уолт — вие сериозно сте ги ядосали.

— Група от десетина подлеци не могат да диктуват как да се управлява цяла държава. Впоследствие са се свързали с няколко вестника и са направили изявления. Наложи се да дадем отговор. Отрекохме да е имало каквото и да било авария. Същото направи и правителството. Няма щети, няма замърсяване. Просто поредната група откачалки, която подхвърля безпочвени обвинения. Оттогава не са писани статии по темата. Самакините пуснаха съобщения в интернет относно замърсяването, но без каквото и да било доказателства...

— И тук се появявам аз — каза Уолт. — Защо обаче трябва да вярвам на цялата тази история? Едно споразумение за конфиденциалност не доказва каквото и да било.

— Така е. — Хилабранд замълча за момент. — Очаквах да реагираш точно по този начин. — Той отвори вратата на кабинета и кимна на някого.

В стаята влезе млада жена, която хвърли поглед към Уолт и седна зад бюрото. Проведе неколкоминутен телефонен разговор, докато тракаше по клавиатурата на компютъра.

Уолт и Хилабранд стояха мълчаливо и чакаха.

— Готови ли сме? — попита жената и Уолт за момент си помисли, че говореше на него.

— При нас всичко е наред — обади се някакъв глас от компютъра.

Хилабранд тръгна към вратата, следван от сътрудничката, която кимна към Уолт да заеме мястото й зад бюрото.

— Няма нужда да правите каквото и да било. Просто седнете.

Уолт се настани пред монитора, откъдето го гледаше лицето на млад мъж.

— Шериф Флеминг?

— Да — отвърна Уолт и се намести удобно на стола.

— Изчакайте така, за да разговаряте с вицепрезидент Шейлър.

Мъжът се отдръпна и в полезрението на Уолт остана само една завеса и няколко снимки в рамки. Снежният планински пейзаж на едната от тях му бе до болка познат.

Уолт хвърли поглед към Хилабранд, който тъкмо излизаше.

— Надявам се, че поне на нея ще повярваш. Ще бъда отвън — каза той и затвори вратата.

— Уолт? Така се радвам да те видя! — възклика тя от екрана.

— Госпожо вицепрезидент...

— Стига, Уолт, за теб съм Лиз, знаеш го.

— Изглеждаш добре.

— Така се и чувствам, благодаря ти. А ти? Изглеждаш изморен.

— Предполагам, че времето ти е ограничено. Току-що разговарях с Роджър Хилабранд. Той каза, че ще ми разясниш някои неща.

— Всичко, което Роджър ти е разказал, е истина, Уолт. Бяхме атакувани и се наложи да действаме твърдо, за да предотвратим провала на настоящите преговори. Искам да знаеш, че и двете камари на Конгреса са уведомени за случая от съответните сенатски комисии. Всички подкрепяме Закона за свободен достъп до информация, но има неща, които просто трябва да бъдат запазени в тайна. Този случай е именно такъв.

— Направен е опит да се скальпи лъжливо обвинение срещу Дани Кътър за употреба на наркотици — каза Уолт. — Това допустимо ли е?

— Не съм наясно с подробностите. Знам само, че в някои случаи се вземат под внимание определени човешки слабости и действително се прибягва до натиск, с цел гарантиране на пълно сътрудничество. Инструкциите са ясни — всички трябва да подпишат споразумението за конфиденциалност и да предоставят пълното си съдействие по случая. В случай на колебание се опира до изнудване. Съгласна съм, че подобен начин на действие е подъл, и се извинявам за това. Вече изразих неодобрението си относно някои от прилаганите методи.

— А жена ми? Децата ми? — Уолт внезапно видя действията на Гейл в съвършено различна светлина.

— Какво за тях?

— Няма значение.

— Кажи ми. Моля те.

— Няма връзка със случая.

— Но не е сигурно, Уолт — каза тя. — Моля те, кажи ми.

Той набързо ѝ разказа за внезапното желание на Гейл да спечели попечителството над децата, и то след като бе сложила край на брака

им именно заради факта, че майчинството ѝ идваше в повече. Уолт не се бе замислял над това до този момент.

— Чудя се дали е възможно да е получила анонимно обаждане с някакъв намек по мой адрес. Питам се също дали е възможно някой тайно да се е ровил в бракоразводните ми документи.

— Уолт, никога не бих подкрепила подобно нещо. Искам да знаеш това. Двамата с президента получаваме информация за случая ежедневно, но очевидно ни спестяват подробностите. Нямах никаква представа за случилото се с Дани Кътър и определено съм изненадана от нещата, които преживяваш самият ти. Мога — и възнамерявам — да проведа няколко телефонни разговора.

— Този случай — каза Уолт, — имам предвид саботажа, няма как да се запази в тайна. Наясно си с това, нали?

— Имаш предвид новината за случилото се или самото заразяване?

— Новината.

— Колкото до заразата, степента е минимална. Касае се за огромно количество вода. Радиоактивните стойности са доста пониски, отколкото преди две-три седмици. Уверяват ни, че след по-малко от месец водата ще бъде напълно чиста. — Тя присви устни и отмести поглед встрани. — Що се отнася до изтичането на информация относно инцидента, искрено вярваме, че ще успеем да го запазим в тайна. Трябва да успеем. Нуждаем се от твоето съдействие, за да се справим.

— Подписах споразумението за конфиденциалност, Лиз. Не искам да си имам неприятности. Ще държа устата си затворена.

— Не става въпрос само за това, Уолт. Тук е замесен и Марк Ейкър. Искаме да го открием, преди да са го принудили да публикува нещо, което може да се окаже пагубно.

— Да публикува?

— Може би Роджър не ти е казал всичко. Основната цел на Самакините е да добият известност. Достоверност. А достоверността се постига с доказателства. Те имат нужда от потвърждение, че саботажът им е успешен.

— Научно доказателство — каза Уолт. — Като например доклад от ветеринарен лекар за състоянието на овцете.

— Саботажът се разследва. Самакините не биха могли да го направят без помощ от вътрешен човек. Хората на Роджър работят денонощно заедно с ФБР, за да открият въпросното лице. Вече сме информирани, че ФБР наблюдава групата им и са готови да ги атакуват. И двамата знаем каква ще е съдбата на Марк Ейкър, ако е в техни ръце по същото време.

— Ще ми е необходима цялата налична поверителна информация — каза Уолт и се приведе напред към экрана.

— Нямам достъп до всички подробности. Това е твърде далеч от моята сфера на действие.

— Но ти сама каза, че трябва да измъкнем Марк оттам.

— Всички помнят Руби Ридж^[2], Уолт. ФБР се боят от провал и това е една от причините, които ги спират. Ако направят погрешен ход и стигнат до задънена улица, Самакините ще постигнат заветната си цел да попаднат на първа страница във вестниците. Не можем да го допуснем. Затова сме принудени да търсим алтернативни варианти. Но ако Марк Ейкър е вън от уравнението, ще разполагаме с много по-голяма свобода на действие. Все още не е късно да се включиш, за да ни помогнеш да оправим тази каша.

— Но аз не разполагам с нищо — отвърна Уолт. — Трябва да тръгна отнякъде, да се опра на нещо.

— Опри се на Роджър. Работете заедно, Уолт. Той не е враг. Точно затова ти се обаждам — за да се опитам да ви сближа. Неговите хора са стигнали донякъде, има заподозрени лица. Може би между двама ви...

Уолт бе смятал Хилабранд за заподозрян твърде дълго. Не му беше лесно да започне да гледа на него като на свой съюзник. Ставаше му зле дори при мисълта да работят заедно. Човекът бе използвал Фиона, за да го шпионира; твърдеше, че не знае нищо за смъртта на Ранди Ейкър, което звучеше неправдоподобно.

Но отвътре го ядеше мисълта за това колко неуместни са били подозренията му, колко предубеден е бил относно милионите на Хилабранд и с каква лекота бе сметнал „Семпер“ за злосторниците, а фермерите — за техни съучастници. Сенатор Пийви се бе опитал да го изпрати във Вашингтон и многократно му бе повтарял, че се опитва да му помогне, но Уолт и за миг не бе допуснал, че човекът може и да е искрен в намеренията си. Може би целта е била да го срещнат очи в

очи с Шейлър, която да му разясни ситуацията. Сега вече всичко му изглеждаше много по-различно.

— Виж какво — каза Лиз Шейлър, — трябва да тръгвам. Но искам добре да помислиш върху разговора ни. Следвай инстинктите си, Уолт. Аз винаги съм се доверявала на интуицията ти.

— Благодаря ти. — Самият той обаче се съмняващ в собствената си интуиция и похвалата ѝ само затвърди това негово усещане.

— Трябва да обединим усилията си, да открием злосторниците и да освободим Марк Ейкър. Дължни сме да го направим.

— Съгласен съм.

Уолт усети тревогата в погледа на Лиз Шейлър дори и от екрана. Твърда решителност, граничеща със страх. Дългът към заложника, примесен с ужаса от радиоактивната заплаха. Сякаш безмълвно му казваше, че ако се наложеше Марк да бъде пожертван в името на „погреблика цел“, то колебанията бяха излишни.

[1] Верига супермаркети от типа на „Метро“. — Б.пр. ↑

[2] През 1992 г. агенти на ФБР застрелят жената и бебето на разбунтувала се против правителството бял търговец на оръжие Ранди Уивър в Руби Ридж, щата Айдахо. Седмици наред хижата му е обкръжена от стотици федерални агенти и полицаи. По-късно той е признат за невинен и получава финансово обезщетение. — Б.пр. ↑

51.

Рой Коутс живееше с болката. Докторът бе отмъкнал всички силни лекарства, а аспиринът не му вършеше работа. Най-добре се чувстваше, когато седеше и си почиваше до печката. Същата печка, чието фабрично име бе изписано огледално върху лицето му с гноясали букви. Изобщо не можеше да движи единия си крак; раната му се бе превърнала в зейнала дупка, покрита с инфектирани струпей. Раната под мишницата му не го тревожеше толкова. Болката се търпеше. Но щом излезеше навън на студа, лицето му пламваше в агония. Затова стоеше и чакаше — свъсил вежди, нетърпелив и сгърчен от болка — готов да откъсне главата на първото живо същество, което прекрачеше прага на хижата.

Очакваното почукване на вратата веднага привлече вниманието му.

Той изръмжа на посетителя си да влиза.

Топката на бравата се завъртя, вратата се откряхна и вътре плахо пристъпи Нюбъс.

— Тъкмо навреме — рече Коутс.

Дони Нюбъри бе на двайсет и три, но кръглото му лице, обрасло с гъста, неподдържана брада, му придаваше вид на трийсетгодишен. Едрото му телосложение сякаш изпълни цялата хижа.

— Доведох Шайло — вяло рече Нюбъри. Хвърли плах поглед към Коутс, без да помръдва от вратата. — Нося радионашийник и нови батерии, както ми поръча. Ако ми беше казал, щях да взема нещо и за... лицето ти.

Коутс изсумтя. Той приемаше сполетялото го нещастие като изпитание.

— Ами Лейкли?

— Нищо не стана — каза Нюбъри и застана нащрек, в случай че Коутс реагираше непредвидено. — Той отиде в „Мел-Оу-Дий“, както поръча ти. Да се срещне с онова момиче — научната работничка — вместо теб. Да приключи сделката и да вземе бидона с отпадъците. Само че всичко се прецака, Рой. Аз наблюдавах отстрани, както ти ми

поръча. От пикапа. Той стоя вътре твърде дълго, разбираш ли? Трябваше да ѝ остави стоката, да вземе нейните ключове и да направят размяната. Обаче всичко се прецака. Работата е там, че той трябваше да огледа колите на паркинга. Не е нужно да си гений, за да забележиш джиповете. Джипове пред „Мел-Оу-Дий“? Стига бе! Нормално е да има пикапи и някой друг стар кадилак, ама чисто нови, лъскави джипове?!

— Давай по същество — прекъсна го Коутс и изпъшка от болка.

— Федерални агенти. Виждах проблясъците в прозорците. Голяма стрелба падна. Явно Лейкли сериозно им се е опънал, защото продължи доста дълго. Когато всичко утихна, пристигна линейката. В Арко имат само една линейка, затова напъхаха два от чувалите за трупове отзад в един пикап. Общо три. Единият е Лейкли, предполагам, така и не го видях да излиза. Мамка му, Рой, ама нашият човек направо им разказа играта, казвам ти. Имаше и доста ранени, освен тримата убити.

Стаята сякаш се завъртя пред очите на Коутс. Кръвта забълска в слепоочията му, ушите му бучаха. Имаше чувството, че главата му ще се пръсне всеки момент.

— Бидонът? — процеди той през стиснати зъби.

Двеста и петдесет литра радиоактивни отпадъци. Достатъчно количество за мръсна бомба. *Неговата мръсна бомба*. Бомбата, която трябваше да привлече вниманието на цялото човечество и да заеме първите страници на вестниците в цял свят. Посланието на Самакините най-после щеше да бъде чуто.

Но сега Рой бе изгубил бидона. Както и Лейкли.

— Момичето?

Нюбъри поклати глава. Беше изгубил и момичето.

— Това, че не съм я видял да излиза, не доказва нищо.

Федералните я бяха прибрали. Какво точно знаеше тя за него? До каква степен се бе разкрил пред нея с тъпите си опити да завърже разговор? И най-важното, беше ли виждала пикапа му? Регистрационните му номера? Ако федералните успееха да се докопат до тази информация, с него бе свършено. Край! Щяха да се стоварят отгоре му като мухи на мед.

Всичко опираше до доктора. Отново. *Трябваше да го открият на всяка цена*.

— Двамата с Гиърбокс се разделяте. Гиърбокс тръгва с Шайло.
Ти поемаш по стария път. Намерете доктора на всяка цена.

Отвън се разнесе бръмченето на моторната шейна. Минута по-късно на вратата се похлопа.

— Да! — изсумтя Коутс.

Гиърбокс пристъпи навътре, полузамръзнал.

— Нюбс ще те въведе в ситуацията — каза Коутс. — Открийте доктора и ми го доведете. Ще го накарам да напише онова писмо. Все още има надежда да успеем. — Той сведе поглед към подутия си крак. Докторът щеше да се погрижи и за раната му. Имаше нужда от някой и друг шев.

Ако Ейкър не го беше намушкал с ножа, сега в торбата за трупове щеше да е той, а не Лейкли. *Няма нищо случайно на този свят.*

— Какво сте ме зяпнали, по дяволите! — изпъшка той. — Намерете доктора и ми го доведете!

После мянна отражението си в прозореца и разбра защо Нюбс го гледаше така втренчено — мехурите се бяха пукнали и по бузите му течеше гъста жълта течност. Сякаш лицето му се топеше като воськ.

52.

Уолт следваше лъскавата плешивина върху темето на колегата си Джими Магна, когото всички наричаха Магнум. Четиридесет и пет годишната сграда на общинския затвор не изглеждаше особено приветливо. Вратите му с дебелина седемдесет сантиметра изглеждаха като люкове на подводница и бяха толкова тесни, че носилката с легналия върху нея Тейлър Крабтрий трябаше да се наклони на една страна, за да се събере през отвора. Дясното рамо на младежка бе шинирано и превързано, липсваха му и два предни зъба, но като цяло бе извадил късмет. Затворниците не гледаха с добро око на обвинените в задиряне на момичета на възрастта на дъщерите им.

— Добре ли си? — обърна се Уолт към Крабтрий, когато носилката се наклони отново, за да премине през втората врата.

Щеше му се да можеше някак да върне времето назад и да предотврати жестокия побой над момчето. Изрично бе предупредил тъмничарите, че Крабтрий е в опасност, и място не можеше да си намери от яд заради проявената небрежност от тяхна страна.

— Искам да се махна оттук — прошепна Крабтрий през подутите си устни.

— Ще измислим нещо. Първо ще те закараме до болницата. Може би ще имаш нужда и от зъболекар. — Уолт нямаше търпение да разпита момчето.

Надяваше се Крабтрий да му разкаже нещо за Шон Лън, да намери начин да притисне Хилабранд. Ала хлапето имаше спешна нужда от лекарска помощ и Уолт възнамеряваше да му я осигури възможно най-бързо.

— Няма да се върна тук — рече момчето.

— Не става така — отвърна Уолт. — Ще те изолираме по някакъв начин.

— Моля те — прошепна младежът.

В думите му имаше нещо повече от молба; извинение, изповед, искреност, каквато не бе проявявал към никого от години.

Уолт виждаше пред себе си един разказал се Тейлър Крабтрий. Винаги се бе надявал, че момчето е способно да изпита това чувство, и съзнаваше колко важен и крехък е този момент. Но ако не уважеше правото му да получи незабавна медицинска помощ, Тейлър би могъл да подаде оплакване, а Уолт щеше да си има неприятности. Ала предоставената възможност си струваше риска.

— Щом излезем оттук — поръча Уолт на подчинените си, — веднага го развържете. Искам да го заведем в оперативната стая и да сложим малко лед на устната му. Помолете линейката да изчака.

— Нямам нужда от линейка — възропта Крабтрий.

— Такава е процедурата — обясни Уолт. — Вече си в системата. Има правила, които трябва да се спазват.

— Дреме ми за системата!

— Точно така се влиза тук — каза шерифът, — но доста по-трудно се излиза.

* * *

Оперативната стая миришеше на пот, кафе и понички. Точно както спортистът разпознаваше специфичния мириз на съблекалнята, така и полицаят се чувстваше в свои води сред тази комбинация от аромати.

Крабтрий седеше на един от столовете, притиснал торбичка с лед върху устните си.

— Подобни случаи не са практика в моя затвор — каза Уолт.

— Какво ще стане, ако променя решението си и се съглася да говоря с теб?

— Бих могъл да ти кажа, че това ще промени нещата в твоя полза, но честно казано, Тейлър, не искам да те лъжа. Нямам никаква представа какво би помогнало в твоята ситуация и дали изобщо има такава възможност. Досието ти е доста дебело. Всеки съдия, у когото попадне, ще се запознае подробно с него. Ще гледат на теб като на ония младежи, които не могат да влязат в правия път.

— Но аз мога. Питай Елби.

— Аз ти вярвам. И с открыто сърце бих се застъпил за теб. Но системата е строга и не проща. Мисля си, че ако успеем да те върнем

в Алтернативното училище и ти действително си стоиш на задника там — никакви уебкамери, никакви глупости — съдията може и да прояви снизходителност.

— Можеш ли да попиташ господин Леви дали е съгласен да ми даде още един шанс?

— Ако той те приеме обратно в училището, каква е гаранцията, че няма да прекрачиш отново границата?

— Попитай Елби. На мен може да се разчита. Никога не закъснявам. Не хитрувам с обедните почивки, спазвам ги до минута.

— Ще говоря с Бардж.

Крабтрий кимна и внимателно намести торбичката с лед.

— Изльгах за Кайра.

Започна се.

— Преди да затънеш още по-дълбоко — прекъсна го Уолт, — нека ти кажа какво знам аз. Първо: не си прибирал Кайра Тулевич от пътя. Второ: знам, че е била в колата ти и си я оставил пред болницата, точно както ми каза. Трето: синините по лицето ти — те все още се забелязват — не са дело на Кайра, нито са вследствие на злополука със сноуборд. Няма индикации, че момичето се е съпротивлявало.

Крабтрий се ококори от изненада. Или пък от тревога, че не му е останало почти нищо ново за споделяне.

— Нямаме улики, които да свързват Кайра с караваната ти. Вътре не открихме никакви опиати. Очевидно е, че не ти си човекът, който я е упоил. Така че за мен остава мистерия какво ѝ се е случило и къде, но знам защо, а може би знам и поне една от замесените страни. Така че, Тейлър, не си и помисляй да ме лъжеш, защото най-вероятно ще те хвана, а това няма да е от полза за никого. — Уолт мълкна, за да предостави на момчето няколко секунди за размисъл. — Няма да е проблем, ако решиш да не говориш. По-добре да мълчиш, отколкото да се опиташ да ме изпързалаш. Ясен ли бях?

Момчето кимна.

— Е, да се обаждам ли на екипа от линейката?

Крабтрий поклати глава.

— Страхуваш се. — Беше изписано върху лицето му. — От какво? Отмъщение? От кого?

Крабтрий впери поглед в шерифа.

— От кого?

Момчето не отговори.

— Съвсем нормално е за младеж в твоето положение да гравитира около установена група. Някоя банда? Мексиканците?

— Да бе — изсмя се той.

— Самакините?

Лицето на Крабтрий замръзна.

— Искам много добре да си помислиш, Краб — рече Уолт, усещайки, че е на прав път. — Само по себе си общуването със Самакините не е престъпление. Участието в определени техни действия би могло да бъде, но ако решиш да...

— Мамка му, ти май изобщо не проумяваш, а?

— Помогни ми, Краб, хайде, искам да го проумея.

— По дяволите!

— Синините. Онези, с които беше нашарено лицето ти, когато те видях при Елби.

— Не съм причинявал нищо лошо на Кайра.

— Но и не си се обезобразил така, докато си карал сноуборд.

— Аз я спасих. — Кървясалият му поглед пронизваше шерифа.

— Схващаш всичко наопаки, шерифе! Аз съм този, който я спаси.

— Добре тогава. От кого?

— От тях. От Коутс и онзи другия. — Той отмести поглед встрани. — Той живее наблизо. Около Трайъмф. Говоря за Коутс. Заедно с кучетата си. Шибаните кучета лаят *денонощно*. Обаче ще посмее ли някой да се оплаче от тях? Едва ли...

— Рой Коутс — повтори Уолт.

Коутс бе един от последните истински планинари, останали в района. Следотърсач. *Нелегален*, според мнозина. Неведнъж бе обвиняван, че слага радионашийници на кучетата си и ги пуска по следите на пуми за негови анонимни клиенти. Уолт се сети за слуховете около Ранди Ейкър и бракониерството. Коутс? Отделът за защита на рибата и дивеча се бяха опитали да повдигнат обвинения срещу Коутс преди няколко години. Оттогава не беше чувал името му.

— Видях го да измъква Кайра от клетка за кучета. От каросерията на пикапа си. Беше много късно през нощта. Валеше силно, а той я натикал в клетка за кучета.

Уолт се огледа наоколо. Много му се искаше да запише разговора на лента, но се страхуваше да не подплаши момчето. Измъкна

бележника от джоба на ризата си и каза:

— Ще си записвам.

Крабтрий кимна.

— После я завлече вътре.

— Домът му близо ли е до караваната ти?

Покрай племенника си Кевин Уолт безпогрешно се бе научил да разпознава кога един тийнейджър започва да преминава в отстъпление. Крабтрий заби поглед в прогореното от цигара петно до ръба на масата. Раменете му се прегърбиха. Нетърпението на Уолт и липсата на сън заплашваха да вземат връх. Шерифът едва се сдържаше да не заобиколи масата, да сграбчи Тейлър за ризата и да му налее малко разум в главата. Но той отдавна бе овладял изкуството на самоконтрола и се бе научил да не приема тези разпити твърде лично. Крабтрий *желаеше* да оправи както настоящото си положение, така и бъдещето си. Уолт можеше да му помогне, но само ако успееше да се отърве от завладялото го чувство на безсилие.

— Къщата му вижда ли се от караваната ти? — спокойно повтори той.

— Нищо няма да кажа.

— Тейлър... опитай да си помогнеш сам. Можеш да го направиш. Това е верният път. Спри да мислиш за себе си за момент. Помисли за Кайра. Сега помагаш на Кайра. Искаш да й помогнеш, нали?

Лицето на момчето изразяваше яд, примесен с безсилие. Уолт добре познаваше тези две състояния.

— Каза ли нещо? — попита той.

— Не мога да ти кажа.

— Трябва да ми кажеш.

— Обаче не мога.

— Добре тогава. Предлагам ти следното. Засичаме по часовник. Всичко, което ми кажеш през следващите пет минути, ще си остане неофициално. Не се е случило. Изобщо не съм го чул.

— Това е полицейска хитрост. Гледал съм го в „Закон и ред“. Всички полицейски номера са ми ясни.

— Четири минути — каза Уолт, загледан в циферблата на часовника си. — Никакви номера. Имаш думата ми.

Крабтрий огледа шерифа от глава до пети. Усещаше, че може да му се вярва.

— Коутс рядко си стои вкъщи. Мисля, че ходи на лов с кучетата. Може да има и друг дом някъде. Почти не се вясва наоколо. Обаче кучетата... повечето от тях са там непрекъснато. Има едно момиче... идва да наглежда къщата. Грижи се за кучетата. Страшно парче. — Крабтрий погледна към Уолт, който се опита да остане безразличен към изразните му средства. Момчето явно нямаше намерение да говори повече.

— Хубаво момиче — каза шерифът.

— Веднъж ме помоли да се погрижа за кучетата вместо нея. Майка ѝ била много болна и не можеше да остане. Казах ѝ, че няма проблем. Тогава тя ми остави ключ.

И отново мълкна. Сякаш отново нямаше намерение да продължи.

— Ключ за дома на Коутс.

— Точно така.

— И ти нахрани кучетата вместо нея. Това има ли връзка с Кайра, Тейлър? Малко ме притиска времето.

— Монтирах две уебкамери вътре — каза той и наведе засрамено глава.

— *Вътре* в къщата.

— В хижата му, да. В банята и в спалнята.

Уолт зяпна от изненада. Потисна удивлението си, прокашля се и се опита да прозвучи възможно най-спокойно. Ала вътрешно кипеше от смесени чувства — възмущение заради нарушенето на нечие лично пространство, а от друга — еуфория от вероятността Крабтрий да е видял престъплението с очите си. Ако изобщо успееше да открие Марк Ейкър, състоянието му вероятно щеше да е безпомощно и доказването на отвличането нямаше да е лесна работа. Но ако разполагаше със свидетел на изнасилване, извършено в област Блейн, Уолт можеше да изпрати Коутс зад решетките за доста дълъг период от време. Не таеше големи надежди, че би могъл да използва това в полза на Крабтрий, но поне беше нещо.

— Тейлър, разбирам те. Страхуваш се от обвинение във връзка с уебкамерите. Тревогата ти е основателна, като се има предвид, че те изгониха от Алтернативното училище заради същото нарушение. Ако срещу теб бъде повдигнато такова обвинение, съдията изобщо няма да

е доволен. Но аз ти гарантирам — гарантирам, Тейлър — че това няма да се случи. Ако си станал свидетел на онова, за което аз си мисля, срещу теб никога няма да бъде повдигнато такова обвинение. Нещо повече, възможно е другите ти обвинения да бъдат напълно заличени. Искам от теб да ми разкажеш всичко, без даувърташ. Разбиращ ли? Абсолютно всичко, така както е било. И най-малкото несъответствие може да провали цялата работа.

Момчето кимна.

— Имам десетки часове фильм на DVD — каза той.

— На?

— Момичето. В банята. Как се облича. Как се съблича. В леглото. Имаше си един приятел, който... сещаш се. Идваше често при нея в хижата. И те... сещаш се какво правеха.

— Ти си го записал — каза Уолт с леко треперещ глас. Едва контролираше вълнението си. — Изнасилването, Тейлър? Краб? Записа ли изнасилването?

— Не съм го пекъл, ако това имаш предвид.

— Не съм много навътре с терминологията, помогни ми.

— Не съм го записвал на DVD. В компютъра ми е. Имам около петнайсет часа на твърдия диск.

Петнайсет часа.

— Включително и изнасилването — каза Уолт.

Крабтрий кимна, силно засрамен.

— Как иначе щях да я измъкна оттам? Да не мислиш, че съм възнамерявал да се бия с онези мъже? — Уолт отбеляза множественото число. — Просто решиха да си починат малко. Господи... какво ѝ причиниха само! Горкичката Кайра. Но аз успях да я измъкна оттам и я качих в колата си. Толкова много бързах, че си ударих лицето във вратата, докато я отварях. Носех Кайра на ръце и си фраснах лицето във вратата. — Той протегна ръка и докосна белезите си. — Здравата се бях подредил. Самият аз имах нужда от лекар. Карак като луд. Закарах я до болницата. Никой не разбра, че аз съм й помогнал. Вчера, когато ти дойде в караваната ми, не се уплаших от полицейската ти кола, а...

— От двата пикапа. — Уолт веднага се сети за тях.

Хлапето отново кимна.

— Непрекъснато имам чувството, че някой ще почука на вратата ми и ще ми разбие главата. Коутс е абсолютна откачалка. Ще ми свети маслото, ако разбере, че съм бил аз. Единственото, което искам, е да разкарам камерите оттам. Те все още са там. Разбиращ ли? Рано или късно той ще ги открие и с мен е свършено.

— Смятам, че мога да ти помогна за това — каза Уолт. Свят му се виеше от цялата тази информация. — В нощта на изнасилването Коутс е имал компания, така ли?

— Аха.

— Черен кадилак „Ескалейд“? Мъж на около 35–40 години. Добре сложен. Изтупан.

Момчето го погледна изумено.

— Откъде знаеш?

— Това ми е работата, Тейлър — рече Уолт, а после измърмори на себе си: — Това ми е работата.

53.

— Защо ме принуждаваш да гледам това? — попита Фиона, застанала рамо до рамо с Уолт в командния център на управлението. Вратата беше заключена, звукът на телевизора намален, така че агонията на Кайра Тулевич да не излиза отвъд стените на помещението.

— Съжалявам — каза Уолт, — но ти си моят експерт по фотография.

— Тези хора са за бесилото. Не, по добре да ги кастрират с кухненски нож, после да ги разкъсат крайник по крайник, а накрая да ги изтърбушат и разфасоват на парчета. И пак ще им е малко.

На екрана пред тях Рой Коутс и някакъв мъж с неизвестна самоличност се редуваха да се гаврят с Кайра Тулевич. Ужасът бе заснет на черно-бял фильм от уебкамерата на Крабтрий, чийто компютър бе конфискуван от караваната му.

— Надявах се да си в състояние да забележиш някакъв кадър, който да увеличим или обработим допълнително, така че да установим самоличността на втория мъж.

— И се надяваш да ти повярвам, нали? — нападна го тя. — Какво ти става, Уолт? Винаги имаш някакви скрити помисли. Никога не си го признаваш. Защо просто не заявиш открито, че според теб това е Шон Лън?

— Така ли ти се струва?

— О, я престани!

— Той ли е?

— Така мисля, да. Обаче ако ме питаш дали виждам нещо, което го потвърждава — не, не виждам. Само че ти не смееш да кажеш името му на висок глас.

— Не мога — рече Уолт.

Фиона се ококри от изненада.

— Трябвам ти като свидетел? — предположи тя.

— Трябва ми някой, който да потвърди самоличността на втория мъж. Да. Това ще бъде от голяма полза.

— Значи не споменаваш името му, защото това може да бъде изтълкувано като подвеждане на свидетеля.

— Нещо такова.

— Съжалявам. — Тя прокара пръсти през косата си и наклони глава назад. Имаше елегантна шия. Дълга и царствена. — Смесвам професионалните отношения с личните, нали?

— Става неусетно.

— Ти как успяваш да ги разграничиш? — попита тя.

На екрана бе дошъл редът на Коутс. Кайра нададе ужасяващ писък и Фиона извърна поглед встрани.

— Ако човек иска да се отврати отекса, този филм ще му свърши работа.

— Искам и двамата да си платят за това, Фиона. Не само Коутс. Колкото до Коутс... аз ще се погрижа за него.

— Задържан ли е вече?

— Не.

— Знаете ли къде е?

— Не. Но знаем, че федералните са имали сблъсък с някакъв мъж, за когото смятат, че е член на Самакините — екстремистка групировка, нещо средно между Тед Казински и арийската раса. Има и втори заподозрян, жена, която е арестувана. Наркоманка, доста инатлива. Разполагаме и с описание на мъж, което до голяма степен се покрива с това на Коутс. Но засега всичко е доста неясно.

Фиона се осмели да вдигне поглед към екрана.

— Божичко... вече не издържам. Горкото момиче.

Уолт не сваляше поглед от монитора.

— Аха. Какво ще кажеш за това? — попита той и чукна по клавиатурата, за да спре картина на пауза. После зашари с курсора на мишката по екрана. — Това на стената е огледало, нали? Не можем ли да избистрим лицето му в огледалото?

— Твърде зърnestо е — каза тя. — Няма да стане. Резолюцията е прекалено ниска, Уолт. Картина е много лоша. Можем да я увеличим, но само ако кадърът е с добро качество.

Пуснаха записа отново и гледаха още трийсетина секунди. Фиона периодично извръщаше поглед встрани.

— Уолт! — даде му знак тя.

Шерифът спря видеото на пауза.

Фиона се наведе напред и посочи екрана, но не лицето на мъжа, а свлечените под коленете му панталони. — Виж. Задната гайка за колана. Скъсана е. Държи се само в горната си част.

Уолт се вгледа отблизо.

— Как изобщо успя да я забележиш?

— Насочих вниманието си към детайлите, за да не гледам какво става.

Уолт повтори краткия отрязък от записа няколко пъти. Гайката на колана със сигурност висеше вния си край. Виждаше се съвсем за малко, но я имаше на запис.

— Не е достатъчно основание за издаване на съдебно разпореждане. Както и не е доказателство, че това е Шон Лън. Трябва да видя Шон Лън обут в тези панталони и това ще ми даде сериозен повод за по-широко разследване. Трудна работа.

— Но ще претърсите хижата, нали?

— Чакаме съдебно разпореждане. Съдията играе голф в Туин Фолс. Времето там все още е меко и игрищата са отворени. Един от моите хора се опитва да изейства разрешително за обиск по телефона.

— Аз ще идвам ли?

— Това е третата причина, поради която си тук. Именно затова те помолих да донесеш и фотографската си апаратура.

— Все още съм ти много ядосана, да знаеш! — гордо заяви Фиона.

— Знам.

— Роджър не ми се е обаждал оттогава.

— Може и да не съм бил прав за него — каза Уолт.

Прозвуча като изповед, а не му се искаше да е така.

— Малко си закъснял.

— Старая се, Фиона. Все още работя по случая и не съм стигнал доникъде. Да загубя Марк така нелепо... Колкото и да се старая да не го приемам лично, той ми е приятел. Това е най-важното в крайна сметка. Нали? Трябва да го открия, жив или мъртъв. Трябва да разбера какво се е случило. Тръгнах погрешно и се обърках, но възнамерявам да положа повече усилия, за да запазя приятелствата си. Смятам да започна от теб. Все някога. Не искам да си ми ядосана.

Тя го изгледа кръвнишки. В очите й се четеше враждебност и обида и Уолт осъзна, че няма да му е лесно с нея.

— Добре — рече той. — Схващам посланието.

— Знаеш ли защо всъщност те мразя? — прошепна тя.

— Дори не знаех, че ме мразиш.

— Защото не мога да съм ти ядосана за дълго. — Фиона бутна назад стола си. — Ако не спреш този запис, ще си тръгна още сега. — Тя спря до вратата и взе да рови в чантата си. Измъкна отвътре визитна картичка и я размаха под носа му. — Шон Лън. Даде ми я онази вечер, когато дойде да ми предаде поканата от Хилабранд. Каза да му се обадя, ако имам нужда от нещо. Така че ще му се обадя. Знаеш ли какво забелязвам у мъжете? Че обичат да носят едни и същи дрехи. Искаш ли да се обзаложим, че ще е обут със същите тези панталони?

— Наистина ли ще го направиш? — попита Уолт.

— Не каза ли току-що, че приятелството е на първо място? — попита Фиона.

— Мислех, че ме мразиш.

— Не си много добър следовател, шерифе. Съжалявам, че ми се налага да ти го кажа.

54.

Разрешителното за обиск бе издадено по телефона от съдия Дан Албан направо от игрището за голф. В рамките на двайсет и пет минути Уолт разпредели осем от своите подчинени на стратегически места около къщата на Коутс, включително и един снайперист, който зае позиция на хълма, скрит зад останките на разрушената мина. Тази организация предизвика объркане в управлението, където останаха само двама дежурни полицаи за област с размерите на Роуд Айънд.

Къщата бе разположена така, че допълнителната пристройка, която служеше за гараж, блокираше гледката към нея от другите къщи и изоставени каравани, разпръснати наоколо из голата пустош. Стърчеше си сама, скрита от поглед, опасана с неестествено висока телена ограда, върху която имаше навита на спирала бодлива тел. На входа висяха две неприветливи табели „Внимание, зло куче!“ и „Забранено за търговски пътници!“.

Уолт и колегата му Бил Ноланд влязоха първи през портата и тичешком прекосиха двора. Младокът Ноланд държеше дълга шокова палка, в случай че кучетата ги нападнеха. Уолт носеше светлинно-звукова граната. И двамата бяха извадили беретите си, заредени и със свалени предпазители. Следваха ги още двама полицаи; единият носеше стоманен чук, тежък около трийсет килограма, способен да разбие почти всяка врата.

Уолт завъртя топката на бравата. Заключено.

Чукът се стовари върху нея и вратата се отвори. Уолт хвърли гранатата в помещението и хората от екипа му едновременно се обърнаха с гръб към хижата. Светлинно-звуковите гранати се използваха за щурмуване на затворени пространства и временно поразяваха слуха и зрението на присъстващите в помещението и причиняваха кратко зашеметяване.

Водени от Ноланд, хората от екипа му се втурнаха през вратата. Уолт влезе последен. Хижата беше малка — всекидневна, баня и тясна спалня. Всичко наоколо изглеждаше познато на Уолт от видеото.

— Чисто! — извикаха хората му, след като огледаха навсякъде.

Следващата граната полетя към мазето, чийто капак бе монтиран в пода на килера към спалнята. Там също нямаше никого. Когато хората му се върнаха обратно в спалнята, Уолт вече бе приbral двете учебкамири във вътрешния джоб на якето си.

— Ще опитаме да затворим вратата колкото се може по-плътно. Извикайте Фиона и криминалните следователи. Ще сложим постове на пътя — и в двете посоки — и ще държим къщата под денонощно наблюдение. Въпроси?

— Шерифе? — Ноланд го викаше от кухненския бокс.

Уолт спря пред хладилника, осеян с пощенски картички, сметки и бележки, закрепени към гладката повърхност с магнитни думи.

„силата / и / постоянството / побеждават / всичко“

— Бенджамин Франклин — каза Уолт, загледан в изречението.

Рой Коутс очевидно бе упорит мъж.

— Не това — каза Ноланд и посочи към фотокопие на колаж от снимки.

Най-отдолу пишеше: „Благодаря ти, че беше наш водач. Приятен лов! — Ралф“. На снимката в центъра се виждаха трима мъже с пушки в ръце, застанали пред малка дървена хижа, с допълнителна пристройка отстрани. Уолт веднага разпозна Коутс от снимката му за шофьорска книжка в архива на управлението, а освен това той бе и най-едрият от тримата. Здрав мъжага с рунтава брада, който изглеждаше така, сякаш не се бе къпал от седмици. Държеше по-малка пушка от останалите: модифицирана, за стрели, 22-ри калибър, предположи Уолт. Същата пушка, заради която шерифът на два пъти бе губил приятел. Около централната снимка имаше други пет, на три от които се виждаха допълнителните пристройки в двора на хижата и назъбените планински върхове в далечината.

— Започваме издирване — каза Уолт. — Искам да открием колкото се може повече снимки на тази хижа. — Той заби пръст в колажа. — Раззовете се в данъчната документация на недвижимата собственост за всяка област в щата, като започнете от нашия окръг. Искам информация за всички имоти на името на Коутс. Вдигай всички по тревога и действайте. Дяволски добра работа, Ноланд.

— Да, сър — отвърна Ноланд. Похвалата сякаш му даде криле.

Уолт разгледа подробно всяка една от фотографиите. Всички заедно даваха добра представа за три четвърти от околната панорама. Но само на две от тях се виждаше планината на заден план и точно те грабнаха вниманието му. Прокара пръст по очертанията на върховете, докосващи кобалтовосиньото небе. Имаше планински вериги, чиито силуети знаеше наизуст, но гледани под точно определен ъгъл, например от път, по който често минаваше, или друга подобна перспектива. Ако застанеше от другата страна на същата верига, не би могъл да я разпознае. Затова не се изненада, че очертанията на хълмовете от снимката му бяха непознати.

Прокара още веднъж пръста си по назъбения планински силует от снимките.

— Карти! — извика Уолт. Гласът му прозвуча твърде силно за тясното пространство. Излезе от кухненския бокс и се обърна към екипа си: — Претърсете хижата. Искам всички възможни карти и снимки, които можем да открием. Сложете си ръкавици и претърсете всеки сантиметър. Пипайте чисто, момчета. Внимателно. И слагайте всяко нещо обратно на мястото му.

Уолт затаи дъх, докато наблюдаваше как екипът му ентузиазирано се захваща за работа. Както всеки път.

Коутс го гледаше от снимката в средата на колажа.

55.

В работата си Уолт не обичаше да залага на случайността. Бе отдал твърде много време за семинари, полеви обучения и курсове за повишаване на квалификацията и не разчиташе особено на късмет или щастливо стечение на обстоятелствата. На първо място в работата си поставяше контрола над нещата. Бе обучен така, че той да води разследването, а не разследването да води него. Затова когато влезе в женската част на рушащия се затвор — или по-точно двете килии в североизточния ъгъл на неголямата постройка — и завари Тейлър Крабтрий погълнат от видеиграта си, Уолт болезнено осъзна, че не вижда изход от това разследване, освен ако не ги сполетеши никакъв невероятен късмет.

Известен холивудски актьор, притежаващ имение в Сън Вали, бе дарил на затвора стар модел „Плейстейшън“ и десетина игри за забавление на осъдените. Крабтрий бе потънал в бойната си мисия пред малкия компютър. Уолт чуваше глухите звуци от стрелбата и експлозиите, носещи се от слушалките на ушите му. На монитора се виждаше пейзаж като от афганистанска пустиня; зад пясъчните дюни се издигаше планинска верига на фона на озареното от пламъци небе.

Уолт отново се сети за пейзажа от снимката. До болка позната гледка.

Шерифът стисна с две ръце решетките на вратата.

В главата му изплува идея. Вече знаеше как да открие хижата на Коутс.

* * *

Върху надрасканата овална маса в командния център бяха подредени четири компютъра, включително и конфискуваният от караваната на Крабтрий. Уолт изучаваше напрегнатите лица на четирите момчета, настанени пред клавиатурите — Крабтрий; племенникът на Уолт Кевин; шестнайсетгодишен младеж на име

Уилдър; и още едно хлапе, Джейсън. Уилдър и Джейсън учеха в Алтернативното училище и бяха доведени тук от Крабтрий. И двамата бяха запалени геймъри.

Минавайки покрай Кевин, Уолт разроши косата му и го потупа по гърба.

Идеята да събере момчетата му хрумна, докато наблюдаваше как Крабтрий се забавлява с видеограта „Плейстейшън“. В момента хлапетата използваха „Гугъл Щрт“ — софтуер за триизмерни сателитни изображения на Земята — опитвайки се да открият точното местоположение на конкретния планински пейзаж от Айдахо, уловен на снимките от колажа. Момчетата — виртуози с джойстика и мишката — се намираха в интерактивния триизмерен атлас на Гугъл и с вперени в мониторите погледи накланяха хоризонта, увеличаваха и смаляваха отделни кадри или правеха пълни обиколки около конкретна точка, опитвайки се да открият съвпадение между планинския силует от снимките и сателитните изображения.

Имаше хиляди планински хълмове за сравнение и задачата им можеше да продължи до безкрайност, ако с логичните си разсъждения Крабтрий не бе стеснил рамките на издирването — четири от върховете на снимките бяха покрити със сняг; три от фотографиите имаха надпис с датата и часа на заснемане, включително и целият колаж. След един телефонен разговор с Областната горска служба и още един с Националния център за пожарна безопасност в Бойси, които следяха нивото на снежната покривка, успяха да установят, че през деня, в който бяха направени снимките — почти година по-рано — сняг е имало по върховете с височина над две хиляди и седемстотин метра.

Хората от екипа на Уолт маркираха върху топографска карта всички върхове над въпросната височина и допълнително стесниха търсенето, отбелязвайки в различен цвят веригите, съдържащи три съседни възвищения, разположени в радиус от трийсет километра.

В момента разполагаха с карта, осеяна с двайсет и една застъпващи се окръжности, и с четири момчета, които усилено търсеха съвпадения на мониторите си между снимките от колажа и сателитните изображения.

Подчинените на Уолт щяха да се мъчат часове наред да разгадаят как работи програмата на Гугъл, докато младежите успяха да се

ориентират само за няколко минути. Шерифът обикаляше около масата и надничаше иззад раменете им. За неопитното око образите се местеха твърде бързо, сякаш хвърчаха и се премятаха в кръг на екрана. Уолт едва потискаше желанието си да им каже да намалят темпото, но техните очи възприемаха изображенията по различен начин от неговите. Там, където той виждаше мъглявина, те успяваха да различат ясни очертания.

Четиридесет минути след началото на експеримента Крабтрий кимна на Уолт. Момчето посочи към екрана, където се виждаха няколко планински върха. После посочи към възвишенията от колажа.

— Аха — каза Уолт, отбелязвайки приликата.

В гърдите му се надигна вълнение, но не каза нищо повече. До момента имаха общо пет фалшиви тревоги.

— Тези бараки — каза Крабтрий и посочи постройките от снимките — са тук... и тук. — Той премести пръста си върху миниатюрните геометрични фигури на екрана. Така изглеждаха покривите върху сателитните изображения и повечето от тях едва се забелязваха изпод иголистната растителност. Два триъгълника. Част от правоъгълник. Уолт никога не би успял да ги различи без чужда помощ. Приличаха му на тъмни петънца. — Струва ми се — продължи Крабтрий, — че тези снимки са правени точно тук. Зад хижата има поляна. Тази рекичка е от едната ѝ страна.

Кевин стана от стола си и се надвеси над рамото на Тейлър. Запомни координатите и бързо откри същото място върху екрана на своя компютър. Уолт стоеше прав между двете момчета и местеше поглед от единия монитор на другия. Не след дълго образите спряха да се движат и върху еcranите им се появи сателитно изображение на планински върхове, които точно съвпадаха с тези от снимките.

— Запишете координатите — каза Уолт. После се наведе към ухото на Крабтрий и прошепна: — Поздравления. Ти току-що купи свободата си.

56.

В два часа следобед Уолт информира ФБР, че възнамерява да тръгне с екип към ловния резерват в района на Чалис. Имаше нужда от подкрепата на Бюрото. Надяваше се да му осигурят въздушна помощ, както и да му дадат одобрението си да действа, без да уведомява за намеренията си шерифа на Чалис. Отдавна подозираше, че в тяхното управление има къртица.

Прецени момента на обаждането си много внимателно. Така ФБР щяха да имат достатъчно време да се почувствува част от операцията, но нямаше да имат достатъчно време да вземат пряко участие. Събра сериозна група от осемнайсет души, които старательно подбра от различните полицейски управления в цялата долина. Тя първа обаче трябваше да вземе решение кои от тях щяха да го придружават в основната атака.

Заседателната маса в командния център бе твърде тясна за всичките осемнайсет мъже, затова половината от тях останаха прави. Уолт вече бе успял да ги запознае с основната цел на операцията и насочи вниманието им към подготвената от Нанси „Пауър Пойнт“ презентация.

— Трудността, пред която сме изправени — продължи Уолт, — е достъпът до мястото. В радиус от десет километра около хижата няма никакви пътища. През лялото вероятно има някакви пътеки, но в момента те не ни вършат работа. Или знаем накъде се движим, или не. Като се вземе предвид състоянието на терена — обърнете внимание на околните хълмове — и вероятността там да има заложник, ще бъде трудно да се придвижваме накуп, без опасност да ни забележат, с което рискуваме живота на заложника. Затова ще се разделим на три групи — Алфа, Браво, Делта — и ще подходим към целта от различни посоки. Моторните шейни вдигат голям шум, особено сред тишината на планината, за хеликоптерите да не говорим. Поради тази причина екипите ще изоставят моторните шейни на тези три места — каза той и посочи към экрана — и ще се придвижват със снегоходки по ето тези маршрути. Водачите ще носят GPS устройства за ориентация.

Избраните маршрути минават през доста труден терен, но целта е да избегнем обичайните пътища за достъп до хижата, по които е напълно възможно да има поставени патрули или капани. Аз и още един човек ще пристигнем с безмоторен самолет малко по-рано и ще се опитаме да измъкнем заложника преди стрелбата — ако се стигне до такава.

— Значи федералните са ти върнали планера, а?

Уолт не успя да разбере чия беше репликата. Пред себе си виждаше десетина наведени глави, които се подсмихваха.

— Безмоторният ми самолет все още е конфискуван за ваше сведение — обясни той. — Но Люк Уолън бе така добър да ми предложи неговия. Сега, ако ми позволите, смятам да продължа с разясненията.

Главите се изправиха, но усмивките по лицата им си останаха. Уолт нямаше нищо против шагите по негов адрес, но се надяваше да започнат да приемат думите му малко по-сериозно.

— Ще кацнем тук, на тази поляна, и ще продължим пеша към хижата, в посока северозапад. Ако ситуацията позволява, ще използваме инфрачервена светлина, за да се ориентираме за броя на техните хора по топлинното излъчване на телата им. Тази информация ще е от полза за вашето придвижване. Радиовръзката ще е ограничена. Просто помнете: ние двамата — а ако имаме късмет, ще бъдем и трима — сме от добrite. Ще носим бронирана жилетка и за заложника, но ви моля, направете ми услуга и проверявайте добре по кого стреляте.

Сред присъстващите премина вълна от нервен кикот.

— Водачите на отделните екипи ще ви запознаят с маршрута на групата ви и с ролята на всеки един в операцията. Някои от вас ще наблюдават периметъра, други ще участват в атаката, трети ще стоят в тил, за да подсигурят измъкването ни. Искам всички да сте подгответи за элемента „шок и страх“ в действията ни: веднага щом атакуваме, във въздушното пространство над къщата ще се появят един или два хеликоптера. Те ще са там, за да ни помогнат да се измъкнем от района, но лично аз се надявам, че с тяхна помощ ще успеем да изненадаме и объркаме противника. Нашите екипи трябва да са подгответи за този момент. Ще настъпят невъобразим шум и хаос и не искам това да ви изнервя или напряга. Въпроси?

Уолт отговори на десетината рутинни въпроса, които му бяха зададени. Нападението щеше да се извърши през нощта. Някои от

членовете на екипа щяха да бъдат оборудвани с апаратура за нощно виждане, други не, тази подробност се нуждаеше от разясняване. Стаята се изпълни с тревога и напрежение, което бе за предпочитане пред прекалената самонадеяност. Уолт тепърва трябваше да си избере партньор за задачата. Двамата заедно щяха да се опитат да измъкнат Марк Ейкър от хижата или поне да заемат позиция наблизо, преди да е започнала главната операция. Това бе най-добрият шанс за оцеляване на Марк и щеше да предотврати използването му като разменна монета.

Уолт огледа внимателно присъстващите, търсейки най-подходящия човек. През стъклото на вратата забеляза Томи Брандън, който тъкмо влизаше в сградата. По всяка вероятност именно той бе помогнал на Гейл в отвличането на дъщерите му. Не носеше униформа, а цивилни дрехи. Превръзката на ръката му липсваше.

Уолт се извини на присъстващите, помоли един от колегите си да го замести и пресрецна Брандън във фоайето. В продължение на няколко дълги секунди двамата просто стояха един срещу друг и се гледаха мълчаливо.

— Идеята не беше моя... — каза Брандън.

— Искам си ги обратно вкъщи — прекъсна го Уолт.

— Тя е наясно с това — поколеба се Брандън. — Шерифе, искам да взема участие в операцията.

Уолт пое дълбоко въздух.

— Ами ръката ти?

Брандън я раздвижи, въпреки че очевидно все още изпитваше болка.

— Добре съм — каза той. — Търпи се. Искам да участвам.

— Гейл нямаше право да постъпва така с мен — каза Уолт. — Ти ли я закара до вкъщи?

— Нямам нищо общо с цялата тази работа.

— И аз съм длъжен да ти повярвам, така ли?

— Разговаряли сме по въпроса, ако това имаш предвид. Казах ѝ да се свърже с адвокат. Не искаше и да чуе. Беше откачила. Заради това, че си завел момиче у вас. Знаеш я каква е.

Уолт огледа събеседника си от глава до пети. Томи Брандън — полицаят, когото искаше за свой партньор в безмоторния самолет. Томи

Брандън — любовникът на жена му; един мъж, с когото не желаеше да има нищо общо.

— Как ти понасят малките самолети?

— Мразя ги.

— Чудесно. Обличай се.

57.

Фиона Кеншоу позвъни на входната врата на семейство Тулевич. Посрещнаха я с известна доза подозрителност. Някой — вероятно от болницата — бе уведомил местната преса, че шерифът е разпитвал дъщеря им Кайра във връзка с изчезването на Марк Ейкър, и в продължение на цяла седмица семейството бе атакувано от куп нежелани посетители.

Служебната значка, която Фиона използваше в качеството си на криминален фотограф, бързо стопи съмненията им и ѝ издейства покана да влезе. Няколко минути по-късно тя вече седеше на кожения диван срещу камината и чакаше Кайра. Момичето изглеждаше свито и срамежливо, а от раните ѝ нямаше и следа.

Упойващият коктейл бил изтрил изнасилването от паметта ѝ, обясни тя, въпреки че все още изпитвала болки навсякъде и имала усещането, че обитава нечие чуждо тяло. Предстояли ѝ още медицински прегледи, препоръчали ѝ и консултации с психолог, които според нея били излишни, тъй като не помнела абсолютно нищо от случилото се.

Въпреки твърденията ѝ, че не си спомня нищо, Кайра изглеждаше потисната и с отнесен поглед.

— Няма да ти отнема много време — каза Фиона. — Искам да подчертая, че не съм тук в качеството си на служебно лице. Просто исках да разбера как се чувствува и да ти пожелая бързо възстановяване. А шерифът ме помогъл да ти предам, че си изиграла важна роля в едно разследване на много високо ниво.

— Наистина ли? — престори се на заинтригувана тя.

— Едва ли е някаква утеха за теб, но случилото се с теб даде отговори на някои много важни въпроси.

— Важни за други хора, това имаш предвид, нали? — отбеляза Кайра с ледено изражение на лицето.

— Съзнавам, че това едва ли ти е от полза.

— Какво се очаква от мен да кажа? Радвам се, че успях да помогна?

В стаята влезе майка ѝ, опитвайки се — неуспешно — да изглежда гостоприемна.

— Всичко е наред, мамо — отряза я Кайра. — Предпочитаме да говорим насаме.

Жената стисна устни и се оттегли.

Фиона усети напрежението между майка и дъщеря.

Всяка жертва е като хвърлено в езеро камъче, осъзна тя; вълните, които то образуваше около себе си, стигаха доста надалеч.

— Дори зъбите си не мога да измия без някой от тях да ми виси на главата — прошепна Кайра. — Сякаш дебнат дали няма да ми хрумне да поsegна на живота си.

Може би точно това правят, помисли си Фиона.

— Ти всъщност затова ли дойде? За да ме похвалиш за случилото се? — изненадано попита Кайра.

— Не, разбира се! В никакъв случай. Дойдох, за да ти покажа това — каза тя и й подаде пет снимки от сватбата.

Момичето ги прехвърли набързо и на лицето ѝ се появи мимолетна усмивка, която бързо угасна.

— Древна история — измърмори тя. — Колко странно. Имам чувството, че се е случило преди година.

— Това е добро начало.

Кайра задъвка устната си и се вгледа по- внимателно в снимките.

— Тази тук, с букета...

— Тази не съм я правила аз.

— Това си ти.

— Да.

— Не помня да съм те виждала на тържеството.

— Защото присъствах като фотограф. Не съм подходящо облечена за повода, както е видно.

— Хванала си букета.

— Технически погледнато, не. Само така изглежда.

Още една усмивка. Още една малка победа.

— Мога ли да ги задържа?

— Разбира се. Те са за теб.

— Благодаря — каза Кайра и погледна Фиона в очите.

— Има и още нещо. Не съм сигурна дали е редно да ти го казвам, но ми се иска да го знаеш — каза Фиона и сбърчи вежди. — Всъщност

изобщо не ми е работа, знам го. Но семейството ти очевидно е заможно и... така де... просто се чувствам длъжна да ти го кажа, въпреки всичко. Познато ли ти е това усещане?

Кайра кимна.

— Добре. — Фиона замълча, за да събере мислите си. — Има едно момче на име Тейлър Крабтрий.

— Този пропаднал тип?

— Значи го познаваш.

— Знам кой е. Не го познавам лично.

— Точно за това става въпрос. Той е човекът, който те е измъкнал оттам. — Тя изчака момичето да проумее думите й. — От хижата. Той те е закарал до болницата.

— Този глупак?

— Същият.

— Но защо? Как?

— Видял е... къде са те отвели. Съумял е да те измъкне. Никой не знае за това между другото. Момчето може да си навлече големи неприятности — може дори да го убият — ако се разчуе. Надявам се, че ще си остане между нас.

Кайра кимна.

— Разбирам. Обещавам да не казвам на никого. — Момичето отмести поглед встрани. — Само че просто *не мога* да го проумея. Тейлър Крабтрий?

— Животът му изобщо не е лесен. Расъл е в лоша семейна среда, при доста тежки условия. Забъркал се е в много неприятности.

— Знам за това. Един мой приятел беше негов съученик в Алтернативното училище.

— В момента работи при Елби, в Хейли.

— Намекваш за някакво парично възнаграждение, нали?

— Не точно. Писмена препоръка от баща ти би му помогнала много. Нова работа — нещо по-добро от това да сменя гуми. Малко подкрепа да се измъкне от това положение. Но пак казвам, не е задължително, дори не съм сигурна дали е редно. Просто се почувствах длъжна да те уведомя за това. Но може би не трябваше. Нека спрем дотук.

— Нямам никакво намерение да му пиша благодарствено писмо.

— Направи каквото намериш за добре.

— Значи той лично ме е измъкнал от мястото, където съм била отведена?

— Точно така.

— И сте сигурни, че не той е човекът, който...

— Сигурни сме — отвърна Фиона.

— Съвсем сам?

— Да.

— Тейлър Крабтрий?

— Думата *герой* се употребява за щяло и нещяло. А често става така, че истинските герои са точно онези, които най-малко очакваме.

— Той е спасил живота ми.

— Няма как да сме сигурни в това.

— Божичко!

— Както и да е... трябва да тръгвам. Радвам се, че се възстановяваш бързо.

— Правиш това, защото го съжаляваш.

— Правя това, защото смяtam, че е редно. Защото момчета като Тейлър Крабтрий много често остават неразбрани. Лично моето мнение за него се промени доста, когато научих как е постъпил. Имах съвсем друго впечатление за него от един предишен случай...

— Онази работа с уебкамерите?

— Не, доста преди тях всъщност. Градът е малък и нещата бързо се разчuvват... Човек като теб лесно би могъл да промени репутацията му — сред приятелите му имам предвид. Не точно сега, разбира се, но може би по-късно, когато всичко това приключи.

— А кога ще приключи?

Фиона не отговори.

— За мен това никога няма да приключи — каза Кайра. — Поне така се чувствам.

— Все още е твърде рано. Честно казано, консултациите с психолог помагат много в случаи като твоя.

— На чужд гръб лесно се дават съвети — рязко отвърна Кайра.

Фиона търпеливо изчака, докато момичето се осмели да я погледне в очите.

После започна да говори, също толкова твърдо:

— Имам зад гърба си една разрушителна връзка, точно преди да се преместя тук. Преживях голяма част от нещата, които се случиха с

теб, само че без упойващите медикаменти. Една от причините да дойда днес при теб е тази, че при мен никой никога не дойде да си поговорим. Никой не знаеше какво преживявах. Никой не знаеше какво се случваше. Имах нужда да кажа на някого, но бях твърде уплашена. Мислех си, че това ще промени мнението на хората за мен, че ще загубя приятелите си, че ще разбие живота ми. Докато един ден не осъзнах, че животът ми вече бе разбит много повече, отколкото нечие мнение за мен би могло да го стори. Тогава реших да се взема в ръце и да се отгласна от дъното. Обещах си, че ако някога дори ми се стори, че някой преживява онова, което преживях и аз, ще се намеся на всяка цена. Няма да стоя със скръстени ръце, а ще действам. Не знам защо дойдох при теб. Ти нямаш нужда от мен. Но може би аз имам нужда от теб. Имах нужда да ти кажа, че времето лекува. Че с всеки изминал ден ще се чувстваш мъничко по-добре. — Кайра плачеше с наведена глава. — Имаш чувството, че случилото се е по твоя вина. Че си го предизвикала сама по никакъв начин. С нещо в поведението си, в облеклото си. Но това са пълни глупости. И аз съм тук, за да те уверя, че ти не си виновна. Изгони тези гласове от главата си.

Кайра жално хлипаше.

— Чувствам се толкова... мръсна.

— Поговори с някого, Кайра. Ще се почувстваш много по-добре, ако просто си поговориш с някого.

Момичето кимна.

Фиона си пое дълбоко въздух; Кайра бе първият човек, с когото споделяше тези неща. Почувства огромно облекчение и сковаващ страх едновременно. Някои тайни бяха много по-опасни от други.

— Защо чак сега ми го каза — попита Кайра. — Защо не започна с това?

— Все още изпитвам страх. От него. От истината. От мъжете. Не си мисли, че ще успееш да се справиш сама. Независимо дали помниш какво е станало или не, ще се съвземеш много по-бързо, ако го споделиш с някого.

Фиона се изправи.

— Ще дойдеш ли пак? — попита момичето.

— Стига да искаш.

Кайра вдигна към нея мокрото си от сълзи лице.

— Бих се радвала.

Фиона се насили да се усмихне.
— И аз. Значи ще се видим скоро.

58.

Уолт се наслади на моментното усещане за тишина и спокойствие. Обстановката в кабината на безмоторния самолет винаги му действаше по този начин. Но съобщенията по радиостанцията започнаха да валят едно след друго и бързо го върнаха в действителността. Брандън не спираше да се оплаква от вертикалните въздушни течения, а пилотът на буксировчика поддържаше непрекъснато връзка с планера, за да съгласува с Уолт точния момент на отделянето им. Двамата пилоти следяха скоростта на вятъра и отбелязаха разминаването в курса на движението си спрямо предварително набелязания сухоземен маршрут. Уолт помоли да го изтеглят малко по на север. Пилотът на буксировчика го бе предупредил за възможното закъснение — залезът обагряше небето в кървавочервено, а под тях се стелеше сива мъгла, което допълнително щеше да затрудни приземяването.

Уолт се стремеше към възможно най-прекия заход до целта. Провери показанията на портативния авиационен GPS, в който бяха въведени откритите от Крабтрий координати. Най-подходящото място за кацане бе поляната, намираща се на по-малко от километър зад двора на хижата. Приземяването щеше да бъде доста трудно. Ако случайно пропуснеше мястото, друга възможност нямаше да има. Около единствената поляна — истинско бижу на сред тясната долина, простираща се между високите хребети на две планински вериги — имаше само дървета и хълмове. Беше спестил на Брандън всички тези подробности. Каза му само, че ще използват планера, за да се придвижват безшумно до хижата. До този момент една част от екипа вече бе започнала придвижването пеша; останалите щяха да ги последват на моторни шейни след подадена команда от Уолт.

Тиловото управление на операцията беше колкото сложно, толкова и опасно. Една седмица подготовка би била за предпочитане пред няколкото часа, които имаха на разположение.

— Струва ми се, че ще повърна — обади се Брандън от задната седалка.

— В джоба на облегалката пред теб има торбичка. Гледай само да не забравиш да махнеш кислородната маска от устата си. — Уолт се усмихна. Някои неща си струваха чакането.

Радиостанцията изпушка и мъжки глас съобщи номера на опашката му. Уолт потвърди. Мъжът се представи като „приятел от изток“, което припомни на Уолт, че използваха отворена честота, достъпна както за пилоти, така и за наземни радиоприемници.

ФБР, предположи Уолт.

— Засякохме топлинни сигнатури — уведоми го гласът.

Което означаваше, че ФБР бяха използвали сателит за инфрачервено наблюдение и с негова помощ бяха открили топлинно излъчване от хижата. Мястото бе обитаемо. Долу имаше хора.

— Трима души — каза гласът.

Добро съотношение в наша полза, помисли си Уолт.

— Прието — отвърна той. — Благодаря.

— Това какво означава? Същото, за което си мисля ли? — попита прежълтелият Брандън.

— Влизаме — каза Уолт и плъзна лоста за управление напред.

Носът на планера се наклони почти незабележимо. Трябваше да използва единствената си възможност за кацане.

В пълен мрак.

В планината.

— Щом ти кажа „Готов за кацане“, искам от теб да се наведеш напред и да останеш с плътно притиснати колене към гърдите си — инструктира го шерифът. — Не се опитвай да поглеждаш навън или да се изправяш, докато не спрем напълно. Ще бъде трудно кацане.

— Това не ми звучи много успокоително — обади се Брандън и повърна за пореден път.

— Влизаме — каза Уолт.

59.

Досадното, до болка познато бръмчене от моторна шейна пробуди Марк Ейкър от дълбокия сън, в който неволно бе потънал. И въпреки че съзнанието му все още дремеше, той веднага разбра, че шейната се движи към него, а не в обратна посока. Гърбът му опираше в спящата мечка. Пещерата вече не му миришеше на лошо, което значеше, че е стоял там твърде дълго и е спал много повече от предвиденото.

Мечката се бе напъхала в дъното на пещерата. Между нея и скалата имаше съвсем малко място, застлано с корени и спечена кал. Марк лежеше пред нея, с лице към входа на пещерата. Стрелките на часовника му не светеха; нямаше никаква представа за часа, но предполагаше, че е вечер. Беше гладен и жаден. Имаше нужда да се подкрепи, но не смееше да помръдне, за да не раздразни животното. Ученическата му мечта да се сгуши до спяща зимен сън мечка най-после се беше събъднала. Сякаш сънуваше. Ако някой друг му бе разказал подобна история, едва ли щеше да му повярва...

Кучешки лай.

Моторната шейна вече не се чуваше, но онова, което стигаше до ушите му, го изправи на нокти. Рой Коутс отглеждаше и обучаваше кучета следотърсачи. Кучета със силно развито обоняние, тренирани да преследват пуми дни наред, на десетки километри разстояние през планинската пустош. Коутс им слагаше радионашийници, пускаше ги по дирите на дивеча и те не спираха, докато не заклещеха плячката си на някое дърво. Марк бе убеден, че сега той беше плячката, той бе заклещеният на дървото.

Лаят ставаше все по-свиреп и се чуваше все по-отблизо. Кучетата душеха по следа — със сигурност *неговата*. И докато човек на моторна шейна можеше и да пропусне входа на пещерата в скалите, обонянието на кучетата без съмнение щеше да ги отведе право пред скривалището му.

През целия си съзнателен живот Марк се бе занимавал с животни. Като ветеринарен лекар в Айдахо бе ставал свидетел на

такива абсурдни случаи, каквито човек не би могъл да прочете в учебниците по медицина, защото звучаха крайно невероятно. Практиката му го бе сблъсквала с повече диви животни и последствията от конфронтация с тях от всеки средностатистически ветеринарен лекар. И поради това прекрасно знаеше какво щеше да се случи само след няколко минути. Виждаше го в съзнанието си като на екран между тъмните стени на пещерата. И гледката изобщо не му хареса.

Сякаш прочела мислите му, мечката се размърда. Кучешкият лай ставаше все по-силен.

Марк трябваше да вземе решение. Имаше две възможности — еднакво неприемливи за жалост. Ако останеше на мястото си, мечката щеше да го размаже веднага щом се събудеше; ако излезеше навън, кучетата или щяха да го разкъсат, или да го заклещят на някое дърво.

Но ако прескочеше мечката и се скриеше зад гърба й, имаше голяма вероятност шумът и миризмата на кучетата да отвлекат вниманието на пробуждащото се животно. Сетивата й щяха да са притъпени, а освен това мечките не виждаха много добре. Огромният звяр лежеше с лице към входа на пещерата и Марк допускаше, че планът му можеше и да успее — мечката щеше да се фокусира върху първото нещо, което видеше и чуеше.

Лаят идваше все по-отблизо и Марк усети как косата му се изправя от ужас — кучетата тичаха нагоре по хълма.

Право към него.

60.

Безмоторният самолет се движеше твърде ниско, но вече нищо не можеше да се направи по въпроса. След отделянето на буксировчика, във въздуха го държаха единствено вятырът и инерцията. Колкото по-ниско се спускаха, толкова по-тъмно ставаше. Уолт направи една обиколка над тясната поляна, разположена от северната страна на замръзналата река, и предприе спираловидно спускане към заострените сиво-зелени върхове на дърветата, открояващи се на фона на белия килим под тях. Сънцето бе потънало зад хоризонта преди часове и поляната се губеше под тъмния плащ на нощта. Тук-там по небето все още се виждаха бледосини проблясъци, които обливаха побелялата земя в призрачни сенки.

Уолт не можеше да си позволи да пропусне единствената си възможност за кацане.

Щом приближи до по-близкия край на поляната, шерифът плъзна лоста назад, повдигайки носа леко нагоре, като в същото време се стремеше да избегне пълната загуба на скоростта. За момент самолетът сякаш закова на място, а опашката му докосна върховете на високите борове.

— Какво беше това? — стреснато попита Брандън след стържещия звук, който отекна в кабината.

Съсредоточен върху поляната пред себе си — продълговато сиво петно с неясни очертания — Уолт разчиташе единствено на интуицията си и се молеше да успее.

Хубавото на безмоторния самолет в случая бе фактът, че му липсващата тежка поддържаща конструкция за колелетата; разполагаше само с едно малко колело под носа и едно още по-малко под опашката, което му придаваше идеална форма за приземяване в сняг.

— Готов за кацане! — извика шерифът.

Той задържа носа нагоре възможно най-дълго и спусна машината надолу. Самолетът тупна рязко в снега, при което главите и на двамата се удариха в плексигласовия капак. Краката му инстинктивно натиснаха и двета педала, но за спирачките всъщност щеше да се

погрижи дясната му ръка, която контролираше задкрилките с лоста за управление. Върху носа се изсипа мощна струя сняг и го лиши и от оскъдната видимост, с която разполагаше. Дясното крило се удари в нещо, планерът рязко се завъртя и пое в друга посока със скърцане и клатушкане, без да намалява скорост. Уолт бе убеден, че крехката му конструкция ще се разпадне всеки момент.

Самолетът заора в снега, после подскочи назад и най-после спря.

— Добре ли си? — попита Уолт.

— Мамка му... по дяволите — обади се Брандън от задната седалка.

Уолт угаси електрониката по таблото; нямаше никаква представа как щяха да измъкнат самолета оттам, но сега имаше много по-важна задача. Той отвори капака, провери показанията на портативното GPS устройство и даде знак на Брандън да тръгва към другия край на поляната. Брандън вдигна палец и се измъкна от кабината. Двамата се разделиха безмълвно.

Уолт измъкна от раницата си приспособлението за нощно виждане и го нахлузи на главата си. Пейзажът пред него се обля в зловеща черно-зелена окраска. Въпросният уред не му се нравеше особено, защото ограничаваше периферното зрение, но все пак остана доволен от резултата — виждаше много по-ясно и доста по-надалеч.

До слуха му достигна някакъв вой. Отне му няколко секунди да го разпознае — не беше койот, нито вълк, а куче. Може би две. Лаеха диста далеч в южна посока, вероятно от другата страна на реката.

После долови друг звук, от моторна шейна.

Възможно ли беше момчетата от екипа му да са атакували хижата, преди да дочакат сигнала му? Ако Марк Ейкър действително се намираше вътре, то животът му бе поставен в огромна опасност.

После му хрумна нещо друго. Може би Рой Коутс бе забелязал самолета или пък бе разbral за атаката предварително?

Уолт забърза в посока към хижата, пренебрегвайки кучешкия лай засега. Ако държаха Марк там, звукът от моторната шейна можеше да значи само едно — че в момента го охраняваше един човек по-малко.

Уолт щеше да приближи към двора от изток, а Брандън — от северозапад. Шерифът ускори крачка, като внимаваше да не падне. Искрено се надяваше да не са закъснели.

61.

Брандън внимателно се придвижваше напред. През очилата за нощно виждане теренът около него грееше в зелено и черно. В далечината се стелеше зеленикавобяло ефирно петно, най-вероятно пушек от комина на хижата. Нямаше как да определи разстоянието точно — можеше да са както сто крачки, така и сто метра. Нещата се усложняваха допълнително и от младата растителност, която никнеше на мястото на гората, изпепелена от огромен пожар десетина години по-рано. В момента теренът представляваше смесица от стърчащи мъртви дънери, млади борове, буйни храсти и купчини гнили овъглени клони. Брандън едва си проправяше път през гъсталака и ако не разполагаше с портативния GPS, досега със сигурност щеше да се е изгубил. Освен това се видя принуден да избере заобиколен път към хижата заради стръмния хълм между нея и поляната, на която се приземиха.

Кракът му се закачи в нещо и той погледна надолу. Снегоходката му бе скъсала някаква жица, която стърчеше в краката му.

Той отскочи встрани и се хвърли в снега по очи, прикривайки главата си с ръце. Очакваше, че там има заложена противопехотна мина. Преброи наум до пет. После до десет.

Нямаше експлозия.

Което значеше, че жицата бе част от предупредителна система за нахлуване в периметъра.

Току-що официално бе прекосил границите на имота. И поради собствената си немарливост бе предупредил обитателите му за това.

Брандън включи радиостанцията си и установи връзка с шерифа.

— Препънах се в жица — каза той.

Радиоприемниците бяха цифрови. Нямаше начин разговорите между силите на реда да бъдат подслушвани.

— Прието. — Гласът на шерифа звучеше напълно спокойно.

— Виждам някакви светлинни.

— Аз също. На около триста метра от мен, в посока север-североизток от мястото, на което се намирам — каза шерифът.

— При мен е север-северозапад — каза Брандън, след като погледна показанията на портативния GPS. — В добра позиция сме.

— Намери някакво възвишение или друго място, подходящо за прикритие. Нека дойдат при теб. Остави радиото включено. Ако ги чуеш да идват, кажи ми. Аз ще отвлека вниманието им и ще доведа подкрепление. Нека се чудят какво става.

— Прието.

— Не се прави на герой.

— Край — каза Брандън и прекъсна връзката.

Чувстваше се виновен, че настъпи жицата. Това може би щеше да принуди шерифа да извика останалите, а пристигането им нямаше да се отрази добре на ситуацията с Ейкър.

Според плана Брандън и Уолт трябваше да изпреварят атаката, за да изненадат противника, нахлуващи в хижата от две различни посоки.

Брандън нямаше никакво намерение да проваля предварителния замисъл. Не беше в природата му да се противопоставя на заповеди, но точно сега смяташе да послуша собствената си интуиция. Беше убеден, че шерифът не смята да губи време в чакане. Нямаше да му позволи да влезе вътре сам.

* * *

Лампичката върху монтираната на стената кутия започна да мига, предупреждавайки за нахлюване в периметъра.

Плячката се завръща, обади се гласът зад кадър в главата на Рой Коутс. Търпението на ловеца е неговото най-голямо предимство.

Започващ да става забавно.

Коутс се протегна към портативния радиопредавател. Болката в крака му го прониза от глава до пети. Разтревожи се, че отново е отворил раната си. Проклетата дупка не спираше да кърви.

— Нюбс. Имаме посетител в зона три. Изглежда, докторът се прибира у дома за още провизии.

— Отивам да проверя — отвърна Нюбс.

— Обади ми се, щом го пипнеш.

Изтощен от глада и жаждата, плячката се завръща в лагера, воден от неистово желание да оцелее. След два дни лутане той най-после е разбрал, че лагерът е единственият му шанс за спасение, и с неохота се завръща при похитителите си. Ловецът го очаква. Търпението му е възнаградено и той ще посрещне плячката си с отворени обятия.

62.

След купищата информация, натрупана в главата му през годините, Марк Ейкър бе шокиран да види с очите си как една мечка — при това упоена — се събужда от зимен сън толкова бързо. Животното се надигна и Ейкър се притисна плътно до стената зад себе си, за да не го премаже, ако реши да легне обратно.

Мечката насочи вниманието си към входа на пещерата и лая, който се носеше оттам. Кучето стоеше отпред и свирепо ръмжеше с оголени зъби, но острата миризма го спираше и то не смееше да пристъпи по-навътре, доверявайки се на инстинкта си за самосъхранение.

В пещерата се стелеше мрак и Ейкър не успя да види дали мечката обръна поглед към него, но долови колебанието ѝ, чу я как души въздуха и разбра, че го е усетила. Нямаше съмнение, че е доловила миризмата му, но разсеяна от яростния кучешки лай, бе насочила вниманието си нататък.

По тавана на пещерата пробяга лъч от джобно фенерче и очерта силуeta на огромния звяр, който скочи от мястото си и атакува. Кучето изскимтя и нададе жален вой. Лъчът от фенерчето потрепери.

— Мамка му! — изрева мъжки глас съвсем наблизо.

Чу се изстрел от пушка, последван от отчаян писък. Мечката се хвърли мощно напред. Разнесе се още един вик, още по-ужасяващ.

Коутс — или Гиърбокс — бе следвал кучето твърде плътно, бе приближил пещерата твърде бързо и с огромна изненада бе открил, че в пещерата се крие мечка, а не избягалият ветеринар.

Щом мечката излезе от пещерата, Ейкър побърза да я последва. Фенерчето на мъжа — Гиърбокс, съдейки по ръста му — лежеше на земята, изцапано с кръв. Мечката тичаше изненадващо бързо в посока към пътя, но все още изглеждаше сънлива или пък ранена.

Кучето лежеше в снега с окървавено гърло, но кръвта около фенерчето не беше негова. Ако съдеше по количеството ѝ, мечката очевидно бе успяла да откъсне задоволително парче и от Гиърбокс.

Ейкър взе фенерчето и го насочи към кучето, а после към пътя. Мечката все още преследваше Гиърбокс, който също тичаше изненадващо бързо. Марк се чувстваше изтощен от глада и умората и скован от дългото обездвижване, но точно сега бе моментът да се измъкне.

Ако мечката бе улучена от изстрела, щеше да се върне още по-разярена.

Ейкър погледна отново раненото куче. Сърце не му даваше да го остави да умре там.

Вдигна го и внимателно го преметна през раменете си. Улови краката му пред гърдите си и пое нагоре по хълма. Мечката едва ли щеше да го последва по каменистия терен. Нямаше да има желание за нищо друго, освен за сън.

На места снегът ставаше твърде дълбок за ботушите му. На двайсетина метра от пещерата Ейкър осъзна, че е забравил там снегоходките си, но не смяташе да се връща. Мечката скоро щеше да се приbere в леговището си и нямаше да е в добро настроение заради принудителното събуждане. Единствената му цел в момента бе да се отдалечи от пещерата колкото се може повече.

Ревът на моторната шейна отново разцепи тишината. Приближаваше се. Ейкър изключи фенерчето; не искаше да разкрива местоположението си. Светлината от фаровете ѝ се плъзна между дърветата и обля заснежения хълм. Ейкър закова на място и затаи дъх.

Шейната направи полуокръг и изчезна в мрака. Пронизителният вой на мотора ѝ утихна и планината отново потъна в тишина.

63.

Уолт се натъкна на дирята от моторна шейна в същия момент, когато до ушите му стигна единичен изстрел от мощна пушка. Този звук винаги го зареждаше с огромна доза адреналин. Стисна дръжката на пистолета си и тръгна в посока на гърмежа.

В далечината проблеснаха фарове. Все още не можеше да прецени какво точно ставаше, но искрено се надяваше, че не Брандън е бил под прицела на пушката. Щом чу гласа му в слушалките си, страховете му мигом се разсеяха.

— Местоположението ти? — попита Брандън.

— Следвам дира от моторна шейна на север от хижата. Изстрелът дойде от североизток, на неколкостотин метра от мен. Имам топлинна сигнатура в полезрението си, вероятно от моторната шейна. Остани в позиция.

— Аха...

Уолт познаваше този тон.

— Местоположението ти?

— Ами не съм съвсем в позиция. Почти до самата хижа съм.

— Това беше заповед!

— Не можех да те оставя сам, шерифе! Освен това нали предварително преговорихме всичко? Задачата ми е да пресека всякаакви опити за измъкване от хижата.

— Това беше, преди да настъпиш жицата.

— Станалото — станало. По теб ли стреляха?

— Съмнявам се.

— Нито пък по мен — каза Брандън.

— Сега ме чуй много внимателно: остани в позиция! След малко ще ти се обадя.

— Край.

Уолт забеляза още една светлина, още по-ярка, през очилата за нощно виждане. А щом чу и звука от запалването на моторна шейна, мигновено разбра какво трябва да се направи. Пристъпи встриани от пътеката, хвърли раницата си на земята и разкопча прикрепеното към

нея трийсетметрово алпинистко въже. Размота го и метна единия му край от другата страна на дирята. Пипаше внимателно и с вещина; живееше за тези моменти. Заемеше ли се с подобна задача, мигом изправаше съзнанието си от всичко останало; точно в този момент мислеше само за това как да спре моторната шейна. Приемаше полицейската работа като занаят, като комбинация от цел и експедитивност, и влагаше огромно старание в детайлите. Въжето беше сиво с червена спираловидна шарка, затова се налагаше да го прикрие. Завърза здраво края му за едно от дърветата, опъна го през пътеката и го засипа със сняг.

Шейната бързо приближаваше. Не биваше да пропуска момента. Прехвърли свободния край на въжето около дебелия дънер на друго дърво, издигащо се на около метър от пътеката.

Фарът на шейната обля в светлина околните клони. Уолт едва си поемаше въздух от вълнение. Устата му беше пресъхнала, очите му пареха. Ярката светлина го заслепяваща и той внимателно повдигна очилата за нощно виждане. Отне му няколко секунди да се адаптира.

Нямаше време за мислене; доверяваше се изцяло на интуицията си.

Стисна края на въжето и зачака. Надяваше се да улучи по-скоро шофьора, отколкото возилото.

Бялата светлина се процеди надолу по клоните и се утаи в долната част на дърветата; воят на двуцилиндровия мотор ставаше все по-силен.

Най-после шейната се появи в полезнинето му.

Уолт не виждаше добре шофьора, нито пък самата шейна, а само ослепителната светлина от фара ѝ, която всеки момент щеше да го подмине.

Той изчака... и после рязко дръпна въжето с две ръце.

Въжето подскочи изпод снега и се опъна като тетива между двете дървета.

Плексигласовият щит на машината се удари в него и то се пълзна към гърлото на водача. Шейната полетя към дърветата, а шофьорът се превъртя във въздуха, приземи се на глава и потъна до раменете в отъпкания сняг на пътеката.

Уолт извади пистолета си и хукна към мъжа. Издърпа го и установи, че вратът му е счупен; главата му остана килната встрани

под неестествен ъгъл. Най-много го изненада количеството лепкава кръв по тялото му. Шерифът включи фенерчето си и едва тогава забеляза разкъсванията по рамото и гърдите му. От пума? Или пък мечка? Дълбоки рани; пътта от гърдите му бе откъсната чак до ребрата. Фактът, че мъжът бе успял да докара шейната дотук в подобно състояние, не само впечатли Уолт, но и му даде да разбере, че Коутс и бандата му бяха доста издръжливи мъжаги.

Шерифът изтича до моторната шейна, огледа я и остана доволен. Издърпа я от пряспата и я възседна.

Включи радиостанцията и направи опит да се свърже с Брандън.

— Аз съм на моторната шейна. Повтарям, аз карам моторната шейна и идвам към хижата.

Зачака потвърждение, но никой не му отговори. Изчака още малко.

— Брандън? Чуваш ли ме?... Брандън?

Никакъв отговор.

— Алфа — извика Уолт.

— Алфа — отвърна мъжки глас, който принадлежеше на Анди Каргил.

— Дайте ми пет минути. Ако не се обадя дотогава, свържете се с Бета и Делта и тръгвайте към къщата.

Водачът на групата потвърди.

Сега единственото, което делеше Уолт от хижата, бяха няколкостотин метра разстояние.

64.

Брандън забеляза топлинно излъчване през очилата за нощно виждане и се скри зад дънера на близкото дърво. Беше човек, а не лос или елен. Съвсем близо, на по-малко от петдесет метра разстояние. Движеше се право към него, и то доста бързо, въпреки дълбокия сняг.

Брандън внимателно насочи щурмовата карабина Д4 пред себе си. Нагласи спусъка на серии от по три изстрела и несъзнателно докосна гърдите си, просто за да се увери, че бронираната жилетка е на мястото си. Сърцето му биеше неудържимо; сърбяха го пръстите да започне да стреля, но в същото време изпитваше сковаващ страх.

— Ейкър! — извика мъжки глас отсреща. Брандън се ококори от изненада. — В ръцете си държа пушка, насочена право към дървото, зад което се криеш.

Гласът на шерифа се намеси и Брандън изскубна слушалката от ухото си, за да може да чува.

— Аз знам, че си там, и ти знаеш, че си там, така че стига сме си играли на криеница. Нямам никакво желание да стрелям, но ако се наложи, ще го направя. Имаме храна и вода, а в хижата е топло. Знам, че си там. Знам и какво ти е нужно. Е, какво ще кажеш?

Марк Ейкър беше избягал. Друго обяснение нямаше. Новината се стовари върху Брандън толкова внезапно, че той зяпна от изненада и трескаво започна да мисли.

— Аз няма да ти се покажа, докато не го направиш ти, Ейкър. Ако не излезеш оттам веднага, ще се наложи да те принудя, а нямам никакво желание за това.

Брандън бързо прецени ситуацията — в момента той владееше элемента на изненадата, но колкото по-дълго се протакаше това, толкова по-неизгодна ставаше позицията му. Носеше ли мъжът очила за нощно виждане? Ако да, значи щеше да забележи оръжието му и да открие стрелба. Имаше ли бронирана жилетка? Добър стрелец ли беше? Колко мощн бе фенерът, който със сигурност носеше?

Опита се да изхлузи снегоходките си, но ремъците бяха здраво затегнати и не успя. Трябваше да се наведе, за да ги разкопчае, а това

значеще да се изложи на показ, освен ако...

Той се обърна с гръб към дървото, бързо разхлаби ремъците и на двете снегоходки и стъпи на земята. Налагаше се да потъне малко в снега, за да изглежда по-нисък — надвишаваше ръста на Марк Ейкър с около петнайсет сантиметра. Преметна карабината зад гърба си, така че отпред да се вижда само ремъкът. Владееше добре тренирано движение — перфектно изпипано рязко завъртане — с което премяташе пушката пред себе си и я улавяше за секунди. Но винаги досега го бе правил на твърда земя и нямаше представа дали дебелото яке и снегът нямаше да му попречат. Свали ръкавиците и ги напъха в джобовете си.

Ръцете му трепереха — от студ или от напрежение. Трябваше да възвърне самообладанието си; адреналинът пречеше на здравия разум.

— Ейкър, не се дръж като глупак — извика гласът.

Доста по-отлизо.

Двайсет-трийсет метра разстояние, предположи Брандън.

Отдалеч се разнесе вой на моторна шейна и ставаше все по-ясен. Идваше към хижата.

— Вода — обади се Брандън с дрезгав глас.

Вече беше готов. Трябваше да направи само една стъпка и да излезе на открито, но в същото време професионалистът в него крещеше, че не бива да го прави.

— Казах ти — отвърна гласът. — Имаме вода и храна, Топлина. Печка. Горещо кафе. Просто трябва да се покажеш. Хайде.

Съзнавайки, че се превръща в лесна мишена, Брандън пое дълбоко въздух и се показва иззад дървото.

65.

Яхнал моторната шейна, Уолт следваше отъпканата диря през гората. Край едно от дърветата забеляза жица, отмествена встрани от пътя. Продължение на същата предупредителна система за нахлуване в периметъра, която Брандън бе настъпил.

Уолт пресече границата на противниковия лагер, управлявайки шейната с една ръка. С другата държеше карабината, скрита зад контролното табло.

Наложи се да намали скоростта. Дирята завиваше вдясно и се сливаше с друг път, който изглеждаше добре почистен и много почесто използван в сравнение с пътеката през гората. Уолт осъзна, че по всяка вероятност противникът имаше числено превъзходство, и здраво стисна заредената карабина. Пред погледа му изникна хижата. Зад нея се виждаха две, а може би и повече допълнителни постройки.

От комина на покрива се виеше пушек. През трите прозореца — два отпред и един отстрани — се процеждаше бледа светлина. Уолт бе подгответен за сблъсък до такава степен, че едва не откри огън по нещо, което впоследствие се оказа безобидна сянка, хвърлена от фара на шейната.

Угаси мотора, стъпи в снега и тревожно се огледа наоколо в очакване да го засипе дъжд от куршуми. Но после осъзна, че раненият човек пътуваше точно в тази посока, така че пристигането на шейната не беше неочеквано. Друго обяснение за липсата на посрещачи не му идваше наум. Вдигна очилата за нощно виждане на челото си, шмугна се в сянката и се запромъква към хижата, озъртайки се във всички посоки.

Натисна веднъж копчето на радиостанцията си.

В слушалката дойде отговор от три ясни изщраквания, пауза, след това още четири. Уолт опита пак — единично натискане.

Пауза, последвана от три изщраквания, после още четири. По предварителна уговорка Брандън отговаряше с две изщраквания, а Алфа и Бета — съответно с три и четири.

Брандън бе с неизвестно местонахождение, ранен, пленен или мъртъв.

Шерифът приклекна и тихо се придвижи към хижата, скрит в хвърляната от стената сянка. Щорите на прозорците бяха не просто спуснати, а залепени — с тиксо — към дървените рамки. Нескогосно свършена работа; тук-там зееха процепи, през които се процеждаше светлина.

Уолт пое дълбоко въздух. Не искаше да нахлува в хижата без Брандън. Но именно мълчанието на Брандън налагаше да се действа незабавно. С гръб към стената — може би само на няколко сантиметра от Марк Ейкър — Уолт запристъпва към входната врата, чудейки се какво ли го очаква там.

66.

Рой Коутс трескаво се опитваше да подреди събитията от последните няколко минути в главата си. От единичния изстрел до пресичането на ограничителната жица.

Беше ли се свързал с Гиърбокс, след като чу изстрела? Не можеше да си спомни. Мъчителната болка замъгливаща съзнанието му. Събрчи чело и се опита да се сети.

Помнеше разговора си с Нюбс за нахлуването в периметъра. А току-що и моторната шейна — с Гиърбокс на волана — се бе завърнала в хижата.

В главата му кънтеше някакво непрекъснато цъкане, като от часовников механизъм. Небцето го сърбеше. Изпитваше нужда и да се облекчи.

Беше ли говорил с Гиърбокс или не? Взе портативния радиоприемник и го повика. Зачака. Никакъв отговор.

Зашо се бавеше толкова да почука на вратата?

— Гиърбокс? — кресна Коутс, достатъчно силно, за да го чуе и през стената. — Довлечи си задника тук и ми обясни...

Думите му бяха прекъснати от полуавтоматична стрелба някъде отвън. *На около двеста метра разстояние.*

Съзнанието му се концентрира върху най-важната подробност в случая — полуавтоматична. Техните автомати бяха пипнати допълнително от Рупърт Фолкс в Джером и можеха да се настройват или за единична, или за изцяло автоматична стрелба. Нямаше опция за полуавтоматична.

В същия момент топката на вратата се завъртя без предварително почукване. Неговите хора винаги проявяваха уважение и си правеха труда да почукат.

Той грабна оръжието си от масата и прати три куршума във вратата, преди проклетият пистолет да направи засечка. Хвърли го разярен през стаята и чак тогава съжали за прибързаността си.

Огледа се наоколо за друго оръжие.

Миризмата на барут изпълни ноздрите му. Надигна се мъчително от стола си и от раната на крака му отново бликна кръв.

Отвън се разнесе още един полуавтоматичен откос.
Атакуваха лагера.

67.

Една от любимите филмови сцени на Брандън за всички времена бе от „Индиана Джоунс“ — Харисън Форд стои срещу египтянин, който разгорещено размахва меч в сложни фехтовални пози, и без да се трогва особено, просто вади пистолета си и го застрелва.

Щом пристъпи встриани от дървото с вдигнати ръце, той изчака мъжа да се покаже, даде си пет секунди и изпълни знаменитото си рязко движение, което завъртя карабината около тялото му и я прати право в разперените му длани.

Полуавтоматичната серия от три изстрела покоси коленете на мъжа отсреща. Човекът се свлече като сгъваем стол, а оръжието му хвръкна във въздуха и се заплете в ниските клони на дървото, което бе използвал за прикритие. Ремъкът остана заклещен под брадичката му и той се заклати като марионетка; съсираните му колене се огънаха под неестествен ъгъл, създавайки впечатлението, че краката му са ампутиирани. Оръжието се откачи от клона и мъжът се просна по лице в снега, който го погълна като морска пяна.

Брандън видя всичко това доста неясно, на фона на бледата лунна светлина, но предвидливо отскочи зад дънера на дървото веднага щом пушката се свлече от клоните и тупна до ранения човек.

Брандън залегна.

Мъжът вдигна пушката и стреля.

Брандън отговори на удара с два бързи откоса и извади късмет — парче от главата на противника му хвръкна във въздуха като подплашена птица.

Подпрян на потрошениите си колене, със зейнал череп, мъжът размаха ръце във въздуха като удавник; после залитна напред и отново се просна в снега.

Брандън се изправи и сложи очилата за нощно виждане, за да се увери, че човекът е мъртъв.

Грозна картичка.

Усети, че целият трепери; изведнъж му стана много студено.

От хижата се разнесоха три изстрела. Магнум, 45-и калибър. Не беше шерифът.

68.

Уолт лежеше по гръб, скован от пронизваща болка в гърдите. Два от изстрелите го бяха улучили; третият мина толкова близо до ухото му, че чу свистенето. Без да изпуска от прицел входната врата, той изхлузи лявата си ръкавица и пъхна пръст в дупката на бронираната си жилетка, където лежеше все още топлият куршум. Другият се бе заклещил в радиостанцията. Силната болка се дължеше на спукано ребро и му отне малко време да осъзнае напълно — да повярва — че не е ранен.

Претърколи се и положи усилие да се изправи. Чувстваше се като прегазен от автобус. Прилекнал плътно до стената на хижата, той завъртя дръжката на бравата и бутна вратата.

— Шериф Флеминг! — представи се той на висок глас.

Къде, по дяволите, беше Брандън?

В далечината, на около два километра разстояние, се разнесе жуженето на моторни шейни. Звучаха като ято комари. Двата екипа се движеха към хижата.

Уолт с мъка си поемаше въздух. Всяко вдишване му причиняваше непоносима болка. Изправи се, бълсна силно вратата, за да е сигурен, че никой не се крие отзад, и нахълта вътре, стиснал оръжието с две ръце.

Чисто.

Пистолетът — 45-и калибър — лежеше на пода от дясната му страна. Наведе се да го вземе, извади пълнителя и захвърли и двете му части навън в снега. Придвижваше се внимателно, използвайки мебелите като прикритие. Обърна единствената маса, мина приведен зад нея, после край печката и се озова пред единствената друга врата в помещението. Пое си дълбоко въздух и болката отново го преряза.

Завъртя топката на бравата и натисна. Вратата се отвори. Малка спалня с две двуетажни легла, расположени под ъгъл. Никакви шкафове. Дрехи, окачени на куки по стените.

Чисто.

Отворен прозорец, щората все още се поклаща.

Уолт надникна отвън и бързо се дръпна назад.

Чисто.

Прехвърли се през прозореца и скочи на земята.

Снегът бе осенен с хаотични следи.

Една от дирите го привлече повече от другите; водеше право към бараката на петнайсетина метра зад къщата. Десният крак бе ранен и се влачеше тежко след здравия. Уолт се замисли. Това обясняваше защо стрелецът — *Коутс?* — не се беше втурнал към вратата, за да го довърши.

Шерифът намести очилата за нощно виждане пред очите си и пейзажът наоколо грейна в зелени и черни краски. Сякаш някой беше включил прожектор — виждаше не само бараката и оградата до нея, но и купчината нацепени дърва доста по-нататък.

Уолт предпазливо си проправяше път през снега с насочено напред оръжие. Сърцето му бълскаше неудържимо в контузения му гръден кош и му причиняваше непрестанна болка.

Къде беше Марк? В бараката ли го държаха? Дали целта на Коутс не беше именно тази — да стои близо до разменната си монета?

Някакъв звук зад гърба му го накара да се обърне. Заби коляно в земята, завъртя оръжието и се прицели. В полезрението му стърчеше фигура с широки като гардероб рамене и ръст над метър и осемдесет. Уолт примигна и бавно отмести пръста си от спусъка.

Мечка. Огромна мечка, изправена на задните си крака. На десетина-петнайсет метра от него. Дори и през очилата ясно се виждаше пяната по устата ѝ. Сърдита мечка. *Разярена.* После забеляза тъмното петно на рамото ѝ. *Ранена* мечка.

Можеше да се пробва да я убие, но щеше да изразходи цялото съдържание на пълнителя си, а тя най-вероятно щеше да го разкъса, преди да издъхне. Мечка се убиваше с точен удар в сърцето. Уолт беше чувал не една история за куршуми, рикоширали безуспешно в черепа на мечка. Обърна се и хукна към бараката. Нямаше нужда от огледало за обратно виждане, за да разбере, че мечката е в галоп по петите му.

Втурна се през вратата на пристройката, хлопна я зад гърба си и отново коленичи. Помещението служеше за гараж и кланица едновременно. Наоколо се търкаляха инструменти, чуvalи, автомобилни гуми и най-различни вехтории. Огромен труп на крава висеше на кука, прикрепена към тавана посредством скрипец и верига.

Дългият й, подут и черен език почти опираше в мръсния под, където се въргаляха омазана в слуз плацента и разпорено новородено теленце. Вонята беше задушаваща — дори студът не можеше да замрази смъртта.

Цялата стена зад него се разтресе от удара на мечката. Зад трупа на кравата имаше стар трактор или пикап на трупчета, разглобен до метален скелет с разхвърляни наоколо части. Уолт чуваше свистенето на собственото си болезнено дишане. Секунди по-късно бараката се разклати отново. Мечката се опитваше да влезе. Туловището ѝ се стовари върху вратата с такава мощ, че закачената на стената лопата падна с трясък върху металните туби за гориво под нея.

После настъпи тишина.

Предната половина на правоъгълната барака беше празна, така че ако Коутс беше тук, той вероятно се криеше между останките на трактора. Уолт се изправи и предпазливо тръгна покрай стената, като внимаваше да не се спъне в разхвърляните вехтории. Мечката кротуваше засега, но Уолт крадешком поглеждаше към вратата, която едва се крепеше на пантите си.

Зад гърба му се строши стъкло. Шерифът рязко се обърна и стреля два пъти. Очакващ да види Коутс, но вместо него съзря гигантската меча лапа, която се опитваше да го докопа през счупения прозорец. Огромните ѝ, извити като куки нокти се забиха в рамото му. Уолт залитна към мъртвата крава, залюля я, подхлъзна се в лигавата слуз на пода и бързо се изправи на крака. Мечката не се виждаше никъде; в дъсчената стена зееха две дупки, пробити от куршумите.

Веригата, която крепеше люлеещата се крава, зловещо скърцаше.

Уолт повдигна леко очилата. Щеше му се да ги махне, ала разликата бе огромна — в бараката едва забележимо се процеждаше бледата лунна светлина. Уолт побърза да се върне в света на черно-зелените багри и бавно запристъпва към трактора.

Застана в центъра на бараката, задъхан от стълкновението с мечката. Рамото му туптеше, очите му шареха във всички посоки, търсейки ниши и скрити местенца, в очакване на изненадваща атака.

Скърцането зад него утихна и люлеещата се като огромен метроном крава спря да се клати. Разпореният корем на животното се отвори и отвътре се подаде човешка ръка. После и другата, стиснала

между пръстите си окървавена месарска кука. Процепът се разшири и от дупката се показа пламналото лице на Рой Коутс.

Уолт чу пропукването на замръзналия кравешки труп зад гърба си и рязко се обърна.

Месарската кука потъна в дясната му ръка. Оръжието му тупна на земята. Той извика от болка и залитна под тягата на куката. Очилата му изхвърчаха в страни. Шерифът се стовари по очи на мръсния под; болката в гърдите го прониза от глава до пети.

Коутс се мъчеше да освободи куката, ала острietо се бе забило в дланта на Уолт и не излизаше. Двамата мъже бяха като закопчани един за друг — Коутс не я пускаше, а Уолт не можеше да се отскубне. Шерифът замахна към лицето му и юмрукът му потъна в нещо влажно и хълзгаво. Рой изстена от болка и пусна желязото.

Уолт хвана куката за дръжката, стисна зъби и рязко я изскубна от дланта си. После замахна с лявата си ръка към гърдите на Коутс, точно когато онзи надигаше главата си, но успя само да го одраска.

Стовари ритника си в същата посока, улучи брадичката му и чу звук от трошене на зъби.

Коутс докопа куката от ръката му и замахна към Уолт — веднъж... после отново — но не успя да го улучи. Шерифът отскочи назад и се бълсна в купчина вехтории. Измъкна оттам парче желязна тръба и изби куката от ръката на Коутс.

После стовари тръбата върху глезната му и човекът отново изрева от болка.

Бараката се разлюля като при земетресение.

Уолт се огледа, видя оръжието си — на около метър и половина от лявата му страна — и се хвърли да го вземе.

Коутс се хвърли напред, заби коляно в лицето на Уолт и неволно ритна пистолета, запрашайки го в купчина отпадъци до стената. Шерифът се надигна на колене, замахна с тръбата и отново улучи противника си. После скочи на крака.

Коутс се дръпна назад, за да избегне поредния сблъсък с тръбата, влечейки непохватно десния си крак.

Уолт залитна напред, изтощен, с безполезно увисната дясна ръка.

Рой докопа падналата лопата и яростно я запрати към шерифа, но улучи вкочанения труп на кравата.

Вратата изхвръкна от пантите си и се стовари с тръсък на пода. Няколко секунди по-късно правоъгълният отрязък лунна светлина бе закрит от внушителна фигура. Мечката се хвърли към първото нещо, което се изпречи пред погледа ѝ — Рой Коутс.

Във въздуха се разнесе звук от разкъсване на дреха, последван от жалкия опит на Коутс да извика. От гърлото му излезе само немощно хъркане. Половината му лице вече го нямаше.

Уолт прецени, че е твърде рисковано да тича към вратата. Мечката лесно би могла да предпочете него пред сегашната си жертва.

Разтвори внимателно разпорения търбух на кравата и се напъха в ледената ѝ утроба. Ужасяващите звуци отвън утихнаха и Рой Коутс замъркна завинаги. Мечката се заклати към вратата и потъна в мрака.

69.

Докато петнайсетте полицаи от екипа издирваха Марк Ейкър под дърво и камък, той се появи в лагера съвсем сам.

Мълвата стигна до Уолт, докато обработваха раните му в хижата.

— Шерибе! — подаде се Брандън на вратата. Настоятелната нотка в гласа му накара Уолт да подскочи от мястото си и да зареже лекаря, който се занимаваше с ръката му. Брандън го отведе зад ъгъла на къщата и прошепна: — Той просто... си стоеше ей тук.

Марк Ейкър стърчеше неподвижно в дълбокия около половин метър сняг между бараката и купчината дърва. Стискаше краката на някакво животно, преметнато около врата му. Куче, отбеляза Уолт след по- внимателно взиране.

— Приближих се — информира го Брандън, — но той отстъпи назад. Повтаряше името ти непрекъснато. В шок е, а може и по-зле да е.

— Марк — извика Уолт. — Аз съм.

— Шериф Уолт Флеминг — за пореден път каза Ейкър, сякаш не го чуваше, и отстъпи още една крачка назад.

— Извади фенерчето си — обърна се Уолт към Брандън — и го насочи към мен.

Светлината обля Уолт — целия в белези и кръв — и Ейкър тръгна към него. Уолт даде знак на Брандън да не мърда от мястото си. Марк очевидно бе в състояние на шок или хипотермия и беше изплашен и непредсказуем.

Ейкър падна на колене на няколко метра от Уолт. Така поне си помисли шерифът. Всъщност Ейкър бе коленичил, за да свали кучето от раменете си. После го взе на ръце, изправи се с мъка и подаде животното на Брандън.

Едва тогава се обърна с лице към Уолт и каза:

— Защо се забави толкова?

— В хижата е топло. Имаме и лекар. — Уолт кимна в посока към къщата.

— Коутс?

— Мъртъв е.

— Намери ли епруветката? — Ейкър вече пристъпваше към хижата.

Брандън стоеше с кучето на ръце и се чудеше какво да го прави.

— Можеше да напишеш и бележка — каза Уолт.

— Опитвах се да си спечеля време. — Гласът му едва се чуваше. Уолт осъзна, че състоянието му се влошаваше.

Веднага щом го въведоха в хижата, Ейкър започна да се тресе неконтролирамо. Лекарят незабавно му сложи инжекция, разсъблякоха го и го увиха във вълнени одеяла. Четиридесет минути по-късно двамата с Уолт бяха откарани в Бойси с хеликоптер. Ейкър изгуби съзнание още по пътя и изпадна в кома. Три дни по-късно, като по чудо — според лекарите — той просто се надигна в леглото си, свеж и напълно възстановен.

Уолт стоеше до леглото му неотльчно. Държеше връзка с кабинета си по телефона и пишеше докладите си от стая 317.

Чак когато Ейкър дойде в съзнание, успяха да установят контакт със семейството му. Намираха се в хотел „Холидей Ин“ в Огден, щата Юта, по нареддане на Марк.

Те вероятно щяха да пристигнат и по-рано, ако пресата се бе докопала до историята, само че за събитията от последните няколко седмици нямаше да се напише и дума — нито сега, нито когато и да било. Екип от федерални агенти се бе погрижил всички замесени в случая, включително и целият екип на Уолт, да подпишат споразумения за конфиденциалност.

Правата на малцина за добруването на всички, помисли си Уолт.

Бе сътворен сценарий за първа страница на вестниците, в който се споменаваше за проблем със сърцето, от който уж страдал бащата на Марк, и за желанието на семейството му да бъде оставено на спокойствие. Усърдната работа на правителството изненада всички замесени; успяха да запушчат устата дори на Дани Кътър — доста трудна задача. Уолт предполагаше, че мълчанието на Кътър е струвало доста скъпо.

* * *

Три седмици по-късно първите слухове плъзнаха из долината. Уолт отказваше да коментира, но знаеше, че историите са спомогнали за преизбирането му.

В навечерието на Вси светии Уолт придружи Гейл и момичетата в обиколката им по домовете из мразовитите улици на Хейли. Докато дъщерите им чакаха на опашка пред една от къщите, Гейл му проговори за пръв път от доста време насам.

— Ако ги искаш обратно...

— Разбира се, че ги искам — каза той.

Знаеше, че ще се стигне дотук; майчинството така и не успя да докосне сърцето на Гейл. После дойде ред на извиненията.

— Може би реагирах твърде прибързано и емоционално — каза тя.

Момичетата дотичаха обратно, натоварени с лакомства; Емили гордо стискаше в ръка шоколадово зайче. Уолт се усъмни, че е изостанало в шкафовете на хората от Великден, и поиска да го види.

Вървяха като семейство до следващата къща и Уолт се изненада колко неловко се чувстваше в компанията на Гейл. Момичетата изтичаха да позвънят на вратата.

— Промяната в теб не ми харесва — каза той.

— Знам.

— Не искам разводът да навреди на момичетата.

— Аз, изглежда, им вредя, дори без да полагам усилие. Не знам защо не ми се получава, просто нямам представа — каза тя и сведе поглед надолу.

— Странна двойка сме ние с теб.

— Ние не сме двойка — поправи го тя. После се извини.

— Те имат нужда и от двама ни — рече Уолт. — Трябва да се разберем някак по този въпрос.

— Не знам какво очакваш да ти кажа.

— Предпочитам да го обсъдим на четири очи, отколкото да разговаряме чрез адвокати. Не искам съдът да решава кое е най-доброто за децата ни.

Гейл не каза нищо; пристигането на момичетата отново я спаси от мъчението да търси отговор. Разходката им продължи още почти час, през който си размениха няколко откъслечни реплики, но нищо съществено. Споменаването на адвокатите бе разрушило магията или

пък просто нямаха какво повече да си кажат след десетте години, прекарани заедно.

Момичетата тъжно погледнаха към баща си и последваха Гейл към колата ѝ. Ала тя ги спря, измъкна отвътре малък сак и го подаде на Уолт. Очите на Емили грейнаха, а Ники го улови за ръката. Гейл отегчено погледна и тримата, насили се да се усмихне и след като целуна набързо момичетата, се настани зад волана.

Уолт заведе децата си вкъщи, помогна им да си легнат и им почете по-дълго от обикновено. Нямаше никакво желание да угася лампата.

После влезе в своята спалня, спря по средата и се огледа. Отвори нейния гардероб и го изпразни на земята. Напълни четири найлонови торби за боклук с дрехи и ги изнесе на задната веранда — малка част от багажа ѝ. Свали венчалната си халка и я прибра в едно чекмедже, заедно с чифт копчета за ръкавели, които никога не използваше. Изпи две бира пред телевизора и заспа на фотьойла.

70.

Шофирайки по частния път към имението на Хилабранд, Уолт отново се замисли за положението и властта на този мъж, за огромното богатство, концентрирано в Сън Вали, и за това колко внимателно се налагаше да стъпва човек наоколо. Отвори му прислужница и го покани да влезе. Шон Лън не се виждаше никъде.

Хилабранд го посрещна в просторната си всекидневна, от която се откриваше панорамен изглед към Кечъм и Сън Вали. От слънчевия му загар нямаше и следа. Лицето му беше бледо и изпито.

— Изглеждаш по-добре, отколкото очаквах — изльга Уолт.

— Понякога външният вид лъже. Минах през ада. Изпих само една чаша в крайна сметка. Казаха ми, че черният ми дроб е сериозно засегнат и след години ще ми създаде проблеми. Иначе лекарите твърдят, че започвам да се възстановявам, въпреки че далеч не се чувствам по-добре.

— Не биваше да те поставям в това положение. Само това исках да ти кажа.

— Не биваше.

— Всичко свърши.

— Така е.

— Нямам какво друго да кажа. — Уолт се запъти към вратата.

— Чакай — спря го Хилабранд. — Кажи ми защо пренебрегна предупреждението на Джеймс Пийви.

— Не знам. Той по-скоро ме настърви, отколкото да ме обезкуражи. Така се стигна до разкриването на ямата с мъртвите овце. Обучен съм да водя разследвания. Това е.

— Хора като Коутс... Не можем да позволим на шепа фанатици като него да упражняват подобен натиск върху цяла държава. Това няма нищо общо с демокрацията. Подло и нередно е.

— А редно ли е невинни хора да останат в неведение, че водата е отровна? — попита Уолт.

— Знам, че не ми вярващ, но всичко беше под контрол. Ако сега дадеш проба за изследване, ще се увериш, че в подпочвените води

няма и следа от замърсяването. Просто се опитвахме да спечелим време. Изворна вода „Трилогия“... беше пропуск... от недоглеждане. Пропуск, който ни излезе доста скъпо. Сериозна грешка. Нямам оправдание за това.

— Бях сигурен, че злодеят си ти — призна Уолт. — Дори за миг не ми мина през ум, че Ядрената лаборатория на Айдахо би могла да е жертвата.

— Истинските жертви бяха фермерите — каза Хилабранд. — Но запазиха мълчание, за да помогнат на страната си.

— Запазиха мълчание, защото сте им платили за това — възрази Уолт. — Точно там е проблемът.

— Не те разбирам.

— Ти и шепата управници от Вашингтон сте били убедени, че онова, което вършите, е за доброто на държавата.

— Да. Но какво искаш да кажеш с това?

Уолт се поколеба и плъзна поглед из просторната, луксозно обзаведена всекидневна.

— Какво ви прави по-различни от Самакините? Нима те не вършеха абсолютно същото?

Хилабранд понечи да му отговори, но замълча.

— Но ние сме от добрите — каза той след кратка пауза.

Уолт извади от джоба си DVD-то със записа от камерата на Крабтрий и го оставил на масата.

— Напълно сигурен ли си? Искам да видиш това. Искам много добре да огледаш мъжа, който се гаври с момичето заедно с Коутс. Очаквам Шон Лън да се предаде сам в рамките на двайсет и четири часа. Ако не го направи, ще го обявим за издирване. А аз лично ще се погрижа цялата тази история да стигне до вестниците, независимо от споразумението за конфиденциалност. Ще рискувам. — Очите му хвърляха искри.

Хилабранд взе диска от масата.

— Добре — каза той. — Ще го погледна.

Уолт се замисли — пред него стоеше човек, който разполагаше с достатъчно власт да накара един заподозрян сам да се предаде в полицията.

— Коутс е работел за Лън — каза шерифът. — Лън го е наел да отвлече Марк Ейкър и да разбере какво е знаел Марк за случая. Когато

нещата са излезли извън контрол, са се насочили към асистентката на Ейкър. — Уолт кимна към диска. — В един момент Коутс се е обърнал срещу работодателя си и е решил да използва Марк за собствената си кауза. Разбиращ ли какво означава това?

Хилабранд почервя като рак; вените на шията му изпъкнаха.

— Не, шерифе. Какво означава?

— Ако Коутс е работел за Лън, значи е работел и за теб — каза Уолт. — Защото му е плащано с твоите пари.

— Ако Шон Лън действително е направил така, както твърдиш ти, то е било без моето знание. Увлякъл се е. Може би си е въобразявал, че ще ми направи добро впечатление, опитвайки се да се справи с проблема сам. Случва се. Но аз никога не бих одобрил подобни методи. *Никога*.

— Може и така да е, но може и да не е — каза Уолт. — Съдът ще прецени. Като се вземат предвид обстоятелствата обаче, как да приеме човек, че сте от добрите?

Той се обърна и оставил Хилабранд сам в разкошната му всекидневна с великолепен изглед, стиснал диска с уличаващия запис между пръстите си.

71.

Тя се съгласи да се срещнат според поставените от нея условия. Избра пейка край затрупаната от снега велосипедна алея с изглед към Биг Ууд Ривър. Зад тях се носеше бученето на автомобилите по магистрала 75 — твърде шумно за живописната обстановка. Седяха рамо до рамо, много по-близо, отколкото той бе очаквал. Няколко зеленоглави патици се стрелнаха към тъмните води на реката.

— Мразиш ли ме? — попита той.
— Не сме в седми клас, Уолт.
— Някои от нас се държат така, сякаш че сме.
— Аз... има неща, които... Отидох да видя Кайра и това ме върна към някои стари спомени.

— Искам да знаеш, че не съм се възползвал нито от теб, нито от връзката ти с Хилабранд. Знам какво си помисли, но не беше така. Когато го спомена, звучеше логично, но просто нямаше нищо общо с истината.

— Иска ми се да съхраним професионалните си отношения непокътнати.

— Разбира се — дрезгаво отвърна той.
Думите ѝ прозвучаха като сбогуване.
— Благодаря ти.
— Какво ще кажеш да вечеряме заедно... някой път? — бързо добави Уолт. — Ако бяхме в седми клас, щях да те поканя на кино или да хапнем сладолед. Направи ми това удоволствие.

— Работата като фотограф при теб ми харесва. И то доста.
— Виждаш ли се с някого?

Над реката прелетя чапла и Фиона остана загледана след нея, докато се изгуби в далечината.

— Имах една връзка — каза тя. — Преди да се преместя тук. Преди почти три години. Изобщо не вървеше добре. Прекратих я и избягах чак тук. Опитвам се да забравя, но след разговора ми с Кайра осъзнах, че няма да е лесно. Можем да излезем да пием кафе, разбира

се. Или пък на кино. Но не и вечеря. Още не. Нито с теб, нито с когото и да било.

— Човек трябва да намери сили да продължи напред.

— Напомни ми го пак, след като приключиш с развода си.

Уолт вдиша дълбоко ледения въздух.

— Това беше доста грубо от моя страна — каза тя. — Много съжалявам. Ето, виждаш ли какво имам предвид? Дори самата себе си не познавам.

— Когато се опознаеш — каза той, — ще видиш колко много ще се харесаш... повярвай ми.

— Някои рани зарастват отвън, но продължават да кървят отвътре.

— Кой го е казал това? — попита Уолт.

— Аз. Току-що.

Край реката застана рибар, обут с високи непромокаеми ботуши, и със завидна вещина метна въдицата си почти до другия бряг.

— Пълно е с откачалки — каза Уолт.

— Не сме ли всички такива? — попита тя.

— Може и да си права.

Поговориха си за снимките и компютъра, конфискувани от дома й; Фиона му призна, че все още пази кадрите от безмоторния самолет на допълнителна карта във фотоапарата си. Поставиха на везните правата на отделната личност срещу правата на цялото общество и спориха кое е по-важно.

Именно спорът им накара Уолт да се почувства по-добре. Имаше нещо успокояващо в разногласието.

— Значи нищо от това не се е случвало — каза Фиона след дълго мълчание.

— Така чух и аз — каза той. После добави: — Само че не от теб.

Тя се усмихна и лицето на Уолт грейна.

Рибарят най-после успя да улови нещо. Радостният му възглас отекна чак до алеята, край която седяха. Човекът освободи рибата от кукичката и я хвърли обратно в реката.

— Хвани и пусни — каза Уолт. — Струва ми се, че сега нещата са ми малко по-ясни, отколкото преди.

— Преди какво?

— Добър въпрос — отвърна той.

Издание:

Ридли Пиърсън. Смъртоносна гледка
Американска. Първо издание
ИК „Хермес“, Пловдив, 2009
Отговорен редактор: Даниела Атанасова
Коректор: Невена Здравкова
ISBN: 978-954-260-755-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.